VP MAGAZIN

nr.14

Foileton

virtual-project.eu

VP Magazin

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectura plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 14 - Martie 2015

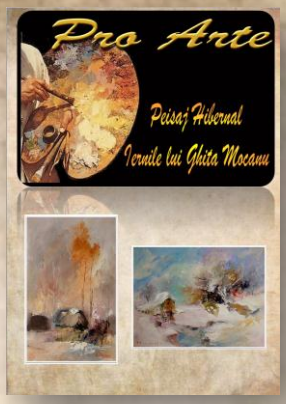

ProArte
Peisaj hibernal III
Iernile lui Ghita Mocanu

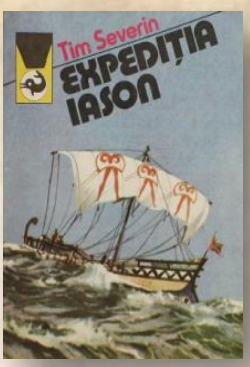

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Capitolul 9-II

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Episodul 11

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 6

Alexandru Lamba
Arhitecții
speranței
Episodul IV

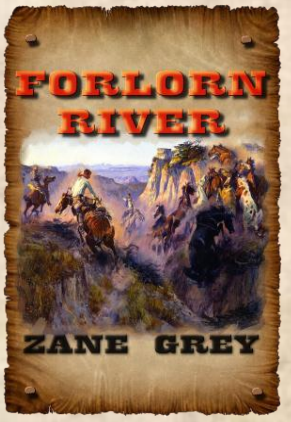

Zane Grey
Forlorn River
Capitolele 7-8

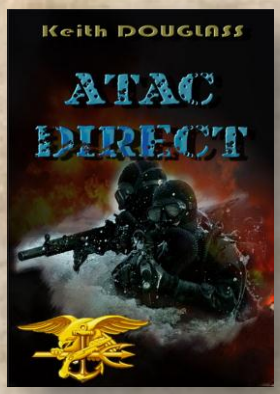

Keith Douglass
Atac direct
Episodul IV

BD
Team RAFALE
Episodul 3

Foileton interbelic
REGELE
PIRAȚILOR
Partea II

VP Magazin

Pro Arte

Peisaj Hibernal

Iernile lui Ghita Mocanu

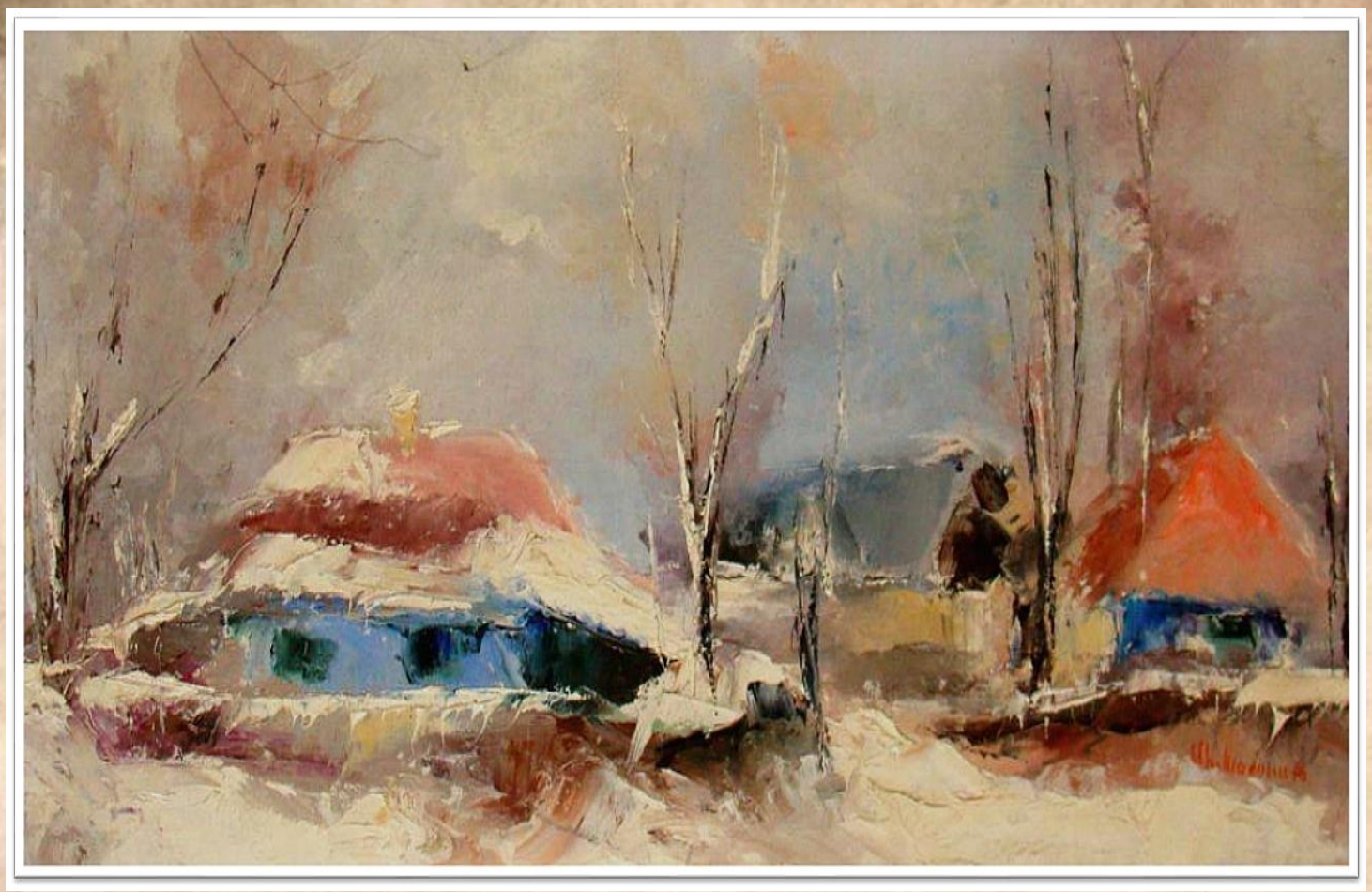

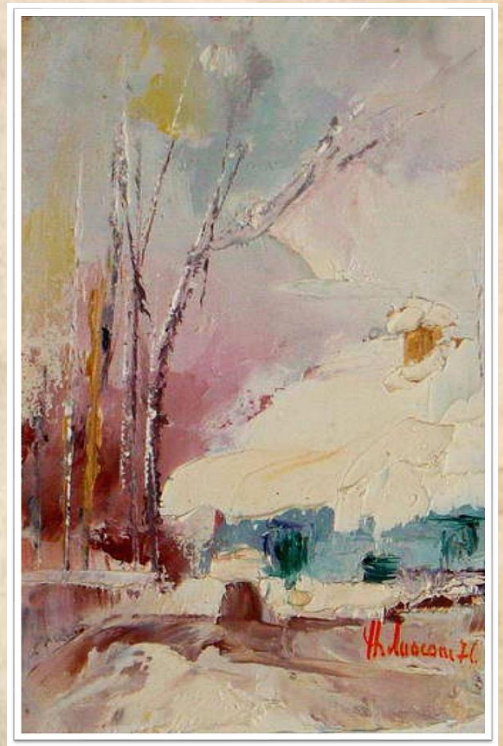

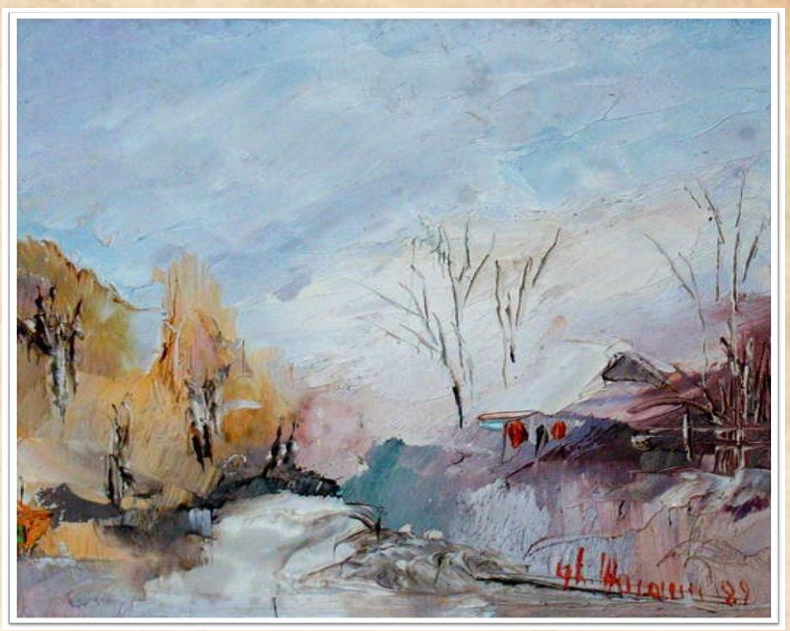

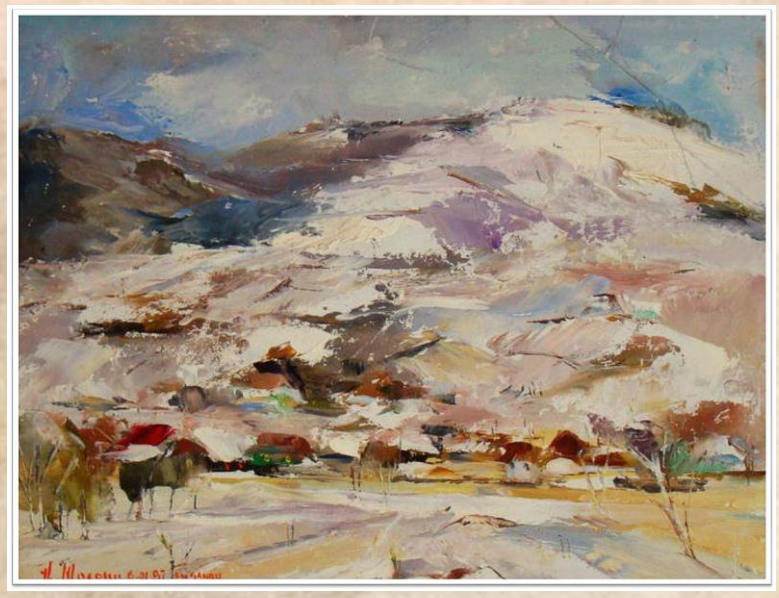

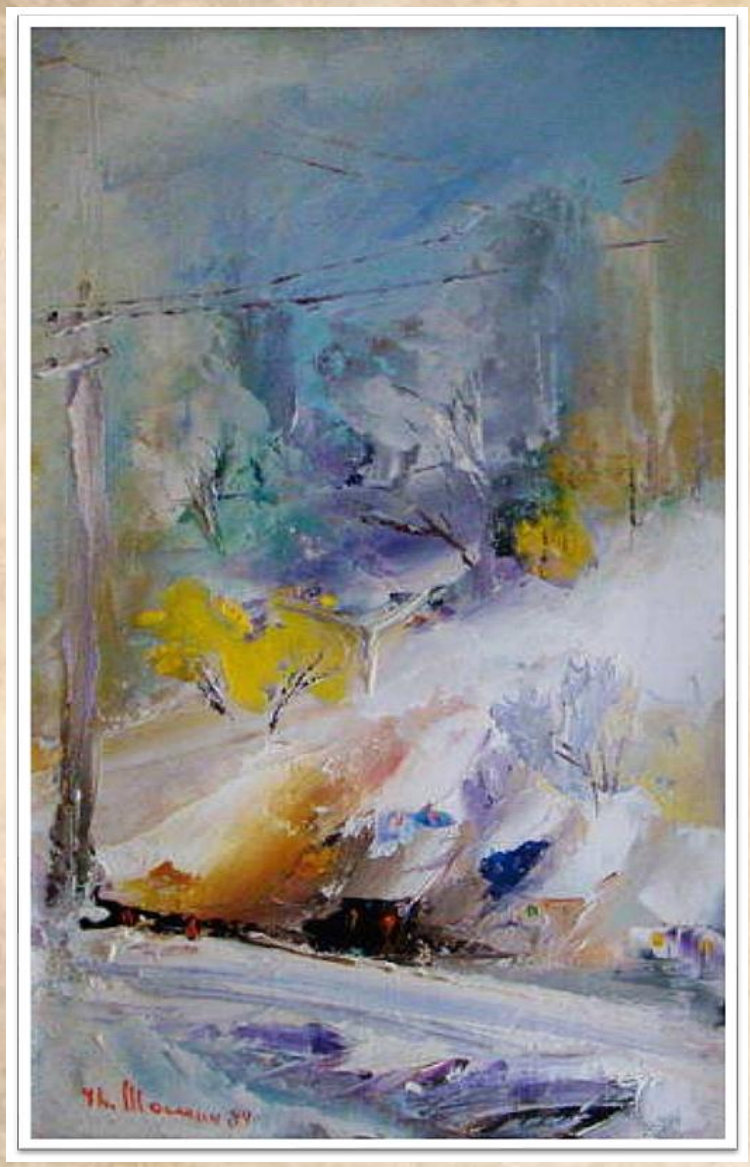

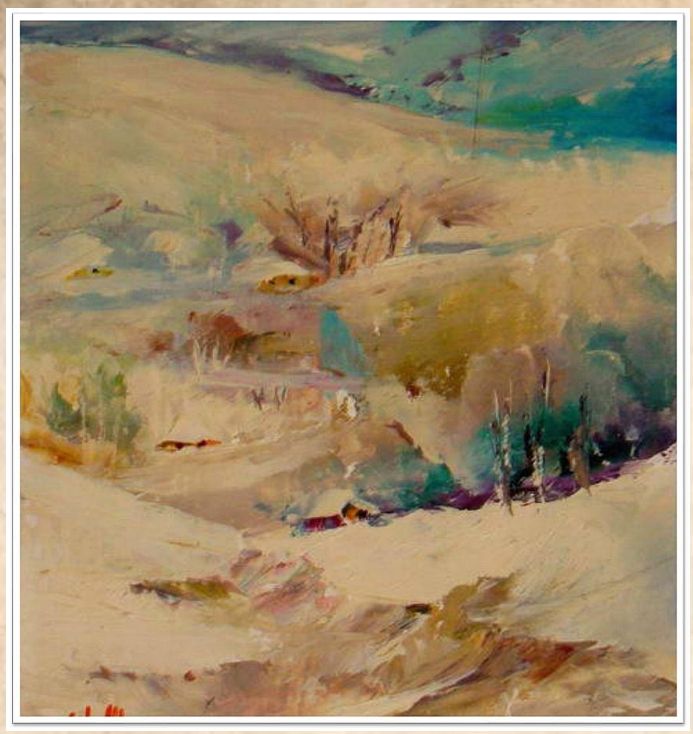

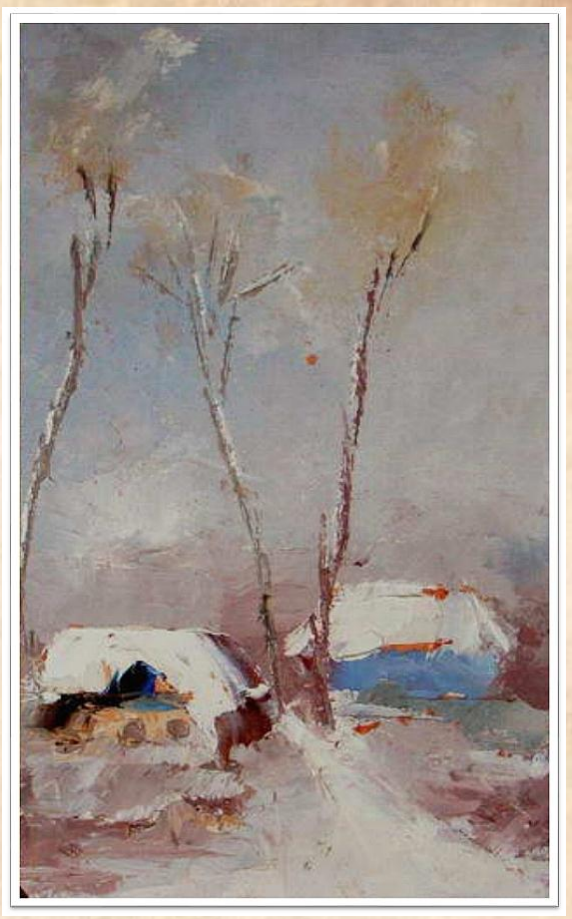

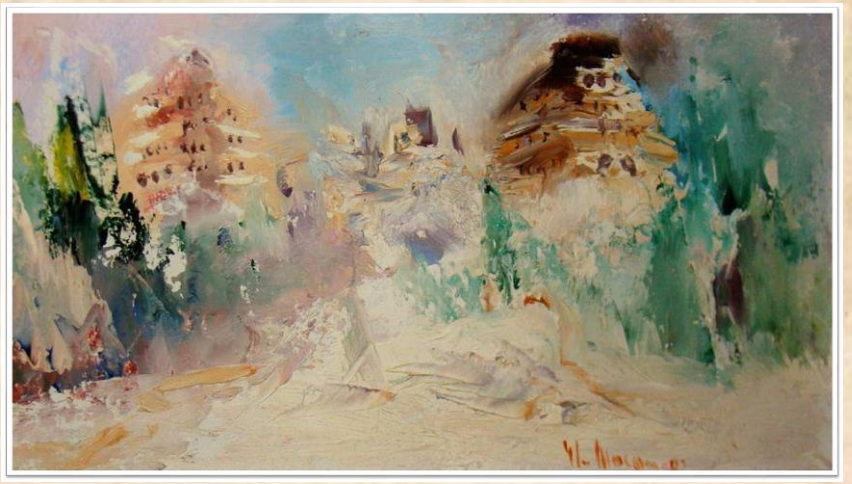

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

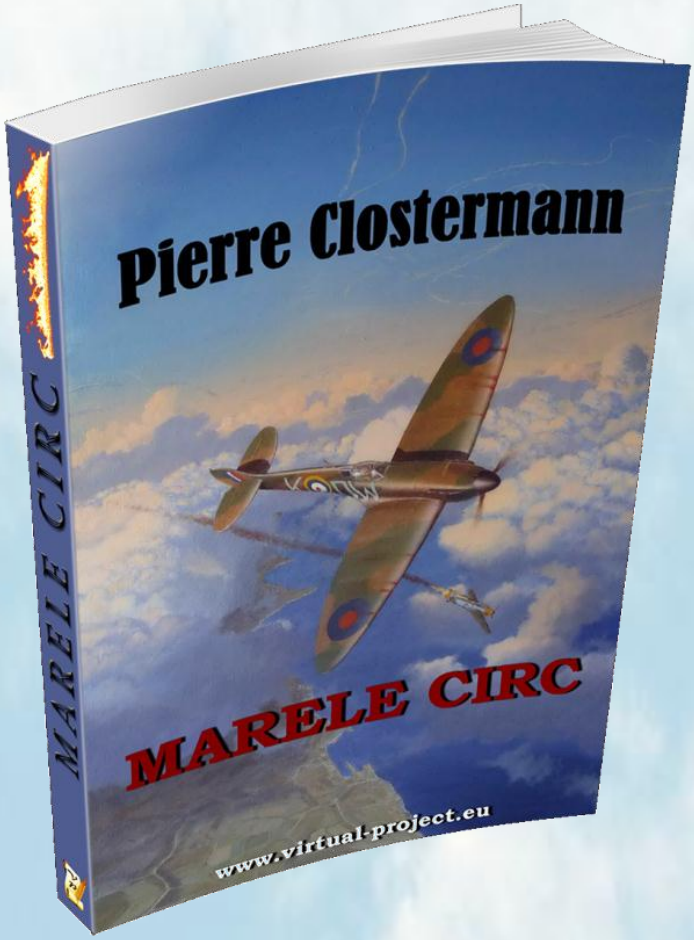

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

EPISODUL 11

• Walter Nowotny

Walter Nowotny şi-a găsit moartea.

Adversarul nostru de pe cerul Normandiei şi al Germaniei a murit alaltăieri, de pe urma arsurilor, la spitalul din Osnabruck.

Luftwaffe, al cărui erou este, nu va supravieţui multă vreme morţii sale, care înseamnă un fel de punct final al acestui război aerian.

Seara, la popotă, numele lui revine ades în discuţii. Vorbim despre el fără duşmănie, fără ură. Fiecare evocă amintiri ce se leagă de el, cu respect, aproape cu afecţiune. Pentru prima oară aud în R.A.F, purtându-se o conversaţie pe acest ton şi tot pentru prima oară simt exprimându-se, deschis, dincolo de toate tragediile şi prejudecăţile, acea ciudată solidaritate dintre aviatorii de vânătoare.

Războiul acesta va fi fost martorul unor groaznice măceluri de fiinţe omeneşti, va fi văzut oraşe nimicite sub bombe, masacrele din Oradour, ruinele din Hamburg. Până şi noi suntem cuprinşi de silă când vedem cum proiectilele noastre explodează pe străduţa câte unui sat paşnic, secerând, odată cu tancul german atacat, femei şi copii. Faţă de asemenea treburi, luptele cu Nowotny şi *Messerschmitt*-urile sale însemnau un lucru curat, mult deasupra bătăliilor armatei de uscat, duse prin noroi şi sânge, în vacarmul şenilelor târâtoare şi duhnitoare…

Luptele aeriene: graţioase arabescuri ale unui dans de musculiţe argintii, diafană dantelă a trenelor albe de condensare, *Focke Wulf*-uri lunecând ca nişte jucării prin infinit…

Desigur, există şi la noi lupte mai puţin nobile – repetate mitralieri de trenuri în zorile cenuşii ale dimineţilor de iarnă, când încerci să rămâi surd în faţa urletelor de groază, să nu vezi cum proiectilele tale zdrobesc lemnul, fac ţăndări geamurile, chinuie pe mecanicii care se zvârcolesc în jeturile încinse ale vaporilor… Ai vrea să nu vezi toată omenirea aceea prinsă în vagoane ca într-o capcană, o lume înnebunită de vacarmul motoarelor noastre şi al lătrăturilor antiaerienei… toată treaba aceasta inumană, imorală, pe care trebuie să o facem, pentru că suntem soldaţi, şi pentru că este război…

Revanşa noastră, astăzi, este să salutăm un inamic brav care a murit, este să spunem că Nowotny ne aparţine, că face parte din sfera noastră în care nu admitem nici ideologii, nici ură, nici fruntarii. Camaraderia aceasta nu are nimic a face cu patriotismul, cu democraţia, cu nazismul ori cu umanitatea. În seara aceasta, toţi băieţii îl înţeleg din instinct. Iar dacă totuşi unii ridică din umeri, o fac pentru că nu pot înţelege – ei nu sunt piloţi de vânătoare.

Discuţiile s-au încheiat, paharele de bere s-au golit, radioul a amuţit, fiindcă e trecut de miezul nopţii. Bruce Cole, care nu este nici poet, nici filosof, rosteşte cuvintele: „Primul care a îndrăznit să deseneze o cocardă pe aripa unui avion a fost un netrebnic!”

•

În mai 1944, Jacques şi Yule avuseseră o întâlnire destul de agitată cu Nowotny deasupra portului Le Havre.

De nenumărate ori, în Normandia, cu escadrila 602, am avut multe de împărţit cu el: ne mitraliase pista de zbor în dimineaţa zilei de 21 iunie, doborâse trei avioane *Dakota* ce transportau benzină pe deasupra Bazenville-ului, apoi, peste câteva zile, luptase cu o formaţie mixtă de *Thunderbolt*-uri americane şi *Spitfire* norvegiene, deasupra punctului Arromanches, ai noştri pierzând trei *P. 47* şi două *Spitfire*, în timp ce un *109* se sfărâmă la o sută de metri de popota noastră.

Pe atunci Nowotny se şi numea marele as al Luftwaffe-i şi comanda cele trei grupuri de vânătoare de la Dreux. Ieşirile sale erau lesne de identificat, pentru că îşi conducea întotdeauna *Messerschmitt*-urile *109,* pilotând el însuşi un *Focke Wulf 190.*

L-am regăsit pe Nowotny în Germania, unde comanda Jagd Gesschwader-ul 52 de la Rheine-Hopsten. De la istoria aceea petrecută la 1 ianuarie, Luftwaffe nu mai avea, practic, o conducere centrală, iar libertatea individuală era lăsată pe seama escadrelor. Comandanţilor acestora le erau trimise doar vagi directive generale, cu desăvârşită latitudine în privinţa executării misiunilor. Fiecare grupare a Luftwaffe-i gravita în jurul unui aerodrom principal, de care aparţineau mai multe baze satelite. Unităţile acestea autonome nu depindeau de Cartierul Central General – dimpreună cu statele lor majore, cu controlul operaţiilor, cu serviciile de alimentare, de A.A. şi de reparaţii – decât foarte puţin.

La Rheine-Hopsten, Nowotny era şeful acelui Jagd Gesschwader 52, dispersat pe aerodromurile satelite ale lui Hopsten: Nordhorn, Plantlunne, Neuenrkirşchen, Lungen, Hesepe şi Bramsha. Efectivele lui J.G. 52 se

compuneau din aproximativ 75 *Messerschmitt*-uri *109*, 75 *Focke Wulf*-uri *190* şi din vreo sută de *Messerschmitt*-uri *262* cu reacţie. De aceeaşi grupare aparţinea şi o escadrilă de *Junkers 88* de vânătoare de noapte.

Împreună cu rezervele tactice, aceasta reprezenta aproape patru sute avioane de luptă aflate sub ordinele acestui locotenent-colonel, care avea douăzeci şi doi de ani.

Serviciile de informaţii aliate îi atribuiau vreo şaizeci de victorii confirmate pe frontul nostru şi vreo sută pe frontul de est. Ştiuse să se facă respectat de toţi. Când patruzeci şi şapte de piloţi aliaţi fuseseră împuşcaţi pentru că încercaseră să evadeze din captivitate, el însuşi îi adresase lui Hitler un violent protest ale cărui ecouri ajunseseră până la noi.

•

La 15 martie anul trecut, conduceam o secţie de *Tempest*-uri într-o „alarmă pentru şobolani" asupra Rheine-Hopsten-ului, la 2 500 de metri altitudine. Deodată văzurăm apărând în razmot un *Messerschmitt 262* necamuflat, cu aripile-i lucioase sclipind în soare. Se şi angajase în culoarul de A.A. şi făcea priza de teren. Barajul de trasoare îi acoperea sosirea. Potrivit ultimelor ordine, am hotărât să nu atac în asemenea condiţii, când, fără a preveni, numărul 4 al patrulei mele se lansă pe verticală către micul punct strălucitor care se apropia de pista lungă din ciment. Pornit ca un glonţ, Bob Clark străbătu ca prin minune zidul de antiaeriană şi trase o rafală lungă asupra argintiului *Me 262,* aflat în faza finală de aterizare... Iar *Me* 262 se prăbuşi în flăcări, chiar la marginea aerodromului.

Peste două săptămâni am aflat, din verificarea unor mărturii, din interogatorii ale prizonierilor şi din unele documente capturate, că *Messerschmitt*-ul acela *262* fusese pilotat de Nowotny.

•

Toată lumea s-a dus la culcare. Bruce, Cole, Clark, Brooker şi cu mine mai zăbovim, fiindcă răsfoim o revistă de aviaţie, „Der Adler", găsită la Gorch şi în care se află un articol despre Nowotny. Îi privim portretul făcut chiar în ziua în care a primit Crucea de fier cu spade, diamante şi frunze de stejar – cea mai înaltă distincţie militară germană. Un chip de copil obosit şi puţin trist, cu bărbie şi gură voluntare.

— *All right now* – zice deodată Brooker – *time to go to bed. What a pity that type was not wearing our uniform. He would have made a fine fellow*![1]

• Rîsul

Toată săptămâna Brooker conduce escadra într-un ritm infernal. Cele trei escadrile ale sale pierd 17 piloţi. Distrugem 24 de avioane germane şi 52 de locomotive.

Escadrila 274 este redusă la 11 piloţi şi 16 avioane. Viaţa e de netrăit. Group Support Unit poate să ne furnizeze foarte repede avioane noi, dar piloţi pentru *Tempest*-uri nu găseşti pe toate drumurile.

La 20 martie, dimineaţa, „duty" *Anson*-ul ne-a adus patru sergenţi piloţi şi un adjutant şef. Ultimul dintre aceşti cinci recruţi şi-a pierdut viaţa la 23 martie. Piloţii noştri mai vechi, vlăguiţi de cele trei ieşiri zilnice, aveau şi aşa prea multe de făcut pentru a-şi salva propria piele, astfel că nu se mai puteau ocupa de cei noi.

Bieţii băieţi pe care îi primeam, proaspeţi absolvenţi ai O.T.U., nu aveau mai mult de trei, patru ore de zbor pe *Tempest*-uri. Înspăimântaţi de maşinile lor, pe care le pilotau cu mare chin, se lăsau masacraţi de A.A. şi de *Messerschmitt*-uri…

•

Brown era unul dintre cei patru sergenţi piloţi. De cum a sosit la Volkel, către ora zece dimineaţa, am fost silit să-l fac să execute un test de tragere, înainte de prânz, pe unul din noile noastre *Tempest*-uri. Plecase apoi să ia masa, îşi luase bagajele, şi, înainte chiar de a le fi putut desface, fusese rechemat la *dispersal,* în vederea unei misiuni de luptă.

Condus de Hibbert, într-o patrulă de patru, interceptase cam o duzină de *Focke Wulf*-uri şi, dintr-o întâmplare nemaipomenită, izbutise să avarieze unul şi să se înapoieze. Dar Hibbert şi Humphries fuseseră doborâţi.

[1] Şi acum, gata! E timpul să mergem la culcare. Ce păcat că tipul ăsta nu a purtat uniforma noastră, ar fi fost un bun camarad!

În aceeaşi seară chiar, în timp ce piloţii mei se duceau să-şi bea ceaiul, l-am reţinut pentru alarma imediată. Peste zece minute suntem trimişi în misiune asupra Wesel-ului, la 3 000 de metri altitudine. Sosim tocmai la timp pentru a vedea un *Messerschmitt 262* cu reacţie mistuindu-se în nori. O clipă de dezamăgire şi, instinctiv, degajez. Patru *Focke Wulf*-uri se năpustesc asupra noastră, iar sărmanul Brown este azvârlit ca o torţă pe malurile Rinului.

•

Mă plâng cu amărăciune lui Brooker; situaţia nu-mi place defel. Piloţii mei sunt la capătul rezistenţei nervoase, după cum o mărturisesc numeroasele accidente prosteşti care se succed neîntrerupt – trenuri secerate, ciocniri la sol, frâne distruse, pneuri plesnite, aterizări proaste, decolări cu elicea pe pas mare…

Escadrila mea nu mai poate rezista astfel – între 15 februarie şi 15 martie am avut 31 de piloţi ucişi sau daţi dispăruţi pentru un efectiv „în linie” de 24! Iar dintre piloţii care alcătuiau această unitate pe vremea lui Fairbanks, doar doi ofiţeri, un sergent şi eu însumi mai supravieţuim.

Brooker nu-mi poate arăta decât ordinele imperative ale P.C. al Diviziei aeriene; trebuie să am răbdare până la traversarea Rinului.

24 martie 1945

Prima misiune de acoperire, la trei dimineaţa, asupra Wesel-ului atacat pe sol de prima brigadă de comando-uri. Un nor gros de sfărâmături, de praf şi fum pluteşte încă asupra oraşului care a fost bombardat ziua de 150 avioane, *Lancaster,* purtând fiecare câte două bombe a cinci tone.

Pe aerodrom, un cumplit vălmăşag de *Tempest*-uri şi *Spitfire,* care trec foarte aproape unele de altele prin beznă, cu o viteză de 500 kilometri pe oră. Îţi trebuie nervi tari, ca să poţi rezista în sarabanda asta de semnale verzi şi roşii prin care încercăm să alcătuim secţiunile în formaţie de patrulă. Nimic de semnalat.

•

La ora 10 decolăm iarăşi, ca să escortăm cele 669 avioane şi cele 429 planoare ale R.A.F.-ului, venite din Anglia spre a transporta divizia a 6-a aeropurtată britanică.

Spectacolul este dantesc. Mii de paraşute albe coboară în mijlocul infernului de antiaeriană grea, mijlocie şi uşoară, în timp ce *Dakota*-urile se

prăbuşesc în flăcări, iar planoarele se frâng peste liniile de înaltă tensiune în jerbe de flăcări şi scântei albăstrii.

Typhoon-urile atacă cu proiectile-rachetă toate amplasamentele germane de A.A. Suntem dirijaţi de staţii de radio control înaintate asupra coloanelor de „panzer" de sprijin.

Vânătoarea Luftwaffe-i, practic, nu intervine. Masiva bombardare a Rinului şi a aerodromurilor tactice, care a avut loc ieri, a lăsat-o, pentru câtva timp, knock-out.

Mitraliem un tren blindat aproape de Ringerberg şi un convoi de tancuri la Bocholt, chiar pe străzile oraşului. Este tulburător. Coborâm la rasul acoperişurilor, cu toate patru tunurile dezlănţuite... Ţigla se zburătăceşte, proiectilele de A.A. explodează de-a lungul pereţilor, camioanele ard, locuitorii înnebuniţi fug în toate părţile, se adăpostesc pe sub pridvoare... Danny, lovit în plin de un 37 mm, percutează cu 700 kilometri pe oră, în aglomerarea de case din apropierea bisericii.

După gustare, cea de a treia misiune. Conduc o patrulă mixtă din escadrilele 56 şi 274.

Survolăm viaductul de la Bielefeld, pulverizat în urmă cu trei zile de 14 bombe a câte zece tone. Craterele bombelor au mai mult de o sută de metri diametru.

Întrucât obiectivul principal al misiunii noastre este să întrerupem orice trafic rutier în triunghiul Bielefeld, Altenbecken şi Armsberg, îmi împart dispozitivul în perechi care vor acţiona independent unele de altele.

Mitraliez două camioane care transportă trupe – sărmanii de ei nu mă aud venind, din pricina uruitului motoarelor lor. După două treceri, nu au mai rămas pe drum decât două carcase care ard şi trupuri făcute bucăţele, risipite pe macadam. Numărul meu 2 pierde legătura şi mă trezesc singur.

Trag apoi câteva proiectile asupra unei locomotive adăpostite într-o gară de triaj şi sunt întâmpinat de o A.A. de 20 mm, cumplită. Avionului meu i-a fost smuls vârful unei aripi.

Vreme de zece minute mă învârt deasupra punctului de întâlnire, aşteptându-mi avioanele, şi ne întoarcem la Volkel fără Redge, care a fost doborât în apropiere de Armsberg de către un *Messerschmitt 109* aflat în hoinăreală.

•

Este ora 18:50. Primim un telefon de la Lapsley. Cere o formaţie foarte experimentată, alcătuită din patru avioane, pentru a supraveghea Rheine-ul. Pare-se că germanii vor încerca să-şi evacueze avioanele cu reacţie către interior, profitând de ultimele clipe ale înserării. P.C. al Diviziei aeriene insistă să conduc eu patrula, căci avioanele se vor înapoia noaptea.

Amor propriu? Accept, înainte chiar de a mă fi gândit bine. Bunul Lapsley a găsit asta, probabil, foarte firesc – m-a cunoscut la Ashford în ’943, în Normandia în ’944 şi, ca totdeauna, se bizuie pe entuziasmul meu. Da, dar după patruzeci de misiuni de luptă executate în douăzeci de zile, entuziasmul s-a mai răcit întrucâtva.

Înghiţindu-mi ruşinea, telefonez la popotă, spre a-l putea prinde pe Gordon Milne şi a-i cere să-mi ia locul. Plantonul se enervează la celălalt capăt al firului timp de cinci minute, fiindcă nu-l găseşte, iar ora decolării se apropie.

N-am încotro. Ordon plutonierului mecanic să adauge pe tablou avionul meu:

— *Hello Ron, stick JJ-B on the board, I’ll fly her*![1]

Îmi iau toate măsurile şi formez o foarte bună echipă: cu indescriptibilul Tiny australianul, care va fi numărul meu 2, Torpy numărul 4, iar Peter West, 3.

Puţine instrucţiuni de dat; e un fel de vânătoare liberă.

•

Ora 19 şi 10 minute.

Ne aflăm la câţiva kilometri de Rheine, acoperiţi de cumuluşi răzleţi care îşi târăsc în jos pântecele umflat de ploaie.

Noaptea a şi coborât, iar un văl lung de ceaţă lăptoasă împresoară colinele Hopsten-ului, ascunzând privirii canalul Dortmund-Ems şi ecluzele lui distruse.

Rheine pare să fi fost bombardat într-un chip groaznic – cele trei hangare mari ale sale s-au prăbuşit, iar silueta familiară a turnului de control, străjuită de puternicele ei posturi de antiaeriană a dispărut. Aproape că te doare – ciudat lucru, totuşi! – să vezi Rheine-ul, unde ne-am lăsat atâţia camarazi şi unde am dat aprige lupte cu J.G. 52 ajuns într-o asemenea stare.

[1] O.K.! Ron, notează JJ-B pe tablou; eu îl voi pilota!

VP MAGAZIN

S-ar părea că acolo domneşte o agitaţie febrilă. În păduri, de-a lungul pistelor de dispersare, desluşim lumini care aleargă, iar cele două lungi trene strălucitoare sunt, pesemne, turboreactoarele unui *Messerschmitt 262* care se pregăteşte să o ia din loc.

Un număr destul de mare de avioane-taxi au şters-o, probabil, cu discreţie, în beznă.

— *Hello, Pierre, bloody silly can't see a thing*![1]

— *Shut up*![2]

Îl trimit pe Peter să dea o raită, dar are dreptate, nu se vede nimic.

Iau hotărârea să execut un larg tur de pistă, la 400 metri înălţime, apoi să mă întorc. Colimatorul, prost reglat, mă orbeşte şi, după destulă bâjbâială, îi diminuez intensitatea până ce nu mai desluşesc în parbriz decât un filament sângeriu în formă de cerc.

Încă o privire jur-împrejur. Deodată, apar cu limpezime, la stânga mea, cele două dungi subţiri ale eşapamentelor fine ale unui bimotor.

— *Look out, Talbot Red*! *attacking nine o'clock*![3]

Este un *Junkers 88,* vânător de noapte.

În bezna care deformează proporţiile şi distruge distanţele, îmi apare enorm în colimator. Trag nervos o rafală lungă în direcţia masei aceleia negre care o şterge şi degajez...

Hotărât lucru, am baftă. Trei explozii rapide, scurte, ca nişte puncte de morse, apoi o ploaie de foc se revarsă din rezervoarele sparte ale aripii drepte, strălucind fuzelajul alungit şi însemnat cu cruce neagră...

După aceea, cât se poate de clar, o altă imagine pe masa aceasta luminoasă, silueta unui *Tempest*... Frântura unei clipe de coşmar, apoi o lumină puternică umple cerul...

Este sărmanul Tiny, care m-a urmat orbeşte şi care a percutat, înainte chiar de a putea schiţa un gest, în *Junkers*-ul *88* lovit de moarte.

[1] Alo, Pierre, ce tâmpenie, nu se vede nimic!
[2] Taci!
[3] Atenţie, Talbot, atacă la ora nouă!

Cascada sfărâmăturilor incandescente ale celor două aparate învălmăşite se spulberă încetişor, se stinge în pădurea Mettingen, înghiţită curând de apele nopţii.

Prostit, înspăimântat, pierd o clipă controlul avionului şi vreme de câteva minute zigzaghez orbeşte la rasul solului…

— *Look out, Pierre, flak*![1]

Dumnezeule! Mă aflu chiar deasupra unei benzi cenuşii presărată de cratere, înconjurată de ruine; zăresc, la lumina primelor trasoare, oameni care aleargă în jurul a două sau trei *Focke Wulf*-uri „bot-lung” cu motoarele pornite.

Este Rheine. Este dezlănţuirea nemaipomenitului său A.A. cu tunuri automate şi mitraliere grele…

Urzeală luminoasă şi de nepătruns se ţese în juru-mi în noapte – cărbuni aprinşi unduiesc în vârtejul ciorchinilor de fulgere mânioase ivite pe sub nori, prin copaci, împrejurul aripilor mele.

Disperat, intru în forţaj şi urc, agăţat de elice.

Deodată, două palme fierbinţi – zbang! zbang! – miorlăituri de şrapnele care traforează învelişul de aluminiu, duhoare de metal oxidat, de cauciuc ars, cordită; apoi o greaţă iscată de teamă. Asta-i! Totul s-a sfârşit – vasăzică aşa e!

Piciorul drept se zbate ca o inimă, greu… Apoi senzaţia de a fi vârât piciorul în apă, de a simţi degetele zgârcindu-se într-o masă de lichid lipicios…

Iar vibraţia asta care creşte şi zgâlţâie, este atât de puternică, încât orizontul meu giroscopic se desprinde. În căşti, niciun glas prieten. Radioul nu mai este un colac de salvare, ci un infern de pârâituri şi şuierături asurzitoare…

Îmi muşc limba până la sânge. Gândurile mi se limpezesc. Reduc gazele şi astfel amplitudinea vibraţiilor scade; ampenajele au fost probabil serios atinse.

Un curent de aer rece îngheaţă carlinga, frigul mă înviorează.

Totul este calm; acolo răsare luna: pare să se rostogolească pe câmpia olandeză, strivită de nori.

[1] Atenţie, Pierre, antiaeriană!

Trebuie să mă întorc cât mai repede, să simt cât mai iute pământul sub mine şi să văd iarăşi chipuri prietene.

După o fugară cumpănire, iau direcţia spre incendiile care tivesc Rinul. Zbor de-a lungul canalului Twente, luând anevoie din nou înălţime…

Zece minute de concentrare asupra aparatelor mele de bord, care parcă au înnebunit – altimetrele, indicatorul de viraj, indicatoarele de presiune, de temperatură, auxiliarele acestea atât de fidele mă privesc acum dincolo de geamurile lor sparte…

Iată Nimègue şi marele său pod suspendat. Rinul culege în treacăt ultimele licăre ale incendiilor din Arnhem şi pare să frământe în valurile sale cheaguri de sânge.

Rând pe rând îmi încerc cele şase lungimi de undă – chem Kenway-ul, îl chem pe Desmond – totul e de prisos. Cu circuitele electrice distruse, fără radio şi fără lumini de poziţie, o să devin ţinta antiaerianei prietene. Instinctiv, îmi verific chingile paraşutei.

Urmez firul Meusei, astfel că la Gennep regăsesc calea ferată care mă îndrumă către Volkel.

Aerodromul este neluminat, iar marile piste se desluşesc greu.

Dumnezeule? Ce mai aşteaptă? De ce nu aprind rampa de balizaj? Idioţii ăştia de la Controlul de zbor nu recunosc oare un motor Sabre?! Mă arunc în picaj spre turnul de control, legănând aripile. Ce naiba, tipii de la A.A. cunosc doar prea bine silueta unui *Tempest*…

Într-o clipită, asemenea unui pom de Crăciun, aerodromul Volkel se iluminează. În sfârşit!

Execut încă un tur de pistă, lent, legănând aripile, spre a arăta că mă găsesc în impas. Văd farurile ambulanţei şi proiectorul maşinii de intervenţie pentru accidente.

O să aterizez pe burtă. Nu pot sări cu paraşuta, din pricina piciorului rănit şi mă găsesc la ananghie; pe deasupra, şi glisiera stângă a cupolei a fost strâmbată de o schijă. Acţionez, dar fără rezultat, dispozitivul de largare.

Durerea urcă acum până la şold, nu mai simt palonierul sub picior…

Sunt istovit; automat, îmi încep apropierea – rapidă, cu 45° la flapsuri. Avionul este foarte moale. Mă crispez asupra manevrei. Deodată lovitura de

măciucă a fricii mă izbeşte în ceafă, rece. Menghina spaimei îmi încleştează capul în spatele urechilor şi apasă pe osul mastoid…

Lupt din toate puterile împotriva imaginii lui Alex care a ars în cabina lui, pe aceeaşi pistă – tai contactele, virez lent între cele două rânduri de torţe ale balizajului.

Doamne, am nevoie de sânge rece!

Simt cum mă gâtuie un nod… atenţie!… nu trebuie să las animalul să fure teren… balizele îmi defilează pe dinaintea ochilor… caut… încă puţin… iat-o pe prima din cele opt balize roşii care marchează capătul pistei…

Curaj! Înclin avionul cu botul în jos, pentru a-i înălţa coada şi, dintr-o mişcare a eleronului, deliberat, percutez solul cu o aripă, spre a amortiza şocul – poate că astfel voi evita capotarea!

În ciuda celor şapte tone ale sale, sărmanul meu *Tempest* e luat ca un pai într-un cleşte uriaş. O primă izbitură, groaznică!… Aparatul tresaltă, aruncându-mă spre pereţii cabinei… cupola zboară după o tumbă nemaipomenită, aripile se sfarmă… tot ce-i tablă se sfâşie… îmi încrucişez braţele peste faţă… o hârâitură cumplită, un zgomot infernal ca înaintea judecăţii de apoi… o zvâcnitură puternică îmi rupe bretelele hamului de siguranţă. Sunt proiectat înainte, obrazul mi se striveşte de colimator – o lumină mare, roşie… nu-mi mai simt maxilarele… gust de sânge… în gură îmi scrâşnesc sfărâmături de dinţi…

Apoi o linişte buimăcitoare… îmi simt faţa năvălită de un val fierbinte: primul proiectil a explodat în vatra de jar…

Lama unui cuţit îmi sfâşie umărul, taie chingile paraşutei; degete neîndemânatice mi se agaţă de picioarele rănite, de gât – Atenţie!… piciorul! *My leg, look out*! Dogoarea îmi mistuie plămânii… Mâini care mă dor mă smulg din carlinga sfărâmată… Şi, imediat, gâlgâitul extinctoarelor cu spumă, fornăitul pompei, strigăte…

Sunt târât pe iarba umedă şi înfăşurat într-o pătură. Stele roşii, verzi, orbitoare, năvălesc grămadă pe sub pleoapele-mi închise. Aerul pe care îl respir este îngheţat, îmi face greaţă… Miros de alcool şi o durere ascuţită în braţ…

Apoi, nimic.

•

După patru ore de la injecţia cu morfină mă trezesc; capul mi-e greu, parcă gol, mă doare. Încerc să vorbesc, buzele îmi sunt paralizate, toată faţa, în afară de un ochi, mi-e bandajată…

Să fie spitalul din Eindhoven? Palida lumină a unei veioze îmi dezvăluie pereţi albi, o noptieră, o carafă, un pahar şi, pe o farfurioară, o bilă mică ruginită, pe un tampon de pansament.

— Ah! Iată că v-aţi deşteptat!

Este glasul doctorului Everald, care se încăpăţânează să vorbească franţuzeşte cu acel înspăimântător accent scoţian.

— *Well, next time, try to land better*! *And don't go collecting scrape iron in your legs*![1]

Cerule, piciorul! Deodată înţeleg… un glonte de şrapnel, primit la Rheine – nu simt decât o zvâcnitură sâcâitoare…

Oricum, asta înseamnă opt zile de linişte!

Mi-e foame, mi-e somn. Somnul biruie. Adorm în tihnă.

•

Peste şase zile, la 30 martie, mă întorc la Volkel, tocmai la timp spre a porni iute la Warmwell cu „duty"-ul *Anson*, pentru a-mi alege un *Tempest* nou-nouţ, cu elice Rotol şi ea nouă. După alte două zile sosesc la escadrila a treia, pe care o comand de aici înainte în escadra **112 B 112 Rheine**.

Va urma…

[1] Bun, dar data viitoare încearcă să aterizezi ceva mai bine. Şi nu mai aduna fiare vechi cu picioarele.

Arhitecții speranței

Alexandru Lamba

Special pentru VP MAGAZIN

Alexandru Lamba

ARHITECȚII SPERANȚEI

EPISODUL IV

VI. Enola Gay

1

Un lucru foarte ciudat se întâmpla uneori, foarte rar ce-i drept, cu unii turişti: Câteodată, unul sau mai mulți, sufereau pierderi totale şi ireversibile de memorie, trezindu-se total dezorientați şi fără nici o amintire despre ei înşişi. Se întâmpla doar cu cei care nu respectau bariera roşie a buzunarului, sau încercau să mute diverse obiecte din loc, eludând vigilența ghizilor. Sigur, ghidul făcea tot ce putea pentru a împiedica un asemenea incident, dar nu totdeauna reuşea. Acționa centura de siguranță la câteva fracțiuni de secundă după violare... şi bietul turist se alegea cu creierul netezit. Era un risc asumat, contractele de prestări servicii ale Agenției stipulându-l foarte clar în cazul nerespectării în fiecare moment a instrucțiunilor ghizilor şi deci Agenția nu fusese niciodată trasă legal la răspundere pentru aceste incidente. Fuseseră chiar câteva cazuri în care unii angajați avuseseră această soartă, însă şi atunci Agenția fusese legal la adăpost. Numai o nerespectare deliberată sau accidentală a principiului minimei distorsiuni putea cauza amnezia totală, nicicând un asemenea regretabil fenomen neapărând în cazul cuiva care respectase regulile, fie el angajat sau turist. Aşa stând lucrurile, Agenția nu se simțise obligată să

facă publice cauzele sau mecanismul prin care cineva putea suferi pierderi de memorie în urma călătoriei în timp, întreaga poveste rămânând scăldată în mister.

Aşadar, încă un risc pe care trebuia să-l ia în calcul, gândi Greg în timp ce lucra la diferite statistici fără importanță. După discuția de sâmbăta trecută cu Carl, multe alte întrebări se ridicaseră. De ce nu obiectase Carl deloc din perspectiva pericolului paradoxului? Nici nu adusese în discuție consecințele, de parcă ele n-ar fi fost importante. Oare să ştie Arhitecții că orice deviație în trecut, indiferent dacă scotea sau nu prezentul concret din elipsa prezentului nu avea implicații negative? Să fie oare paradoxurile doar un mecanism de autoreglare al universului şi nimic mai mult? Părea plauzibil. Poate Agenția se temea doar de eventuala uşoară înrăutățire a condițiilor actuale datorată unei intruziuni neinspirate în trecut, nu de efecte devastatoare... Asta să fi fost cunoaşterea Arhitecților, pe care ceilalți nu o aveau? Părea logic. Adică, normal, nu doreau ca orice cretin să ştie că poate să se joace cu istoria, deci nimic mai firesc decât să țină alimentată spaima de paradoxuri distructive la nivel global.

Altă problemă era atitudinea total detaşată a lui Carl referitoare la atrocitățile trecutului. Recunoscuse că-şi dorise şi el să îndrepte ceva din trecut, dar îşi pierduse motivația imediat ce devenise Arhitect, „pentru că înțelesese că era ridicol". Ridicol, nu periculos, nu interzis, nu distructiv... ridicol! Cum putea o acțiune sprijinită pe solide motivații etice şi morale şi îndreptată spre bine, în care crezuse cu tărie, să devină ridicolă? Ce naiba putea fi chestia pe care numai Arhitecții o ştiu? În structura Agenției, fiecare nivel ştia mai mult decât cele de mai jos şi mai puțin decât cele de mai sus, cum era normal în orice corporație, dar despre călătoria în timp în sine... ce ar fi putut oare şti? Ce anume putea face oamenii să fie atât de detaşați de lucrurile în care mai înainte se implicaseră emoțional? Greg se temea de răspunsul la această întrebare. Să fie oare vorba de o spălare de creier? Găsise Agenția o posibilitate de a manevra oamenii la nivel emoțional? Era posibil. De ce oare toți Arhitecții, incluzându-l aici şi pe Carl, deveneau deodată dezinteresați de orice muncă de teren, după ce înainte fuseseră spioni, ghizi sau reporteri atât de buni? Aici era un mare mister. De ce insistase atât de mult Carl să aştepte să devină Arhitect? De ce-l dorea atât de mult de cealaltă parte a baricadei? Şi de ce spusese „în legătură cu asta nu poți face nimic" când ştia la fel de bine ca el că putea face? Din nou, nu spusese că era periculos, distructiv, nesăbuit, ci doar că nu se putea face.

Greg îşi scutură capul. Liniile din pâlnia viitorului şi şirul trecutului se încolăceau haotic în mintea lui. Riscurile şi le asumase deja, ştia că de dat înapoi nu mai avea cum. Mai trebuia doar să decidă dacă va aştepta sau nu să devină Arhitect. Nu mai erau decât vreo două luni. Dar dacă, aşa cum spusese Carl, odată ce devenea Arhitect i-ar pieri motivația? Imposibil! Nu

şi dacă-i spălau creierul. Dar la dracu', Carl nu arăta deloc a om cu creierul spălat! Era la fel de spontan, nostim, inteligent... beţiv... ca totdeauna. Doar că nu mai călătorea în timp. Ce dracu' se ascundea în spatele funcției de Arhitect? Şi din nou, de ce spusese „nu poți face nimic"? Dacă era să se ia după Carl, iar rațional tindea să-i dea dreptate, o acțiune a sa în acest moment, ca spion, era sortită eşecului. O acțiune ulterioară dobândirii rangului de Arhitect era imposibilă datorită pierderii motivației. Aşadar, *cea perfectă* era în afara puterilor sale... Dracu' ăla al lui să-l ia şi pe Carl cu şaradele sale! O va face şi gata! Şi dacă-şi va pierde memoria ce? Mare rahat ținea el acolo... O va uita şi pe ea, probabil, dar ea va fi cu el când vor fi ajuns pe țărmul timpului său şi sigur se va reîndrăgosti de ea de îndată ce o va vedea din nou, în siguranță. Toate celelalte amintiri erau balast.

Rămânea doar problema organizării unei noi misiuni clandestine. O chestie la îndemână de-acum... Şi totuşi de ce nu se văzuse pe sine salvând-o când fusese acolo data trecută?

2

Aspectul locuința lui Greg se transformase în ultima săptămână. Pe toți pereții tronau acum postere cu chipul mărit al celei perfecte, sau cu ea în mărime naturală, printre tot felul de hărți ale Hiroshimei dinaintea bombardamentului atomic şi scheme detaliate ale avionului Boeing B-29 Superfortress. În acea seară îşi definitiva noul plan, trecând din nou în revistă fiecare etapă şi căutând fisuri. Nu exista nici una, iar precedenta misiune reuşită îi dădea încredere. Avea să fie mult mai greu acum, în unele privințe, dar în altele, mult mai uşor! Nu mai trebuia să-şi bată capul cu întoarcerea, căci nu o va mai efectua. Nu se va mai întoarce niciodată din misiune.

În cele două săptămâni în care îşi plănuise în cel mai mic detaliu evadarea, Greg fusese exuberant. Având un obiectiv atât de dificil dar palpabil şi după toate aparențele în puterile sale, Greg redevenise cel de altădată. Nu mai era ursuz şi absent, nu mai răspundea evaziv şi în doi peri, nu se mai ascundea de lume. Nu-şi reluase viața socială, antrenamentele de sanshou fiind singurele activități recreative de grup la care lua parte, mai mult dintr-o necesitate calculată, în rest viața sa conturându-se între slujbă şi apartamentul său. Însă, câtă vreme se afla la Agenție, era vesel şi comunicativ. Nimeni nu avea cum să-i fi ghicit adevăratele motive.

Se gândise mult, întorsese problema pe toate fețele şi într-un târziu, din amalgamul de frânturi de idei, soluția se închegă: Avea să-şi

abandoneze lumea, distrugând podul de întoarcere. Saltul avea să fie ultimul, în urma sa capsula închizându-se automat. Va evada! Nu va avea de respectat nici o graniță a nici unui buzunar, nu va trebui să evite nici o privire. Va deveni un cetățean al mijlocului de secol XX şi va rescrie istoria acelor vremuri linie cu linie. Şi o va face spre mai bine! Avea cunoştințele şi tehnologia secolului XXIV, avea o minte sclipitoare. Şi mai avea la îndemână toate informațiile de care avea nevoie pentru a încheia războiul de unul singur. Ştia tot. Pozițiile şi dotările trupelor de ambele tabere, unde se aflau nodurile rețelelor lor de comunicare, care erau codurile de transmisiuni, autentificările, parolele de încifrare, totul! Pentru un spion al Agenției din anul 2318... 2319 de fapt, la data saltului, criptografia şi transmisiunile mijlocului de secol XX erau jucării. Îi va manipula pe toți de n-au să ştie ce s-a întâmplat cu ei.

Şi dacă asta va naşte paradoxuri, ei bine el nu o va şti niciodată. Pâlnia viitorului n-are decât să se întoarcă cu susu-n jos dacă o vrea, el va dirija istoria pas cu pas, de acolo, din miezul ei. O va vedea evoluând după bunul său plac atât cât va fi trăit el, atunci, demult în trecut.

Iar cel mai şi cel mai important lucru dintre toate, o va face alături de ea! De *cea perfectă*! Va face lumea ei mai bună de unul singur şi o va face de dragul ei!

3

Era anul nou. Pe Greg acest lucru îl amuza cel mai tare. Va schimba anul la fel ca toată lumea, însă în clipa în care toată lumea va trece din ziua de marți, 31 decembrie 2318 în cea de miercuri, 1 ianuarie 2319, el va trece în cea de luni, 6 august 1945. Toate piesele erau pe poziții... din nou. De data asta fusese chiar mai simplu. Un întreg segment de şase celule intrase în revizie şi dintre ele două nu prezentau nici un defect funcțional, doar echipamente uzate fizic şi moral, care trebuia să fie înlocuite cu altele noi, deşi funcționau la limita parametrilor lor normali. Nu mai era necesar nici să-şi inventeze acoperire, căci pleca de tot... şi după el, potopul!

Seara, străzile oraşului se umplură de culoare. Peste tot, grupuri mari şi zgomotoase de petrecăreți aşteptau, cu sticlele şi artificiile pregătite, intrarea triumfală în noul an. Ciudat, chiar şi în seara Revelionului, cei care militau împotriva Agenției simțeau nevoia să-şi facă cunoscute părerile. Ici-colo câte o pancartă sau câte un grup de persoane purtând pe haine inscripții sugestive se plimbau cu aere de superioritate printre cei care ieşiseră doar ca să se bucure de sărbătoare alături de tot oraşul. Nu prea păreau a fi băgați în seamă de ceilalți... cu atât mai puțin de Greg. Era ora

zece seara când acesta intră în clădirea Agenției prin parcarea subterană şi, fără a fi văzut de cineva sau ceva, intră pe casa scărilor de serviciu, deschizând cu cheia mecanică. Nu folosi cartela, căci aceasta lăsa înregistrări. Era totuşi mai bine ca nimeni să nu ştie că este acolo. Pe holul principal nu era nici țipenie de om. Cei câțiva funcționari de pază erau în altă parte, sărbătorind în vreo sală. De-acum, probabil erau beți bine. Cine să-i deranjeze în noaptea de Anul Nou? Greg contase pe asta. Îşi ascunsese fața sub o glugă mare şi evitase traseele camerelor de supraveghere, pe care le cunoştea foarte bine. Aşa ceva nu punea dificultăți unui spion. Avusese şi un plan „B”, pentru eventualitatea în care vreun paznic mai zelos s-ar fi aflat la post. Atunci ar fi procedat la fel ca în noaptea celeilalte misiuni clandestine. În definitiv nu era chiar grav dacă ei aflau că intrase.

Se gândise mult la ce consecințe ar fi putut avea fapta sa în timpul propriu şi ajunsese la trei scenarii valabile: Unu: intervenția sa în trecut va fi generat un paradox cu urmări devastatoare pentru planetă sau chiar univers. În acest caz, după cum îşi asumase rolul, avea să fie el cel care distrugea un echilibru care oricum mai devreme sau mai târziu avea să fie distrus. Nu făcea decât să grăbească inevitabilul. Doi: intervenția sa nu va genera nici un fel de paradox, întreaga istorie umană din 1945 încoace transformându-se peste noapte din varianta „A” în varianta „B”, fără ca cineva să fie conştient de asta... poate doar de cei care, analizând graficele pâlniilor viitorului, aveau să-şi dea seama că nu mai semănau deloc cu cele înregistrate anterior, fără a înțelege cauza. Varianta „A” nu va mai fi existat în memoria nimănui. Aici erau nişte probleme pe care nu le înțelegea prea bine de fapt: deviații ale prezentului concret fuseseră observate anterior. Bine, niciodată în afara elipsei prezentului, dar fuseseră deviații. Specialiştii postulaseră că, atâta vreme cât prezentul concret rămânea în elipsă, deşi şirul trecutului fusese uşor deviat, nu se putea vorbi de o „schimbare” a trecutului, ci doar de o vibrație. Doar dacă ieşea din elipsă, atunci se putea spune că trecutul se schimbase şi deci prezentul era altul decât cel dinaintea plecării în călătorie, înregistrându-se un paradox. Mai departe părerile divergeau radical: Unii credeau că istoria se va fi rescris instantaneu, fără ca cineva să poată „observa” schimbarea, căci trecutul fiecăruia avea să fie perceput ca cel „nou”. Nici chiar personajul care provocase schimbarea nu avea să fie conştient că prezentul concret se schimbase. În fine, a treia variantă: scoțând prezentul concret din elipsa prezentului, o ramificație a timpului se va fi creat, generând odată cu sine un univers paralel. Întorcându-se în timpul său, cel care cauzase scindarea putea să se trezească ori în vechiul său univers, care nu percepuse nici un fel de schimbare, ori în cel nou, unde avea să găsească repercusiunile actelor sale, dar rămânând total anonim. Oricare din ultimele două variante îi convenea lui Greg. Desigur, Agenția disprețuia şi hulea asemenea postulații, demontând orice tentativă de teorie ştiințifică le-ar fi susținut, propovăduind sus şi tare dezastrul şi pierzania unanimă ca singur şi

inevitabil deznodământ al intervenției omului în timpuri care nu-i aparțineau. Erau chiar şi unii care susțineau că, odată timpul schimbat în trecut, repercusiunile acestor schimbări nu aveau să apară în memoria oamenilor actuali decât în momentul în care autorul schimbării plecase spre trecut şi le înfăptuise, oamenii păstrând amintiri neschimbate, dar regăsindu-se deodată în fața unei realități alterate, neştiind ce se întâmplase. Alții chiar pledau pentru posibilitatea existenței amintirilor dublate...

Oricum ar fi fost, el nu avea să se întoarcă în timpul din care plecase pentru a vedea efectul. El avea să rămână acolo, conducând omenirea pe făgaşul lin pe care i-l plănuise. În ultima zi dinaintea plecării, distrusese toate posterele şi celelalte schițe de pe pereți şi-şi ştersese de pe toate computerele toate imaginile cu *cea perfectă*. Distrusese toate dovezile ce ar fi putut rămâne în urma lui. De ce? Nu ar fi putut spune. Ce se va alege oare de apartamentul său? Nu mai conta. Revăzuse pentru ultima dată acele imagini îngrozitoare cu ea arzând... apoi un gând posac îi trecuse prin minte: „Ce se va întâmpla oare cu aceste imagini după ce voi fi demontat bomba? Sunt oare ele dovada irefutabilă a imposibilității reuşitei mele? Sunt oare predestinat să eşuez? Am oare vreo şansă?" Dar ştersese imediat şi acel film. „Nu voi şti niciodată! Nu vreau să ştiu!"

Ajunse în sala capsulelor şi merse spre cea care avea să-l trimită definitiv de-acolo. Îşi verifică pentru a cine ştie câta oară echipamentul. Avea totul la el. Microcomputerul cu toate programele de asistență în operațiuni de gherilă, transmițător-decodificatorul cu capabilitate de cifrare în toate combinațiile folosite în cel de-al doilea război mondial şi cu traducător încorporat în toate limbile, memoratorul cu codurile şi parolele complete ale tuturor trupelor, harta cu afişaj holografic plan cu pozițiile tuturor companiilor... Tot ce-i trebuia pentru a putea transmite ordine cui dorea, în numele cui dorea, cu toate codurile de autentificare valide. Apoi, avea pistoletul cu lunetă, cu o mie de încărcături tranchilizante şi altă mie de încărcături cu amnezie, costumul de camuflaj cu efect de falsă transparență, rezistent la aproape toate tipurile de gloanțe din secolul XX şi cu inductori de şocuri neuro-paralizante montați la pumni, coate, genunchi şi bombeurile ghetelor, ochelarii cu percepție în întreg spectrul cunoscut de radiații, bastoanele tranchilizante... Tot ce-i trebuia unui practicant de sanshou pentru eventualitatea nenorocită în care va fi nevoit să recurgă la violență. Violență neletală, bineînțeles. În fine, avea şi propulsorul personal cu aripi retractabile ataşabil de partea dorsală a costumului, care-i asigura o autonomie de opt ore de zbor la de trei ori viteza sunetului, alimentabil şi cu combustibil fosil ca cel folosit în secolul XX şi micro-adaptorul energetic, care putea reumple bateriile oricărui echipament folosind energia electrică uzuală în acele vremuri. Peste toate acestea, veneau cele mai importante piese în primă fază: scula de mână multifuncțională pentru prelucrări

metalice, detectorul de radiații şi cutia voluminoasă şi greoaie de aliaje pe bază de plumb. Numai pe aceasta din urmă fusese nevoit să o achiziționeze special, toate celelalte echipamente ori intrând în dotarea standard a spionilor, ori fiind în posesia sa pentru agrement sau diverse eventuale necesități. Pe toate le numise: „Kitul scriitorului de istorie”.

Îşi îmbrăcă costumul, îşi puse casca, îşi agăță pistoletul şi bastoanele la centură şi-şi ataşă propulsorul pe spate, strângându-l bine. Verifică toate legăturile. Erau în regulă. Centură nu avea... pentru prima dată în viața sa, pleca într-un salt fără ea. Luă apoi celelalte aparate, toate aproximativ de forma şi dimensiunile unei tabachere şi le băgă pe fiecare în câte un buzunar, închizându-le apoi ermetic. Cutia mare de plumb va trebui să o care în mână. Era gata! Adio secol XXIV!

Cuplarea la energie şi legatul celulei la interfețele strict necesare merse mai rapid de această dată şi, cum nu avea nici de configurat centura de siguranță, în mai puțin de jumătate de oră totul era pregătit. Programă doar închiderea automată a celulei în cinci minute după plecarea sa. Decuplarea fizică nu se putea face automat, celula rămânând legată prin cabluri la energie şi la rețelele centrale, oferind astfel indicii celor care probabil urmau să-l caute... poate, dacă nu cumva Agenția însăşi nu avea să se schimbe radical în urma acțiunii sale. Nu conta.

Îşi setă destinația. Avea să fie destul de riscant, căci ținta sa era un spațiu de doar câțiva metri cubi, care se mişca cu viteză de vreo trei sute cincizeci de kilometri pe ora, la o altitudine de peste nouă mii de metri. Trebuie deci sa ajungă nu numai extrem de exact în punctul dorit, ci să şi aibă o viteză proprie egală cu cea a spațiului țintă. Inventase un buzunar în mişcare fictiv pentru a putea păcăli sistemul să-l trimită acolo, neavând habar dacă urma să dea peste cineva acolo sau nu. De-asta avea paralizatoarele şi tranchilizantele! Uneori se gândea cum era posibil ca aceste capsule să îl proiecteze nu doar în alt timp, ci şi în alt spațiu. În orice alt spațiu, static sau dinamic. Nu pricepuse niciodată aceste mecanisme sau suportul lor matematic. 23:50 „Alea iacta est” îşi spuse şi păşi în capsulă. Cumva, era optimist. Următoarea destinație...

4

Compartimentul inferior al lui Enola Gay conținea un singur ocupant. Lung de trei metri, Little Boy se lăfăia pe suportul său, etalându-şi în beznă trupul metalic, cilindric, ca de torpilă. Avea un diametru de vreo şaptezeci de centimetri şi nu prezenta aripioare aerodinamice, în afară de cele din coadă, ale căror vârfuri fuseseră unite printr-un pătrat.

Era beznă. Greg se uită rapid de jur împrejur cu ochelarii a tot văzători, dar spre satisfacția sa nu era nimeni acolo. „Bun, deci faza unu va decurge fără violență”. De bună seamă, încărcătura de cordită fusese deja plasată. Aşadar, calculase bine timpul. Nu se auzeau conversații din celelalte compartimente ale avionului. Oare ar fi trebuit să se audă? Nu conta prea mult. Se îndreptă încet spre bombă şi o examină. Arăta exact aşa cum ştiuse că trebuie să arate. Lăsă uşor cutia de plumb pe jos şi scoase dintr-un buzunar detectorul de radiații. Îl plimbă de câteva ori dintr-un capăt în celălalt al bombei, apoi pe ecranul mic apărură cele două pachete de uraniu 235. Spre coadă, chiar lângă explozibilul convențional din cordită, proiectilul format din nouă inele de uraniu îmbogățit, iar spre vârf, celelalte şase inele țintă, din acelaşi metal puternic radioactiv. În total, aproape patruzeci de kile. Ajungea să extragă una dintre încărcăturile de uraniu şi gata, bomba era compromisă. Un concept atât de simplu şi atât de letal. Dacă ar fi avut de-a face cu Fat Man, lucrurile ar fi fost mult mai complicate... dar dacă totul avea să decurgă bine, Fat Man nu se va înălța niciodată de la sol.

Scoase unealta pentru prelucrări metalice şi, apropiindu-se de coada bombei, întreg planul îi reveni pas cu pas în minte. Întâi va dezamorsa această tinichea. Nimic mai simplu. Va scoate placa armată din spate, apoi cordita, apoi proiectilul din uraniu. Pe-acesta îl va pune în cutia de plumb. Va pune apoi cordita la loc, va închide bomba şi va aştepta. Când trapa se va deschide şi bomba va fi eliberată, va sări şi el prin trapă, cu tot cu uraniul sustras. Va zbura apoi ținându-se un timp în conul de umbră al avionului şi va ateriza pe pod, lângă *cea perfectă*. Nu-i păsa că atât de mulți oameni aveau să-l vadă zburând în costumul său. Va apărea ca un supraom în ochii lor, ca şi în ochii ei de altfel. Bomba avea să cadă ca o bucată chioară de metal distrugând eventual acoperişul unei clădiri şi nimic mai mult. O va lăsa să pice în mâinile japonezilor. Nu vor avea mare lucru de înțeles de la ea, odată ce cordita va fi explodat, dar nu va fi propulsat nimic. Inelele rămase de uraniu, cam 40% din necesarul masei supercritice, nu le vor folosi la nimic fizicienilor japonezi în timpul scurt pe care îl vor avea la dispoziție până ca el să preia controlul total al destinelor lumii.

Apoi o va lua pe ea. Îi va explica cine este şi de ce este acolo şi o va cuceri... cu siguranță o va cuceri! Ea singură îi va şti identitatea, numai ea va avea dreptul să ştie. Îşi vor găsi un adăpost undeva, împreună, iar el îşi va vedea mai departe de treabă.

Se va amesteca printre transmisiuni, va anula toate operațiunile militare, atât ale japonezilor cât şi ale aliaților. Va trimite mesaje în numele lui Hirohito prin care Japonia este gata să se predea în schimbul câtorva condiții care-i vor garanta integritatea teritorială şi comercială, apoi, în numele lui Franklin Roosevelt, Winston Churchill şi Joseph Stalin le va accepta numaidecât. Gata războiul. Apoi va avea grijă de repercusiunile

asupra Europei, URSS-ului şi Chinei. Probabil va rade memoriile unor personaje sinistre precum Stalin şi Mao Zedong. Va clădi o istorie mai umană. Războiul rece nu va mai exista... Avea toate uneltele şi cunoştințele pentru asta, iar ea-l va iubi enorm! Numai ea va şti ce face el pentru omenire.

Dar înainte de toate, trebuia să se ocupe de porcăria asta de bombă. Nivelul de radiații era înfiorător de mare chiar şi înafara ei, însă costumul lui Greg îl proteja cu tehnologia secolului XXIV. Îl va proteja la fel de bine şi când va scoate inelele de uraniu de-acolo.

Se aplecă şi se pregăti să desfacă placa. Primul pas. Unealta sa va face singură această treabă...

5

Durerea era cumplită. Niciodată Greg nu îşi imaginase că o asemenea durere de cap putea exista. Cu amândouă mâinile presând pe tâmple căştii urla, dar nu-şi putea auzi vocea. Scăpase unealta din mână, lovise cutia de plumb cu piciorul într-un spasm involuntar de durere şi acum se zvârcolea pe jos, incapabil să se controleze. Imaginea începu să-i joace în fața ochilor, tremurând şi pierzându-şi calitatea, ca un aparat de redat imagini dereglat. La scurte intervale, explozii de lumină făceau toate lucrurile să dispară din jurul său, apoi să reapară distorsionate. Simțea înțepături şi arsuri în tot trupul, între valuri de frig cumplit sau durere ce nu putea fi identificată. Reuşi să-şi controleze brațele doar atât cât să-şi lepede casca. Odată cu ea îi zburară şi ochelarii, iar acum era total în beznă. Blițurile de lumină continuau, dar între ele nu mai era decât întuneric. Urechile îi țiuiau cumplit, uneori îi vuiau, alteori auzea parcă țăcănitul unei mitraliere... un furnicar îi apăru în fața ochilor, puncte mici şi dese alergând de colo-colo, apoi dispăru subit. Simțea miros puternic de ars şi în gură avea un gust ca de metal. În zbaterea sa, atinse cu mâna bomba. Încercă să se sprijine de ea pentru a se ridica, dar mâna îi alunecă, apoi simți în ea înțepături ca de ac. Totul începu să tremure cu el. Trecea oare avionul printr-o zonă de turbulență? Inhalase vreun gaz otrăvitor? Planul său se ducea de râpă...

Erau primele gânduri formulate ale lui Greg, de când spasmele inexplicabile începuseră atât de brutal. Încet, durerea de cap scăzu şi la fel şi țiuitul din urechi. Nu mai era nimic în afară de beznă. Durerile care-i chirciseră trupul dispărură şi ele. Nu mai simțea mirosuri... doar gustul de metal persista. Cu precauție, Greg încercă să se scoale de pe jos. Nu avea nici o problemă în a o face. Se ridică în picioare, apoi se ghemui şi începu să-şi caute echipamentul. Bâjbâi îngenunchiat în întuneric, pipăind solul în

căutarea a ceva. Ciudat, podeaua era perfect plană şi moale. Cum se putea aşa ceva? Apoi realiză că bomba nu mai era la locul ei. Îşi întinse ambele mâini în direcția în care aceasta ar fi trebuit să fie, dar acolo nu mai era nimic. Atunci primele explozii începură să se audă. Greg se trânti pe burtă. Foc de antiaeriană? Nu, imposibil, nu se trăsese niciodată asupra lui Enola Gay... şi unde era nenorocita de bombă? Alte explozii, una după alta. Înaintă pe genunchi, cu mâinile înainte, până atinse ceva cu genunchiul. Era unealta. O luă şi, cu câteva mişcări de degete, aprinse lămpița. Plimbă fascicolul de colo-colo şi panica începu să pună stăpânire pe el. Îşi găsi ochelarii şi, cu mâinile tremurând, şi-i puse la ochi, doar pentru a-şi confirma ceea ce văzuse deja. Se afla înapoi la Agenție... era anul nou, iar bubuiturile care se auzeau erau de la artificii, redate prin difuzoarele sălii de către instalația de sunet, care mergea non-stop pentru eventualii nefericiți care s-ar fi găsit la muncă.

Greg lovi cu putere cu pumnul în podeaua capsulei, răcnind. Cum fusese posibil? Nu programase nici o centură! Nu o luase măcar cu el... atunci cum fusese posibil? Cu fața schimonosită de nervi izbi cu piciorul în mecanismul de deschidere a uşii, dar acesta nu reacționă. Îi mai aplică o lovitură, tot nimic. În culmea enervării, Greg luă unealta şi introducând două lamele subțiri în fanta dintre uşile glisante, forță mecanismul şi uşile se deschiseră cu scârțâit. Scrâşnind din dinți, merse la pupitrul de comandă, însă chiar când se pregătea să-i tragă primul din seria de pumni, realiză că era oprit.

Greg rămase ca trăsnit. Nici un sistem al capsulei nu funcționa. O programase să se oprească automat în cinci minute de la plecarea sa şi... Bubuiturile continuau să se audă la radioul agenției, dublate de urările tradiționale ale unei voci entuziaste. Curând încetară şi muzica ambientală în surdină fu reluată. Aşadar, fusese adus înapoi la momentul opririi capsulei din funcționare.

Hohote de râs îl scutură pe Greg, în timp ce un tremurat nevrotic îl cuprinse. Se izbi de câteva ori cu capul de geamul elastic râzând isteric, apoi râsul i se transformă într-o serie de înjurături obscene. Fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea, Greg îşi adună toate uneltele şi le trânti în dezordine în rucsac. Nu înțelegea ce se întâmplase cu el, însă undeva, într-un anumit punct, o dăduse de gard. Şi totul i se păruse atât de bine gândit...

VII. Arhitecţii

1

— Trebuie să recunosc, spuse Vincent, de cum se aşezară, că proiectul dumitale este o inițiativă de primă necesitate.

— Deci îl veți susține?

— Fără îndoială! Mai mult decât atât, îl voi convinge şi pe Frank Benoit să-l susțină. Nu costă nimic, deci va fi uşor de convins.

Carl zâmbi. Maestrul Arhitect Frank Benoit provenea din zona financiară a Agenției, unde adoptase stilul *„cost efficient”* de a gândi, stil de care probabil nu avea să se despartă niciodată. „Cât ne costă dacă...” era mereu prima întrebare din partea sa, indiferent ce proiect i se supunea spre aprobare. Din fericire, proiectul lui Carl Ericsson nu implica efort financiar din partea Agenției.

Vincent luă o foaie albă de hârtie şi o aşeză lângă cele tipărite ale lui Carl. Cu meticulozitatea caracteristică îşi scoase ochelarii din buzunarul de la piept şi-i aşeză tacticos pe nas. Doar el singur de la baza din Berlin mai folosea acele arhaice obiecte de corecție a vederii. Ajunseseră a fi considerate piese de muzeu şi foarte rar câte un medic cu înclinație spre artizanat mai confecționa aşa ceva la prețuri prohibitive. Scoase apoi din acelaşi buzunar un stilou laser şi-l aşeză peste foaia albă.

— Trebuie, bineînțeles, să extragem ideile principale şi să rezumăm toată tărăşenia în jumătate de pagină. Înțelegi, cred, că aşa cum e, proiectul tău va fi respins fără a fi citit.

— Mă temeam de aşa ceva, de-aia am şi venit întâi la...

— Aha! Am ştiut eu că ai venit întâi la mine, nu pentru că aş fi un etalon al înțelepciunii, ci pur şi simplu pentru că am suficientă răbdare să citesc. Da, stai liniştit, nu mă simt ofensat. Hai să le facem pe plac prea-preocupaților noştri birocrați, care nu au timp să citească chestii cu mai mult de un verb pe pagină. Bun, ia’ să mai vedem o dată ce zici tu aici: Aşa...

Şi Vincent începu să recitească cele patru pagini mormăind şi făcând mici semne cu stiloul pe text.

— Bla bla bla... ăăă asta e neinteresant. Ăăăă aşa, „necesitatea mai bunei înțelegeri a psihologiei agenților ... nu, prea sentimentalist expus, dar de reținut. Aşa, ăăă... „constatarea tot mai frecventă a apariției crizei

emoționale la agenții care intră în contact direct cu evenimentele istorice tragice” bun... ăăă, astalaltă iese... „problema de ordin moral a posibilității efectuării de schimbări în desfăşurarea evenimentelor tragice din trecut”... asta e bine zis, foarte bine zis! Bun, mai departe... ăăă, „Pentru efectuarea cu eficiență maximă a muncii lor” asta iarăşi e bine spus, îmi place şi le va plăcea şi lor, apoi, ăăă... „considerăm a fi oportună consilierea moral-psihologică adecvată” da, e bine, dar poate schimbăm un pic exprimarea, să pară mai imperativ, nu? Bun, mai departe! Bla bla bla... „În lumina incontestabilului fapt că Arhitecții sunt singurii care ar putea asigura o asemenea consiliere” frumos! Pe asta chiar batem un pic de pas de defilare, apoi ce mai zici tu aici... neimportant, neesențial, bla bla... ăăă „introducerea în atribuțiunile de serviciu ale Arhitecților şi a rolului de tutore pentru angajații care efectuează deplasări în trecut şi viitor” da, cam asta ar fi prima chestie pe care trebuie să o spunem nu? Adică cam asta e propunerea în esență, restul e doar problematica motivației, a scopului şi a metodologiei de implementare... Dar să mergem până la sfârşit... „Întâlniri regulate între tutore şi protejat”... da, de-acord... bla bla bla, „evaluarea periodică a evoluției” corect... bla bla bla... „înființarea unei comisii centrale de Arhitecți specializați în psihologie care să” bla bla bla, ăăă şi cam gata. Restul e doar barbologie...

Carl ridică uşor încurcat din umeri. Vincent lăsase ultimele două pagini deoparte.

— Nu mă înțelege greşit, îți respect munca şi o găsesc foarte bine întocmită. Însă ce e de-aici încolo ține strict de organizare. Ai explicat viziunea ta asupra procedurii de asignare a tutorilor, despre frecvența discuțiilor, deşi eu le-aş numi „consultații”, despre felul în care consilierea ar trebui să decurgă şi despre cum să evaluăm rezultatele. De-acord, sunt chestii foarte importante, dar nu trebuie contopite cu ideea în sine. Cu unele puncte de aici sunt de acord, cu altele nu prea. Tu ai cunoştințe tehnice solide, dar în psihologie eşti începător. Ai intuit foarte bine problematica crizei şi modul cel mai la îndemână pentru a o întrevedea şi depăşi în fiecare caz în parte. Mai departe trebuie lăsați psihologii să-şi facă treaba. Nu e bine să le dai instrucțiuni psihologilor... e cam acelaşi lucru cu a defini ca scopuri concluziile la care să ajungă cercetarea. Pricepi?

— Cred că da... răspunse Carl puțin descumpănit.

— Bine, atunci hai să tragem nişte liniuțe. Consiliiile iubesc liniuțele... fac treaba să pară mai importantă! Eu zic aşa:

Şi Vincent începu să caligrafieze, cu o răbdare de-a dreptul exasperantă, următoarele:

“Inițiativă procedurală

A Arhitectului Carl Ericsson cu privire la stabilirea unui nou tipar de relații profesionale în Agenție, care să funcționeze în paralel cu sistemul ierarhic actual fără a-l altera.

Element propus spre discuție:

- *Introducerea în atribuțiunile de serviciu a Arhitecților sau Maeştrilor Arhitecți şi a rolului de tutore pentru angajații care efectuează deplasări în trecut şi viitor, anume pentru Spioni, Reporteri şi Ghizi;*

- *Acest rol se va materializa prin acordarea de consiliere moral-psihologică adecvată agenților operativi, numiți şi „protejați” de către Arhitecți şi Maeştri Arhitecți, numiți mai departe „tutori”;*

Argumentație:

- *Constatarea tot mai frecventă a apariției crizei emoționale la agenții care intră în contact direct cu evenimentele istorice tragice, manifestată prin problema de ordin moral a posibilității efectuării de schimbări în desfăşurarea evenimentelor negative din trecut;*

- *Arhitecții sunt singurii capabili de a asigura o asemenea consiliere ceea ce constituie un adevăr incontestabil, datorită pregătirii superioare şi a cunoştințelor specifice;*

Obiective:

- *Mai buna înțelegere a psihologiei agenților;*

- *Efectuarea cu eficiență maximă a muncii lor, cu minime pierderi de concentrare;*

- *Determinarea necesității de promovare;*

Mod de implementare:

- *Fiecare protejat va avea un singur tutore, un tutore putând avea un număr limitat de protejați, astfel încât să poată acorda fiecăruia maximum de atenție;*

- *Se vor stabili întâlniri regulate între tutore şi protejat pentru discuții libere, nesupuse nici unei metodologii rigide;*

- *Se va monitoriza şi evalua periodic evoluția agenților operativi şi, de la caz la caz, se vor stabili acțiunile care se impun, în cazuri extreme considerând chiar posibilitatea de urcare a subiectului pe poziția de Arhitect, versus retrogradare sau eliminarea sa din Agenție.*

Data: 6.Ianuarie.2319;

Baza 3, Berlin Germania

Redactat:Arhitect Carl Ericsson

Susținut de: Maestru Arhitect Frank Benoit şi Maestru Arhitect Vincent Alvers"

Vincent lăsă jos stiloul, îşi privi o clipă zâmbind caligrafia impecabilă, care ocupa mai puțin de o pagină, lăsând spații destul de mari între rândurile echidistante şi spuse:

— Eh, cam aşa se face. Acuma are o şansă.

Carl aprobă uşor din cap, gânditor. Vincent rostise melodios cuvintele în timp ce le aşternuse pe hârtie, iar ecourile ultimelor fraze rămaseră în urechile sale.

— Ultima parte mă tem că nu-mi aparține. Nu m-am gândit niciodată să eliminăm oameni din Agenție bazându-ne pe...

— Şi te simți un pic prost din cauza asta, nu-i aşa?

— Păi... cam da...

— Foarte rău. Asta înseamnă că vederile tale mai au multă profunzime de căpătat înainte ca tu să speri să ajungi Maestru Arhitect! Destul de dezamăgitor să văd că eşti confruntat tu însuți cu o problemă morală, tocmai când propui o procedură care să ne scape de altele.

— Ei, nu e acelaşi lucru! A da oameni afară înseamnă a le face un rău palpabil, cotidian, real...

— Real dar necesar! Nu omite asta! Iar dacă citeşti aici, ai să observi că eliminarea e ultima opțiune. Înaintarea prematură în rang de Arhitect este prioritară în viziunea mea, pe care te rog să o împărtăşeşti, apropos!

— Da, nici la asta nu mă gândisem...

— Din nou, foarte rău!

— La fel cum nu mă gândisem nici la a deveni Maestru Arhitect vreodată. Îmi place ce fac acum. Chiar îmi place!

— Da, da, lasă declarațiile astea pentru ziua renegocierii remunerației. Sigur că ai să devii Maestru Arhitect! Dar, sigur nu acum. Nu eşti gata. Ai elaborat un ditamai proiectul de procedură, dar i-ai lăsat finalitatea în aer, iar când am adăugat-o eu, te-a surprins...

Carl nu spuse nimic. De fiecare dată când se întâlnea cu Vincent, acesta îl dojenea într-un fel sau altul. De ce ar fi fost de această dată altfel? Vincent îi arătă apoi corecturile pe text şi-i explică ce şi cum să modifice în documentul său inițial de patru pagini şi ce să scoată de tot. După revizuire, aveau să ataşeze şi aceste pagini liniuțelor spicuite de Vincent, pentru cazul în care vreun Maestru Arhitect ar fi fost curios. Slabe şanse, dar mai bine să fi pregătit pentru orice.

— Ia zi-mi, spuse deodată ridicându-se de la birou şi mergând la un perete, la cine anume te-ai gândit când ai compus chestia asta?

Fără a aştepta răspuns, apăsă uşor cu degetul pe perete şi, după un click aproape imperceptibil, băgă mâna direct prin tapet şi scoase afară o sticlă de Snaps suedez. Un seif cu hologramă integrat în perete. Carl nu avea de unde să ştie că orice Maestru Arhitect avea aşa ceva în biroul său... dar numai o mică parte din ei îl foloseau pentru secrete de serviciu.

Cu meticulozitatea obişnuită, Vincent turnă două păhărele, perfect egale, fără a lăsa o picătură să se prelingă pe gâtul sticlei şi-i oferi unul. Carl era convins că dacă le-ar fi măsurat, ar fi găsit fix cincizeci de mililitri în fiecare. Ciocniră, urându-şi „La mulți Ani”, apoi le dădură peste cap. Puseră paharele pe birou în acelaşi timp, iar Vincent, agitând sticla, întrebă

— Ei?

— Sigur, răspunse Carl şi Maestrul mai turnă un rând. Dar de ce crezi că am avut pe cineva anume în vedere?

— Pentru că am impresia că ştiu exact despre cine e vorba... şi trebuie să discutăm un pic despre asta! Căci persoana în cauză, foarte apropiată ție de altfel, a executat deja două misiuni clandestine. Fără a încălca însă principiul minimei distorsiuni. Dacă totuşi o va face, iar eu cred că se pregăteşte pentru asta, atunci...

2

Mileniul IV. Cu atât de puțin efort oamenii acelor vremuri îşi confecționau diamantele din deşeuri organice, încât ajunseseră să le folosească în cele mai comune scopuri. Prin procese chimice uzuale, separau carbonul din orice substanțe organice rezultate ca deşeuri, pe care apoi, în instalații de presiuni şi temperaturi înalte, îl cristalizau în rețele cubice întrepătrunse perfecte, modelându-l direct din această fază în orice forme şi dimensiuni doreau. Bijuteriile cu diamante sferice, mari cât boabele de strugure erau la fel de banale cum fuseseră altădată cele din argint. Odată cu rezolvarea problemei energetice, prin instalarea rețelei de sateliți fotovoltaici pe centura verticală a pământului, laolaltă cu toate celelalte sisteme de recoltare a energiei vântului şi a apei, procesul de fabricație a diamantelor devenise de-a dreptul banal. Carbon exista pretutindeni, la fel cum exista şi radiație solară pentru energie. Societatea umană reuşise în sfârşit să creeze abundență. Visul de sute de generații se împlinise... şi, o dată cu el, toate grijile omenirii dispăruseră. Abundența energetică fusese cheia de boltă a fericirii tuturor speciilor care viețuiau pe Pământ. Cu energie virtual infinită, abundența tuturor celorlalte resurse fusese intrinsecă. Iar soarele producea atât de multă energie, mai toată ducându-se în necunoscut, în imensitatea spațiului, încât captarea unui procent infim prin rețeaua eliptică de sateliți, fusese mai mult decât arhisuficient pentru nevoile umanității, mai ales că era ajutată şi de celelalte două sisteme cu turbine.

Rețeaua de sateliți se dezvoltase pe parcursul mai multor sute de ani, însă în sfârşit, în anul 3383, ea fusese operațională în stadiul ei final. Cinci mii de sateliți fuseseră construiți şi lansați pe orbitele lor joase, la granița exosferei, cea mai mică altitudine posibilă unde influența gazelor din jurul Terrei să nu existe. Păstrând distanțe aproximativ egale între ei, centura de sateliți înconjura complet planeta, pe deasupra polilor, menținându-se mereu deasupra zonei de crepuscul terestru. Fiecare satelit beneficia de suprafețe fotovoltaice de kilometri pătrați, care captau neîntrerupt, fiecare zeci de gigawați, Transmiteau apoi această energie la sol prin intermediul microundelor, către receptorii staționari. Pe lângă acest sistem, mii de turbine subacvatice fuseseră instalate de-a lungul golf stream-ului, pe toată lungimea acestuia şi, în fine, un număr impresionant de turbine aeriene purtate pe baloane mobile cu heliu, ancorate dinamic, urmăreau îndeaproape curenții atmosferici înguşti, jet stream.

Un proiect mult mai ambițios de atât fusese adus în discuție pentru viitorul îndepărtat, un milion de sateliți fotovoltaici fiind implicați, plasați pe o elipsă în jurul soarelui, astfel încât să urmeze îndeaproape orbita

pământului, însă cum nevoile actuale de energie erau satisfăcute de sistemele existente, rămăsese doar pe hârtie.

Astfel stând treburile, omenirea îşi putea permite să producă diamante pentru cele mai vulgare întrebuinţări. De la mecanisme şi angrenaje de putere sau de finețe, la sticlă pentru geamuri sau veselă, erau întâlnite pretutindeni. Însă până atunci mai era atât de mult!

3

Neputință, supremă neputință. Sentimentul era cumplit... mult mai apăsător decât cel al incertitudinii sau al temerii de consecințe, căci nu mai lasă loc nici ultimei urme de speranță. Nu putea face nimic... nimic, nimic, nimic! Ce cuvânt oribil: „nimic”... nici nu ar trebui să fie un cuvânt, blestematul! De ce să atribui un cuvânt la ceva ce desemnează nimicul? „în legătură cu asta nu poți face nimic...” Cuvintele lui Carl îi răsunau în ureche din nou şi din nou şi din nou, ca o sentință. Ştiuse. Cum oare ştiuse? De unde ştiuse? Şi mai ales ce ştiuse, căci el tot nu înțelegea.

Apartamentul lui Greg era urât. Pereții despuiați, de pe care toate posterele fuseseră smulse în grabă, arătau hâd. Pustii, ca şi sufletul său. Cu ochii într-un punct din tavan, Greg stătea lungit pe pat. Ceea ce simțea era dincolo de tristețe, de melancolie, de durere. Era ceva mai profund, mai ticălos. Era recunoaşterea propriei slăbiciuni. Nu putea face nimic pentru ea. Era condamnat să trăiască cu perpetua amintire a propriului eşec, a propriei neputințe. Şi el tot nu ştia ce se întâmplase.

Microcomputerul portabil zăcea aruncat pe jos, pedepsit pentru că nu-i putuse da răspunsuri. De ce fusese întors? Şi de ce cu atât de multă durere? Oare chestia asta se întâmpla şi cu cei care îşi pierdeau memoria? Fusese el însuşi în pericol? Oarecum avertismentul lui Carl legat de pierderea memoriei şi afirmația acestuia că nu putea face nimic pentru a schimba ceva în trecut erau confirmate de cele întâmplate... dar mecanismul! Blestematul de mecanism, care era? Şi de ce nu era nicăieri nimic documentat? De ce ştiau despre toate astea doar blestemații de Arhitecți?

Acum îi era clar că nu avea nici o şansă să schimbe ceva în trecut. Nu posedând nivelul actual de cunoştințe. Poate, dacă ar fi devenit Arhitect, atunci ar fi avut o şansă, dar Carl îi spusese că nu ar mai fi avut motivația de a o face. Această dilemă îl măcina cel mai tare. Cum putea Carl să ştie atât de bine ce se va întâmpla cu el? Cum putea oare să-şi piardă el

motivația? Cum putea aşa ceva să se întâmple vreodată? Carl ştia, fără îndoială, Carl ştia.

Nu mai vorbise cu el de când fuseseră împreună la Hiroshima. De-atunci, nici nu se mai văzuseră. Carl nu organizase obişnuita petrecere de Anul Nou la vila sa, aşa cum făcuse an de an, aşadar nu fusese nevoit să-l refuze. Din fericire preferase să-şi petreacă Revelionul la o cabană retrasă din Alpii Austriei, doar în compania lui Jess. Toți ceilalți îşi găsiseră ceva de făcut. Numai Phil îi trimisese o invitație la o petrecere într-un club, dar cum nu fusese nevoie de confirmare, pur şi simplu nu-i răspunsese.

...

Era miercuri, 8 ianuarie, şi la Agenție în prima săptămână a anului cam sufla vântul. Greg nu-şi ceruse concediu în plus față de cele patru zile obligatorii. Nu plănuise să prindă acest început de an 2319. Bine măcar că la muncă nu dădea de nimeni cunoscut care să-l umilească cu întrebări cretine, de genul: „cum ai petrecut Anul Nou?", sau „Ce planuri ai pentru acest an?". Ura acest gen de interacțiuni umane. Conversațiile de politețe îi întorceau mereu pe dos, chiar şi atunci când avea o stare generală bună, darămite acum. Nu avea nici o misiune de explorare în această săptămână, ci doar lâncezea pe la birou, completând tot felul de referate şi statistici, sau debitând diferite inutilități. Greg se săturase chiar şi să-i privească chipul celei perfecte. Câtă vreme ea reprezentase un obiectiv, imaginea ei îi producea emoție, îl făcea să se simtă motivat. Acum îi făcea doar rău. Trebuia să ştie de ce! Pur şi simplu trebuia! Şi dacă răspunsul nu se afla în documentația la care el avea acces şi-l, va lua din altă parte, teoretic sau experimental, dar îl va lua! Altfel va înnebuni de tot.

4

Carl alerga aşa cum nu-şi amintea să o fi făcut vreodată. Condusese ca un dement, împroşcând cu apă în toate părțile în timp ce peliculele subțiri ale bălților erau deranjate de curenții de aer ai bolidului suspendat magnetic. Carosabilul ud nu mai reprezenta de mult o problemă în era suspensiilor magnetice, la fel cum ploaia torențială nu mai îngreuna vizibilitatea ochilor multi-radiație, dotări standard ale vehiculelor. Ajunsese cu zece minute înainte de miezul nopții. Lăsase maşina chiar lângă lift, dar nu avusese răbdare să-l aştepte, ci o pornise în goană pe scări, izbind uşi în disperare. Cam o dată la cinci secunde privea către ecranul microcomputerului pe care-l ducea cu sine. Încă nu era târziu. Celula avea să se activeze în patru minute... şi el mai avea două etaje şi un coridor de cincizeci, poate şaizeci de metri. Va ajunge! Trebuia să ajungă! A treia

misiune clandestină era deja un semn rău pentru un agent, iar de data asta Carl presimțea că nu va mai avea să fie în parametrii minimei distorsiuni.

De cum deschise uşa care ducea pe culoarul unde se afla sala cu capsula respectivă, Carl începu să strige în timp ce alerga. Mai avea peste trei minute, ar fi putut chiar să meargă agale şi tot ar fi ajuns, dar deja nu mai judeca corect. Intrase în panică.

Uşa de la sala capsulelor era închisă. Țipase degeaba. Năvăli înăuntru şi alergă direct la capsula pe care o urmărise. Încă două minute şi jumătate până la inițierea programului. O siluetă aştepta înăuntru, ghemuită pe podea cu genunchii sub bărbie, în poziția standard. Carl ridică mâna să izbească ciuperca roşie, însă se opri la timp. Dacă ar fi decuplat în acest fel celula, imediat un raport de alarmă ar fi fost scris şi atunci el însuşi nu ar mai fi putut face nimic ca să ascundă tentativa. Se aşeză deci la tastatură şi, cu toată stăpânirea de sine de care era în stare în asemenea circumstanțe. opri procedura de lansare proces cu proces, fără ca vreun fişier de înregistrare să captureze evenimentul. După ce se asigură că nimic nu se va mai declanşa, deschise uşa capsulei şi se postă cu mâinile încrucişate la piept în cadrul ei. Încă gâfâia.

La auzul fâşâitului uşii glisante, silueta tresări. Îşi întoarse privirile spre el şi, tresărind din nou, se târî înapoi, până ajunse cu spatele la perete. Cu voce tremurândă şi afişând un zâmbet tâmp, începu să bolborosească:

— Carl, dragule, ce... ce surpriză! Ce faci tu aici... ?

Era de-a dreptul desfigurată de uimire. Nimic nu o pusese în gardă că aşa ceva i s-ar fi putut întâmpla... şi iată! Pentru o clipă se gândise să încerce să fugă pe lângă el, dar renunță imediat la această idee ridicolă. Carl era probabil de partea ei.

— Taci, spuse Arhitectul clătinând din cap. Ce fac eu aici? Uite, am venit să te scot din rahatul în care te bagi, deşi nu meriți! Hai, ia-ți mai repede boarfele şi să plecăm dracului de-aici!

Jess se ridică şi-şi luă valijoara cu echipamente. Nu înțelegea cum fusese posibil ca cineva să afle. Oare mai ştia şi altcineva în afară de Carl? Era oare Carl într-adevăr dispus să țină secretul? N-avea de ales decât să-l creadă orice i-ar spune. Se îndreptă spre uşă, însă Carl nu se clinti din fața ei.

— Dă-mi-o! spuse el autoritar cu mâna întinsă.

Nu avea rost să o facă pe neştiutoarea. Scoase cartela clonată, cât unghia de la degetul mic, şi i-o puse in palmă, prinzându-i mâna într-ale sale. Carl însă se smulse şi dând drumul obiectului într-un buzunar se

întoarse şi plecă. Jess îl urmă. Cât timp străbătură coridoarele nu spuse nimic. Abia când ajunseră în vehiculul luxos al lui Carl, acesta vorbi:

— Despre astăzi nu mai ştie nimeni, căci am ajuns la timp. Despre celelalte două dăți se ştie, pentru că le-ai făcut prost, dar Agenția nu va lua nici o măsură, căci ai respectat legea minimei distorsiuni. Totul se va trece oficial sub tăcere. Vei discuta despre astea doar cu tutorele tău...

— Cu cine?

— N-are importanță, ai să afli.

Jess observă că mergeau spre apartamentul ei. Carl era furios. Avea de ce să fie. De ce oare nu-i spusese? Se folosise şi de el şi... Îngheță. Simți un val de panică cum o cuprinde, apoi fiori reci şi fierbinți o scuturară.

— Carl, să ştii că ce e între noi e adevărat! Rosti cu voce tremurândă. Nu avea să o creadă. Propria ei voce sunase acuzator.

El râse.

— E adevărat, spuse ea şi ochii i se umeziră. Totul e adevărat! Cartela aia nu înseamnă nimic!

— Ohoo, lacrimi! Sunt impresionat! Dar păstrează-le pentru următorul idiot. Ăsta nu pune botul!

Afară ploaia continua, şiroaiele transformându-se într-o lapoviță scârboasă. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, la fel cum apa se scurgea lăsând dâre pe geamurile vehiculului.

— De ce nu mă crezi, Carl, iubitule? Te iubesc pe tine! Prostia aia cu cartela mi-a venit doar acum câteva zile...

— Prima dată te-ai folosit de ea acum trei săptămâni.

— Trei săptămâni, trei zile, ce contează?

— Contează! Acum trei săptămâni ne cunoşteam abia de-o lună. Cam atunci a fost şi prima dată când ai avut acces liber la hainele mele. Of, lua-m-ar dracu' de idiot!

— Nu spune asta, iubitule, te rog nu spune asta!

Însă Carl era împietrit. Doar câte un colț al gurii i se ridica trădând nervozitate, iar cuvintele ei nu păreau că au vreun efect. Îşi acoperi fața cu palmele şi începu să plângă în hohote. Nu-i venea să creadă că era posibil să-l fi pierdut! Niciodată nu se gândise că ar putea cauza vreun rău şterpelindu-i şi clonându-i cartela de acces. O făcuse tocmai pentru că ştia că Arhitecții nu sunt urmăriți şi pot călători în voie în timp. Of dacă ar fi

ştiut... Nici măcar nu-i venise ideea de când se cuplaseră! La primele lor întâlniri nici nu ştiuse că e Arhitect.

— Denunță-mă!

— Poftim?

— Denunță-mă şi lasă-i să mă dea afară! Lasă-i să facă cu mine ce vor! Nu mai vreau să mă protejezi dacă asta înseamnă să mă disprețuieşti! Nu vreau să te pierd, fac orice, doar să nu te pierd! Dacă aşa îți pot dovedi că pe tine te vreau şi nimic altceva, atunci fă-o! O să recunosc tot ce am făcut...

— Nu înțelegi, Jess! Ori că te denunț, ori că nu, de pierdut tot m-ai pierdut. Între noi, mascarada s-a terminat! Denunță-te singură dacă vrei, mie puțin îmi pasă, dar nu vei câştiga nimic. Ți-am mai spus, în Agenție se ştie deja de celelalte două prostii ale tale. Hai, adio!

Vehiculul se oprise în fața complexului de reşedințe în care locuia Jess. Fără a schița un gest, Carl aşteptă ca ea să coboare apoi întoarse şi plecă. Imaginea frumoasei femei aşezându-se abandonată pe bordura dură, sub lumina slabă a lămpii de stradă, cu ploaia rece de decembrie şiroindu-i prin păr, pe față, amestecându-i-se cu lacrimile şi apoi curgându-i în picături rotunde de sub bărbie pe pieptarul salopetei mulate de călător în timp, se micşoră tot mai mult pe ecranul ariergărzii vehiculului, până dispăru de tot, undeva departe, unde camerele nu mai puteau răzbate. Trecutul rămânea în urmă, în față se afla viitorul!

5

— Omule, tu chiar nu pricepi că aşa ceva nu se poate întâmpla?

— Da, da, în exploatare, dacă respecți procedura. Dar eu ziceam aşa... în cazul general.

Carl şi Greg se priviră unul pe celălalt, fiecare puțin enervat de încăpățânarea celuilalt.

— Eh, aşa în cazul general... vorbi în sfârşit Carl, nemulțumit că insistența prietenului său îl învinsese, ar fi de super rahat dacă ți s-ar întâmpla.

Îşi privi chiştocul țigării şi trase ultimul fum, aruncând apoi filtrul într-o scrumieră dezintegratoare. Erau doar ei doi în locul de fumat strâmt de la ultimul etaj al clădirii Agenției şi deci puteau discuta liber, fără teama

că urechi indiscrete ar fi putut auzi. Separeul conținea doar o măsuță rotundă cu scrumieră şi trei fotolii înghesuite sub un aspirator de tavan care purifica aerul atrăgând ca un magnet fiecare firicel minuscul de fum. Greg nu fuma. Carl se apucase de câteva zile şi, având înclinație spre chestii „clasice”, alesese țigarete din tutun şi hârtie reală, cele mai toxice chestii legale care se găseau de vânzare în Berlin, dar şi cele care dădeau cea mai pronunțată notă de distincție. De la geamul care înlocuia complet peretele, ninsoarea lină de mijloc de iarnă putea fi admirată în toată frumusețea sa. Jos, încercând să o ignore, un grup zgribulit de protestatari făcea mişcări de încălzire. Obținuseră deci aprobare să protesteze în fața sediului Agenției. Nu că le-ar fi servit la ceva.

Era din nou sâmbătă... şi din nou cei doi stăteau peste program, dar de data asta fără a avea nici unul din ei ceva de făcut. 18 ianuarie, o zi mohorâtă, tristă. Greg încercase toată săptămâna să-l țină pe Carl doar pentru sine câteva minute, dar acesta fusese ursuz şi-l repezise cu bădărănie. Astăzi însă, Greg era dispus să-i accepte orice capricii, numai să-şi primească răspunsurile.

— OK... poți detalia un pic?

Carl ridică din umeri cu silă, dându-şi ochii peste cap. De ce dracu’ oare-i veneau lui Greg în minte toate tâmpeniile astea?

— Păi te-ar lua o durere de cap soră cu mahmureala de după petrecerea de bun venit în iad şi te-ar furnica peste tot de-ai zice că ai stat legat ultimii zece ani. Ți s-ar năluci tot felul de chestii, poate ai borî pe tine, poate te-ai şi scăpa pe tine... în fine, chestiile faine! Şi pe urmă, după câteva secunde de delir, dureri cumplite şi spasme, ți-ai reveni buimac în capsulă. Fascinant, nu?

Greg îşi lăsă privirea în jos. Din nou, Carl se dovedea mai redutabil decât toată documentația la care aveau acces spionii agenției.

— Deci nu ai rămâne prizonierul timpului țintă...

— Ei, ai rămâne prizonierul lui dracu’! Poate să se întâmple orice, din călătorie tot te întorci. Cu amintiri sau fără, comod sau în chinuri, asta e altă discuție. Nu ți-am mai explicat asta?

— Nu cred, nu... Oricum, mi-ai explicat acum. Dar de ce se întâmplă asta?

Carl răbufni. Începu aproape să strige:

— Tu vrei ca eu să-ți explic de ce călătoria în timp decurge aşa cum decurge, da? Hai facem noi doi câteva capsule şi dăm de pământ cu ea Agenție, ce zici?

— Nu, vreau doar să-mi explici de ce în momentul în care capsula nu mai funcționează eşti totuşi adus înapoi, atâta tot. Şi de ce chestiile astea nu sunt documentate!

— Pentru că nu se întâmplă! Tu nu pricepi că, lua-le-ar dracii de capsule, nu se opresc aşa de nebune? De ce să documentezi ceva ce nu se întâmplă?

— Dar tu ştii lucrurile astea totuşi!

Carl tresări. Da, el ştia chestii din astea. Nu pentru că ar fi documentate, ci pentru că, odată ce deținеai secretele Arhitecților, deveneau chestii de bun simț, pur şi simplu uşor deductibile.

— Uite ce e, în februarie dai interviul, da? De ce nu aştepți tu frumos până atunci? Cât mai ai? Cam o lună... şi atunci toate ți se vor lămuri. Ce nu ți se va lămuri de la sine, discutăm, OK? Până atunci ce-ar fi să nu mă mai tot bâzâi cu aberații?

Grosolănia vorbelor sale îl surprinse chiar şi pe el însuşi. Parcă nu el era cel care, cu câteva zile mai înainte, se ținuse scai după Greg până în Japonia, trăgându-l de limbă şi sâcâindu-l cu întrebări. Atunci, Greg fusese cel indispus şi ofticat... şi totuşi fusese un domn. Acum el era cel grețos. Oare nu tocmai pentru întrebări şi probleme ca cele cu care se confrunta Greg întocmise el proiectul procedural, care chiar în acele momente era dezbătut de Maeştri Arhitecți, probabil plictisiți şi apatici şi ei, ca totdeauna? Ce se întâmplase cu el? Cum putuse să-l trateze pe cel mai bun prieten al său cu atâta dispreț? O chestie atât de banală ca o despărțire avusese un asemenea impact asupra sa? De bună seamă că da! Încercă să-şi ceară scuze, dar era prea târziu, căci Greg se ridicase deja.

— Îți mulțumesc pentru consiliere şi pentru informațiile prețioase pe care mi le-ai dat, spuse. Îți mulțumesc şi pentru că mi-ai suportat bâzâitul, care a răpit atât de mult din timpul tău prețios. Îți promit că nu o să mai insist. La revedere!

Şi Carl rămase singur. Era mai bine să-l lase în pace pe Greg pentru o vreme. Când se vor vedea din nou, îşi va cere scuze. Ceea ce probabil că avea să se întâmple curând, dacă... nu, de fapt nu dacă, ci când proiectul său va fi pus în aplicare. Va cere insistent ca Greg să-i fie încredințat lui, chiar şi pentru atât de scurtul timp rămas până la transformarea sa în Arhitect.

Şi cu acestea, şi-l scoase de tot din minte. Icoana lui Jess îi reapăru aievea în fața ochilor. Trecuseră trei zile de când o lăsase acolo, în ploaie şi o privise cum rămâne în urmă, mereu în urmă. Habar n-avea ea ce mult îl duruse. Însă ce-l durea cel mai tare era faptul că, acum, după ce furia şi

încrâncenarea trecuseră, îşi dădea seama că ea fusese sinceră. Însă el fusese orbit.

Prea preocupat de propria idila distrusă, Carl nu dăduse nici o importanță discuției cu prietenul său. Interesul cu totul exagerat al lui Greg pentru un subiect atât de... ciudat, pentru o anomalie mai bine zis și implicațiile acestuia, care în alte circumstanțe i-ar fi tras imediat semnale de alarmă, trecuse pe lângă el.

...

În acelaşi timp, la un alt etaj al clădirii administrative al Bazei 3 – Berlin a Agenției, zece Maeştri Arhitecți tocmai terminau video-conferința săptămânală în care toți cei aproape o sută cinci zeci de indivizi care dețineau această funcție şi nu erau în concediu aveau obligația de a participa.

Frank Benoit şi Vincent Alvers nu avuseseră parte de vreo împotrivire când prezentaseră inițiativa lui Carl Ericsson, dimpotrivă, toată lumea salutase inițiativa la unison. Însă apoi venise adăugirea lui Vincent:

„Introducerea în atribuțiunile de serviciu ale Maeştrilor Arhitecți şi a rolului de tutore pentru Arhitecți, pentru depistarea din timp a persoanelor cu potențial de Maestru Arhitect";

Nu se deranjase să elaboreze mai mult, căci ştia că aici, ceva mai multe discuții urmau să răsară. A da de lucru în plus Arhitecților era una, a-ți lua tu singur de lucru în plus era cu totul alta... şi Maeştri Arhitecți erau deci mult mai reticenți. Însă un ajutor chipurile nesperat îi venise chiar la momentul oportun de la Frank:

— Propun, spusese, să facem un program pilot în această privință. Să luăm un singur subiect pe care să-l ținem în colimator şi cu permanenta noastră oblăduire să-i urmărim progresul. Vincent, ce zici de Carl Ericsson?

Va urma...

Keith DOUGLASS

ATTACC DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 4

6

Luni, 4 septembrie
Ora 1500
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Murdock era așteptat pe pista elicopterului de către *Command Master Chief* MacKenzie care l-a ambarcat rapid într-o mașină a US Navy.

— Ce-am făcut? au fost primele cuvinte ale lui Murdock.

— Nimic… de data asta, a replicat Mac. Sau, cel puțin, nimic de care să știu eu. Aveți doar un minut pentru duș și echiparea cu o uniformă kaki, apoi trebuie să vă duc la Grup. *Skipper* vă așteaptă acolo și face treișpe-paișpe.

— De ce?

— Pentru că nici el nu știe despre ce e vorba.

— Grozav.

MacKenzie a turat motorul, apoi a demarat.

— Ați avut șansa să trageți?

— Da.

— Și? Ce credeți despre Mark 23?

— Trage nemaipomenit, dar e o bestie grea.

— Un glonț în cap e un glonț în cap, spuse MacKenzie înverșunat. De ce să nu rămânem la pistolul de 9 mm? Iar dacă trebuie neapărat să avem calibrul .45, de ce nu achiziționăm Glock 21 de pe piață? Este singurul pistol din lume cu care poți trage imediat ce ieși din apă, fără a fi nevoie să-i scoți apa din el. Și, dacă tot se risipesc atâția bani pe el, oricum, cât de des tragi cu pistolul?

— De fapt, ce crezi cu adevărat, Mac?

Acesta a chicotit.

— Adică nu v-am spus niciodată că fiecare are câte o opinie despre genul acesta de lucruri?

— Poate că o dată sau de două ori.

MacKenzie a așteptat ca Murdock să-și facă dușul și să se schimbe, apoi l-a „livrat" la ușa Cartierului General al *Naval Special Warfare Group One*.

— Nu intri? a întrebat Murdock.

— N-am fost invitat.

Team Command Master Chief să nu fie invitat !?!

— Cum dracu?

— Intrați, a spus MacKenzie. Și noroc.

Apoi a întors mașina.

Murdock a ajuns repede în sala de conferințe, care – teoretic – era protejată împotriva supravegherii electronice.

În afară de el, mai erau doar trei SEAL. Acesta ar fi putut fi un fapt liniștitor, doar că unul era *Rear Admiral*[1] Raymond, comandantul *Naval Special Warfare* și șeful tuturor SEAL. Era însoțit de *Commodore* Harkins, *boss*-ul SEAL de pe Coasta de Vest. Omul căruia Jaybird și Doc au vrut să-i pună cămila în garaj. Și *Commander* Masciarelli, *boss*-ul lui Murdock.

Mai erau patru de la CIA, din care doi cu care Murdock lucrase la planificarea operațiunii din Port Sudan. Ceilalți doi păreau a avea funcții foarte mari.

Și se mai aflau doi tipi care păreau a fi un fel de polițiști. Federali, pentru că erau îmbrăcați în costume, ca niște reprezentanți ai vreunei firme de vânzări.

Admiral Raymond era considerat în comunitate ca un SEAL veritabil care era încă activ, participând la antrenamente cu plutoanele. Își câștigase rangul executând misiuni în Războiul din Golf fără a pierde nici un camarad SEAL, fapt pe care predecesorii săi nu-l reușiseră nici în Panama, nici în Grenada. L-a salutat pe Murdock cu o călduroasă strângere de mână.

[1] Rear Admiral - RADM (upper half / cu două stele) – grad în US Navy (cod NATO OF-7); echivalent *general-maior*.

— A dracului misiune în Port Sudan, Blake. Și ai grijă să le transmiți tuturor băieților tăi ce am spus.

Murdock nu-l mai întâlnise niciodată, dar a simțit un val de simpatie imediat.

— Mulțumesc, *sir*. Așa voi face.

Commodore Harkins, pe de altă parte, era în general privit ca un simplu trepăduș din nivelul de comandă. I-a strâns mâna lui Murdock rigid, spunând sec:

— Îmi pare bine că te văd, Murdock.

— Și mie, *sir*, a replicat formal acesta.

Commander Masciarelli, puțin stingherit de circumstanțele neobișnuite și de prezența atâtor grade superioare, i-a aruncat lui Murdock o privire furioasă care se traducea prin *stai-dracului-jos-și-taci*.

Admiral i-a făcut semn omului de la CIA că este gata. Don Stroh, care a cooperat cu Murdock la planificarea acțiunii din Port Sudan, s-a ridicat și a pășit către podiumul din partea din față a încăperii.

— *Gentlemen*, spuse, sunt Don Stroh din Departamentul de Acțiuni sub Acoperire a CIA. Această informare este clasificată TOP SECRET. Precizarea *need-to-know*[2] nu se extinde dincolo de pereții acestei încăperi fără autorizarea personală a Directorului CIA.

Jeez, se gândi Murdock. Știa că termenul-cod pentru clasificare nu însemna mare lucru el singur – unele calculatoare îl marcau cam la întâmplare pe documente. Ceea ce era important era faptul ca se afla așezat în fața atâtor *alămuri*[3].

Apoi Stroh l-a încremenit cu următoarele sale vorbe.

— Pentru *Lieutenant* Murdock, care a nu a fost prezent de la început la această întrunire, vă voi prezenta pe fiecare.

Făcu un gest către suita sa din CIA.

— Dl Hamilton Whitbread este Directorul Departamentului de Acțiuni sub Acoperire. Dl Gene Berlinger este Directorul Operațiunilor Speciale. Pe Paul Kohler îl cunoști.

Primii doi erau barosani, se gândi Murdock, aproape de nivelul de director adjunct – Operațiuni Speciale și Acțiuni sub Acoperire, oamenii cu care el a lucrat în ultimul timp. Kohler a conlucrat cu Stroh la problema Port Sudan.

— Iar de la Serviciul Secret, Directorul adjunct Jim Capezzi și agentul special Dennis Flaherty.

---

[2] need-to-know – necesar a cunoaște.

[3] Brass – (în argou) grade militare superioare. Aluzie la alama din care se confecționează însemnele gradelor militare; deci cu cât e mai înalt gradul (mai multe stele), e și mai multă alamă.

Serviciul Secret? Murdock nu putea înțelege. Doar dacă niște tipi planificau să-l ucidă pe Președinte și era nevoie să fie scoși din peisaj. Palmele au început să-l mănânce din nou.

Apoi, Stroh a spus:

— Deoarece această informare este legată direct de Operațiunea *Granite Ghost*, raidul de la Port Sudan executat de *Lieutenant* Murdock, aș vrea să încep prin a-i adresa felicitări din partea Agenției pentru lucrul bine făcut. Analiza video și a documentelor, împreună cu interceptările conversațiilor, au confirmat faptul că obiectivul – celula de patru oameni – se afla în vilă, împreună cu un număr de personal de nivel superior în grupul respectiv. Adversarul habar nu are ce s-a întâmplat, nici măcar dacă erau responsabile ceva forțe non-sudaneze. Din alte documente recuperate, indicațiile preliminare arată că raidul a neutralizat încă cel puțin alte cinci viitoare operațiuni teroriste. Bună treabă, Blake.

Spre stinghereala lui Murdock, Stroh a început să aplaude, iar toți cei din încăpere i s-au alăturat.

Stroh a continuat.

— Deoarece principala problemă pe care ne concentrăm în prezent sunt banii recuperați de *Lieutenant* Murdock în Sudan, îl las pe Denny Flaherty să continue.

Murdock a știut. A știut foarte bine că acele blestemate trei milioane se vor întoarce într-o zi și-l vor mușca de cur. De aceia a păstrat chitanța de predare în seiful personal. Lasă-i să încerce doar ceva. El era acoperit. I-o va spune personal amiralului.

Acest mic episod emoțional intern, a fost curmat de către agentul special Flaherty, un irlandez vânjos cu un pronunțat accent de Boston. Colegiul Boston, Facultatea de Drept din Boston, se gândi Murdock.

Flaherty nu obișnuia să se învârtă-n jurul cozii. A dat un *click* pe comanda proiectorului pentru a afișa imaginea unei bancnote de o sută de dolari.

— *Gentlemen*, a început, toți cei trei milioane de dolari descoperiți în Port Sudan sunt contrafăcuți.

Afirmația l-a buimăcit pe Blake Murdock, deoarece numărase personal banii de cel puțin trei ori și i se păruseră perfect autentice.

— Sunteți familiari cu Supernote? a întrebat Flaherty.

Murdock privi în jur. Toți ceilalți se uitau la el, așa că negă dând din cap.

— În 1992, a spus Flaherty, doi traficanți de droguri de origine libaneză au fost prinși în timp ce încercau să aducă trei tone de hașiș din Valea Bekaa – Liban – în Portul Boston. Îi așteptau o condamnare de treizeci de ani, așa încât l-au întrebat pe procurorul federal dacă ar fi interesat de informații legate de tipărirea în Liban a unor bancnote false de o sută de dolari. Era. Au spus ce știau, iar procurorul a pasat cazul Serviciului Secret.

— Aceste bancnote, a continuat Flaherty, erau aproape perfecte. Cel mai bun analist tehnic al nostru, care a verificat fiecare fals realizat vreodată, le-a declarat autentice. La o a doua analiză, a găsit trei mici imperfecțiuni care sunt acum singurul mijloc de identificare a acestor bancnote, pe care le-am numite Supernote. Li se mai spune și Super 100.

Murdock a privit prin încăpere. Toți ceilalți ascultau doar, fără interes.

Flaherty a continuat.

— Rezerva Federală folosește niște scanere extrem de sensibile pentru a verifica tot monetarul ce vine de la cele douăsprezece Bănci Federale. Cerneala neagră de pe bancnotele noastre este magnetică, iar scanerele citesc câmpul magnetic din centrul portretului. Scanerele sunt atât de precise încât o mie de bancnote originale de o sută de dolari sunt respinse pentru fiecare dovedită mai târziu a fi falsă. *Gentlemen*, Supernote trece de scanere.

Marea majoritate ale celor false pe care le descoperim sunt imprimate la o presă tipografică obișnuită, precum cărțile și magazinele. Sunt netede, greșite. Pentru a elimina problema legată de hârtie, falsificatorii albesc bancnotele de un dolar și le folosesc pentru tipărirea celor de o sută. Asta e metoda aplicată larg în prezent în Columbia și Thailanda.

Dar Supernote este printată printr-un proces de gravură, exact cum face Monetăria Statelor Unite cu bancnotele adevărate. O placă gravată este aplicată ferm pe hârtie, ceea ce-i dă o suprafață distinctă. Supernote are serii consecutive, exact ca cele reale. Hârtia folosită pentru Supernote este aproape la fel cu cea produsă pentru Guvernul US.

Apoi Flaherty a răspuns întrebării ce tocmai se contura în mintea lui Murdock.

— Nici o coală de hârtie de-a noastră nu ne lipsește, spuse. Crane & Co a lucrat pentru Guvern încă din 1879 și nici lor nu le-a lipsit niciodată. Hârtia de Supernote este o copie perfect fabricată. Mai mult, nu ne lipsește nici o placă gravată.

Am mai descoperit că aceste bancnote au circulat în Europa, în Orientul Îndepărtat și Rusia, încă de la începutul anilor ‘90, dar foarte puține au apărut la noi.

— Preiau eu acum, a spus o voce moale de la masă.

Flaherty a făcut o pauză.

— *Gentlemen*, Directorul Capezzi.

Aceasta era prima informare la care asistase vreodată Murdock, unde nici unul dintre sus-pușii participanți nu a intervenit cu vreo întrebare tâmpită doar pentru a se băga în seamă și să arate celorlalți cât de bine informat este. Apoi și-a dat seama, oripilat, că ei mai auziseră aceste lucruri, mai înainte. Această informare era numai pentru el. Oh, *shit*, unde-i fusese mintea?

Capezi vorbea ceva mai încet decât Flaherty, dar la fel de sec.

— În prezent se află în circulație aproape patru sute de miliarde de dolari sub formă de bancnote de hârtie. În afară de acestea mai sunt circa două sute cincizeci de miliarde în străinătate. Dacă propria lor monedă națională este instabilă sau inflaționistă, oamenilor le place să cumpere dolari. Iar fiecare bancnotă de o sută pe care un rus o pitește în saltea este un împrumut pentru care US Treasury nu percepe dobândă, o cantitate de bani care, altfel, ar fi folosită în achiziționarea de acțiuni. Pierdem douăzeci și cinci miliarde pe an din dobânzi, bazându-ne pe ceea ce știm că există acum în străinătate.

E destul de ironic, că în ultimii ani în care am devenit conștienți de existența Supernote, principalul nostru obstacol în combaterea acesteia au fost superiorii noștri din Treasury Department. Rezerva monetară totală este alcătuită din sute de miliarde de dolari în monedă, conturi bancare, cecuri și cărți de credit, în tranzacții de zeci de trilioane. Deci Trezoreria nu-și prea bate capul cu banii lichizi. Concluzia este că în ultimii cinci ani, Trezoreria a considerat că o dezvăluire publică a problemei Supernote ar fi riscat o pierdere a încrederii în dolar ca rezervă monetară în străinătate.

În creierul său parșiv de SEAL, Murdock a început să înțeleagă de ce nu participa la informare nici un oficial de la Trezorerie. Cei de la Serviciul Secret au trecut oare peste capul șefilor – sau doar i-au ocolit – direct către CIA?

— Din păcate, a continuat Capezzi, începem să ne confruntăm cu o asemenea lipsă de încredere. Banca Centrală a Rusiei estimează că rușii dețin douăzeci de miliarde de dolari în bani lichizi, iar peste douăzeci la sută din această sumă ar putea fi Supernote. În băncile germane nu sunt acceptate bancnotele de o sută de dolari provenite de la cetățenii ruși. Băncile britanice, irlandeze, grecești și din Hong Kong devin tot mai reticente la schimbarea bancnotelor de o sută, indiferent de la cine provin.

Serviciul Secret a fost întotdeauna conștient că bancnota de o sută de dolari este cea mai expusă contrafacerii. Am considerat, de asemenea, că designul neschimbat al bancnotelor noastre este în avantajul falsificatorilor. Pe de altă parte, a spus Capezzi sec, Trezoreria susține că desenul clasic neschimbat simbolizează stabilitatea. În anii ’80 Serviciul Secret a devenit preocupat de amenințarea existenței copiatoarelor color și a imprimantelor cu laser. Dar în 1986, tot ce am obținut de la Trezorerie a fost să se adauge un filament polimeric în hârtie și o microimprimare în jurul portretului de pe bancnota de o sută de dolari. I-a revenit firmei Crane & Co sarcina ca, până în 1990 să generalizeze utilizarea filamentului polimeric. Dar, Supernote a început să conțină și ea filamentul și microimprimarea.

Implicațiile l-au bulversat pe Murdock. Cineva era mai bun în ceea ce privește contrafacerea dolarilor, decât era Guvernul US la producerea lor oficială.

— Sunt sigur că sunteți toți la curent cu recenta decizie de a redesena bancnota de o sută, a spus Capezzi. Vă pot spune că acesta este răspunsul direct la problema Supernote. Serviciul Secret a recomandat să cuprindă holograme, markeri chimici și culori multiple. Australia are o bancnotă făcută dintr-un plastic flexibil, care este și durabil și greu de falsificat. Ceea ce dorim noi este un portret mai mare care să nu fie plasat chiar în centrul bancnotei, o secțiune în care cerneala își schimbă culoarea de la verde la negru în funcție de unghiul sub care se privește și un filigran. Culorile vor continua să fie verde și negru. Previziunea noastră este că măsura aceasta ne va da un mic răgaz. Totuși, Trezoreria refuză retragerea vechilor sute, considerând că preferințele pieții vor necesita o schimbare rapidă a acestora. Or, noi estimăm că procesul de înlocuire va dura câțiva ani. În acest timp, producerea și circulația Supernote vor continua.

Capezzi s-a așezat, iar Don Stroh de la CIA i-a luat locul pe podium.

— Conform informațiilor noastre, a spus Stroh, operațiunea de contrafacere a început în Liban în anii ’70, pe timpul războiului civil. Falangiștii creștini au angajat gravori profesioniști pentru a confecționa matrițe pentru bancnota de o sută de dolari și au imprimat-o pe hârtii albite de la un dolar. Nu erau ele foarte reușite, dar au fost utilizate cu succes pentru a cumpăra arme ușoare din țările Pactului de la Varșovia. Când Siria a ocupat Libanul – ocupație care continuă și în prezent – au preluat operațiunea de contrafacere. Matrițele Supernote au fost încontinuu perfecționate, an după an, până când au ajuns la nivelul actual de excelență. Deținem rapoarte că experți gravori angajați în trecut de Stasi[4] est-germană au fost aduși să continue lucrul.

După ce Siria s-a aliat cu Iranul în timpul războiului Iran-Iraq din anii ’80, credem că i-ai introdus pe iranieni în operațiunea de falsificare. Atunci, gradul de sofisticare a crescut, deoarece banii de pe petrolul iranian au cumpărat și mai mulți experți.

Conform informațiilor noastre, industria iraniană este responsabilă pentru producerea de hârtie aproape identică cu a bancnotelor noastre. Credem că în acea vreme componenta de printare

[4] Stasi - prescurtare în limba germană curentă de la *Das Ministerium für **Sta**ats**si**cherheit* (Ministerul pentru Securitatea Statului), care a fost serviciul secret și poliția politică a fostei Republicii Democrate Germane (abrevierea oficială – MfS).

a operațiunii era localizată într-o clădire securizată din complexul din Teheran al Monetăriei Naționale Iraniene. Ei utilizau două prese gravate, funcțional identice cu cele folosite de propria noastră monetărie, cumpărate de la o companie elvețiană.

Când informația a ieșit la lumină, Guvernul US l-a contactat pe cel iranian prin canale neoficiale și a cerut încetarea operațiunii de contrafacere. I-am informat pe iranieni că privim problema ca fiind un act de război.

Iranienii au denunțat public alegația ca fiind, citez *„halucinații sălbatice ale extremei drepte americane”*. Acum, avem informația că întreaga operațiune a fost consolidată în Liban. Asta permite atât Siriei, cât și Iranului să nege orice responsabilitate.

Secretarul nostru de Stat a supus problema Supernote direct Președintelui sirian. Dar, cum ne și așteptam, el declară că nu știe nimic despre așa ceva. Nu am fost prea surprinși, deoarece fratele Președintelui și Serviciul de Informații al *Syrian Air Force* se ocupă cu traficul de opiu, heroină și hașiș produs în Valea Bekaa și utilizează acești bani falși pentru a-și finanța operațiunile. Supernote ies din Liban pe rutele de trafic ale drogurilor.

Aceste contrafaceri, a continuat Stroh, nu sunt rezultatul unei acțiuni infracționale limitate. Mai degrabă, pot fi considerate cel mai negru coșmar al nostru – producerea pe scară largă, printr-un efort industrial, de către guverne străine. Suntem convinși că obiectivul pe termen lung al Siriei și Iranului – producerea de Supernote – este un terorism economic, un atac direct asupra sistemului monetar al Statelor Unite.

Considerăm că obiectivele următoare, dar secundare, ale Siriei și Iranului sunt:

- compensarea reducerii ajutorului economic și militar ce a urmat desființării Uniunii Sovietice și tratatului de la Varșovia;

- compensarea decăderii economiilor naționale ale Siriei și Iranului;

- asigurarea unei surse de finanțare a grupurilor teroriste islamice, așa cum s-a demonstrat în Port Sudan

- dar, considerăm că principalul obiectiv al celor două țări – demonstrat prin uriașul număr de Supernote din Republica Rusia și din fostele republici sovietice – este obținerea de tehnologie pentru producerea armelor nucleare, materiale nucleare și, mai mult ca sigur, arme nucleare în sine. Într-o escaladă pe care o considerăm extrem de alarmantă, câțiva agenți de informații nord-coreeni a încercat în Hong Kong să transfere jumătate de milion de Supernote.

În încăpere era o liniște adâncă, iar Murdock a simțit că venise timpul să pună o întrebare.

— Putem estima câte Supernote au fost produse?

— Probabil două miliarde pe an, a răspuns Stroh. Poate și mai multe.

Dacă nici cu o asemenea sumă nu poți cumpăra o armă nucleară… se gândi Murdock. Iar nord-coreenii și iranienii erau recunoscuți că depuneau eforturi mari să le facă ei înșiși.

Stroh a dat un *click* pe comanda proiectorului. Apăru imagine aeriană a unui oraș. După calitatea detaliilor, era clar că provine de la un satelit-spion KH-11 sau KH-12.

— Baalbek, Liban, spuse Stroh. Cu indicatorul-laser a marcat un punct pe ecran. Acesta este depozitul unde sunt produse acum Supernote. Se află drept în mijlocul orașului. După cum știți, *gentlemen*, Baalbek este Cartierul General al Gărzii Republicane Iraniene prezentă în Liban. Estimăm un minim de patru sute de gărzi-combatanți gata de luptă și probabil același număr de miliții Hezbollah. Depozitul este păzit și de elemente ale batalionului de commando din Divizia 14, *Syrian Army Special Forces*.

Stroh a făcut o pauză.

— Vrem ca *Lieutenant* Murdock și plutonul său să se ducă acolo și să distrugă depozitul.

Ca la comandă, toți ochii din încăpere s-au fixat asupra lui Blake Murdock. În ceea ce-l privește, a avut viziunea că este rotit încet pe o frigare deasupra unui foc vesel. Cu un măr în gură.

7

Luni, 4 septembrie
Ora 1550
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Cu toții părea că-l așteaptă pe el să spună ceva, așa încât Murdock a decis să ia taurul de coarne.

— Apreciez încrederea pe care o aveți în Plutonul meu, spuse. Dar, cred că în primul rând trebuie să știu ce doriți exact să fac eu.

— Corect, aprecie Stroh. Acest depozit trebuie să fie complet distrus. Presele, chimicalele, orice stocuri de hârtie și bancnote tipărite se află acolo. Și matrițele pentru Supernote. Acestea trebuie neapărat distruse.

— Atunci, mi se pare mie – spuse Murdock – că cea mai simplă metodă ar fi unul sau două avioane F-117 Stealth și câteva bombe ghidate-laser.

— Aceasta a fost și alegerea noastră inițială, confirmă Stroh. Dar cu fiecare țară din Orientul Apropiat angajată în prezent în tratative de pace, US nu poate declanșa un act de război cu Siria. Sirienii sunt perfect conștienți de acest fapt, desigur, și se folosesc de el de ani de zile. Tot de aceea trebuie să lovim acum, pentru că după ce vor semna un tratat de pace, vor fi practic de neatins. Și pentru toate aceste motive, indicațiile pe care le-am primit referitor la această misiune cer ca să fie complet sub acoperire.

Murdock era obișnuit cu tipica ipocrizie guvernamentală. Când israelienii au pus informațiile despre celula teroristă din Port Sudan în brațele CIA, Agenția a avut probleme în a decide ce e de făcut.

Nu existau fotografii ale teroriștilor, doar descrieri fizice, iar dacă aceștia plecau din Sudan puteau să-și schimbe identitatea și mijloacele de transport de nenumărate ori, și ar fi fost extrem de ușor pentru comunitatea de Informații să le piardă urma.

Soluția era clară, dar problema o constituia Ordinul Executiv Nr. 12333, semnat de Președintele Ronald Reagan în 04 decembrie 1981. Acesta prevedea: *„Nici o persoană angajată de sau care acționează în numele Guvernului US, nu poate participa direct, sau conspira, la organizarea de asasinate”*.

Ca un exemplu al clasicei naivități americane, ordinul executiv a fost de netrecut. Alternativa a fost că era mai bine să lansezi un atac aerian – care costa multe milioane de dolari – asupra Libiei, aruncând mii de tone de bombe și ucigând poate sute de oameni nevinovați, decât să-i zbori de pe umeri capul colonelului Khadaffi cu un glonte bine țintit. Invazia din Panama și atacurile cu rachete Tomahawk de după Războiul din Golf asupra Iraqului au fost alte exemple ale consecințelor acestui ordin.

Concluzia era că, conform bunului obicei birocratic, CIA a pasat problema *mai sus*. În acest caz Casei Albe. Încălcarea legilor se putea lăsa cu acuzații grave. Totuși, pentru că bombele teroriștilor continuau să explodeze în Europa în acest an electoral pentru Guvernul american care putea face ceva ca să prevină situația, era ceva ce lovea drept în inima politicii.

Soluția a fost tipic americană: consultă avocații. Aceștia au formulat o directivă cu un text întortocheat și o redactare ambiguă, prin care se cerea lui Blake Murdock și Plutonului 3, SEAL Team-7, să „încerce” să „captureze” teroriștii.

Înconjurat de ofițeri CIA stânjeniți care tot îi făceau cu ochiul și-i dădeau coate ca să-l facă să înțeleagă ce se aștepta, de fapt, de la el, Murdock a dat dezgustat din cap și a

semnat cele cinci exemplare ale formularului prin care confirma că a luat la cunoștință, a înțeles ordinele și-și asumă întreaga responsabilitate pentru executarea lor.

Însă, mai târziu și în particular, le-o va spune pe șleau oamenilor săi: „*Mergem să ucidem niște motherfuckers*." Și exact asta vor face.

Care va să zică, deoarece nu puteau declanșa un război cu Siria, deși chiar asta vor face, se vor război cu Siria, tot ce a putut răspunde Murdock a fost „*Am înțeles*".

Apoi a respirat adânc.

— Dar am impresia că această misiune pare a fi în afara parametrilor stabiliți de NAWSPECWAR pentru operațiunile SEAL.

Formulate pentru prima dată în timpul Războiului din Golf, criteriile pentru angajarea în luptă a SEAL s-au dovedit a fi foarte concrete.

1. O mare probabilitate pentru îndeplinirea cu succes a misiunii.

2. Operațiunile să se desfășoare în mediul maritim, sau la cel mult o zi, ca timp de patrulare, de țărm.

3. Misiunile să nu necesite un efectiv mai mare de un pluton pentru îndeplinirea cu succes.

4. Operațiuni de luptă care să asigure o mare probabilitate de supraviețuire a militarilor implicați.

Murdock s-a referit la criteriul numărul 2, deși cel pe care îl avea cu adevărat în minte era numărul 4. Barosanii ăștia păreau a pretinde plutonului SEAL să muște ceva mai mult decât puteau înghiți.

— Conform protocolului USSOCOM misiunea asta ar intra în parohia celor de la Delta Force[5], a spus Stroh. Totuși, vrem să păstrăm un număr cât mai mic de oameni la curent cu operațiunea. Voi sunteți deja la curent cu detaliile, după operațiunea din Port Sudan, iar ca s-o spun pe direct, după succesul ei, noi vă vrem tot pe voi să o faceți și pe asta. *Admiral* Raymond e de acord cu noi.

Dacă amiralul a spus „*da*", Murdock a știut că subiectul este închis.

— Deocamdată nu mai am alte probleme de lămurit, a răspuns și a părăsit încăperea. Încep planificările imediat. Am să lucrez iar cu tine și cu Paul Kohler?

— Păi… n-am vrea să dăm rasol, a zâmbit Stroh.

Gene Berlinger, Directorul Operațiunilor speciale din CIA, a intervenit pentru prima oară în această după-amiază.

---

[5] Delta Force - *1st Special Forces Operational Detachment-Delta* (1st SFOD-D) - unitate de forțe speciale a US ARmy, din cadrul *Joint Special Operations Command*.

— Am pregătit deja un plan operațional pentru plutonul lui Murdock.

Probabil că flăcăii paramilitari din CIA au pus câteva chestii la grămadă, se gândi Murdock. Unii dintre ei era foști SEAL, dar chiar și așa, ei nu operau în stilul Plutonului 3.

— Voi fi bucuros să arunc o privire, *sir*, replică Murdock. Dar aș fi mai liniștit executându-mi propriul plan.

— Liniștea ta, *Lieutenant*, nu e de luat în considerație la executarea acestei misiuni.

Care va să zică, jocul a început. Murdock avea oarece experiență cu genul acesta de lucruri. Ofițerii de la nivelele de comandă ale Operațiunilor Speciale, în general niște tipi cazoni, care credeau că trebuie să stai la locul tău, în colț, sugându-ți degetul, în timp de ei pun la punct un plan demn de Alexandru cel Mare. Apoi ți-l vâră pe gât, te trimit să-l execuți, iar la sfârșit dau vina pe tine pentru că planul a dat-o-n bară.

Dea lungul carierei sale, Blake Murdock a luat destule șuturi în cur datorită unor planuri inadecvate. Nu se temea de găozarii cu funcții mari. Se temea nițel de un raport care i-ar fi putut încheia cariera, pentru că realmente îi plăcea să fie un SEAL. Dar era absolut terifiat de gândul că întreg Plutonul ar putea fi exterminat datorită unui plan tâmpit.

— Cu tot respectul, *sir*, spuse Murdock. Dacă *eu* sunt cel care mă duc în Liban, *eu* trebuie să execut planul *meu*. Nu planul unora care nu participă direct. Dacă asta nu vă convine, atunci căutați-vă pe altul.

— Pari a fi foarte refractar, spuse Berlinger. Poate chiar ar trebui să căutăm.

Pe Whitbread, cel din echipa de conducere a Acțiunilor sub Acoperire, un departament separat în CIA, scena părea să-l amuze.

Commander Masciarelli părea complet îngrozit. *Commodore* Harkins era impasibil, așteptând să vadă în ce parte a terenului va cădea mingea. Dar *Admiral* Raymond avea o expresie a feței ce se traducea prin „așa te vreau”.

— Vreau ca el să fie precaut, mormăi *Admiral* Raymond. În special cu această misiune. Nu vreau pe unul care duce o gașcă de SEAL de-ai mei la moarte în pas de defilare. *Lieutenant* Murdock are perfectă dreptate. A dovedit cu vârf și îndesat că poate atât să planifice, cât și să execute o misiune. Și nici măcar nu o să se apropie de Liban, până nu-mi spune mie personal că poate duce la bun sfârșit treaba. Și pentru că deja s-a hotărât că el este cel care trebuie să execute această misiune…

Amiralul făcu o pauză, apoi – pentru că nimeni nu l-a contrazis – a continuat:

— Înainte ca să se oftice careva, hai să-l lăsăm pe el să conceapă un plan și apoi să ni-l aducă și nouă la cunoștință.

Nimeni nu a obiectat, mai ales pentru că amiralul – și implicit Murdock – și-au asumat astfel întreaga responsabilitate pentru operațiune. Toți ceilalți aveau spatele acoperit.

— Blake, a ordonat amiralul, treci la treabă. Don Stroh îți va pune la dispoziție orice ai nevoie pentru asta.

— *Aye, aye*[6], *Sir*, spuse Murdock. Tot ce am nevoie momentan este permisiunea de a-l aduce pe adjunctul meu și pe *chiefs* de pluton. Și pe *Team Command Master Chief*.

— Asta nu se poate, spuse Berlinger.

— Fără a pune la socoteală activitatea de birou și stagiul de pregătire la BUD/S, am aproape cinci ani de experiență de luptă în cadrul Operațiunilor Speciale, spuse Murdock. Cei doi *chief* ai mei au împreună un total de treizeci și unu de ani. *Master Chief* are el singur cam tot atât.

Aceasta era întotdeauna grija lui Murdock. *Chiefs* erau cei care făceau unitățile să funcționeze cu adevărat, iar comparativ cu experiența lor, ofițerii erau doar o gașcă de amatori. Și totuși, ofițerii considerau că ei știu întotdeauna mai bine ce e de făcut.

Abia acum Whitbread, directorul Operațiunilor sub Acoperire, a spus primul său cuvânt.

— Aprobat.

Ședința s-a terminat, iar amiralul l-a tras pe Murdock într-un colț liniștit.

— Ce părere ai cu adevărat despre treaba asta, Blake? a întrebat.

Uneori, când vreun grad barosan te întreabă așa ceva, vor de fapt să audă doar ceea ce le-ar place. Dar acum nu era vorba de o asemenea situație.

— Vă spun adevărul, *sir*. Nu prea îmi miroase a bine. Știu ce pot să fac. Pot să mă duc acolo și să dobor pe cine trebuie, dacă cineva mi-i desemnează ca ținte-obiectiv. S-ar putea să reușesc să arunc în aer depozitul. Dar să și garantez că va fi distrus tot ce se află în el, știți că nu pot să o fac. În acest stadiu de pregătire nu știu nici măcar dacă voi putea să fac tot drumul până la obiectiv, să execut atacul, și să mă retrag.

— Înțeleg ce vrei să spui, a replicat amiralul, cu gândul, evident, la vremurile din Vietnam. Dacă ar fi vreo două avioane de luptă care să-ți acopere retragerea din Baalbek, ar fi o treabă bună. Dar nu vei avea așa ceva și nici un alt fel de suport-acoperire.

— *Sir*, dacă se poate face, o voi face. Doar că nu știu

[6] Aye-aye – expresie tipică în Navy prin care se confirmă primirea unui ordin. Este mai mlt decât un simplu „*Yes*" pentru că reprezintă trei confirmări simultane: *Am auzit ordinul – L-am înțeles – Îl execut imediat*.

dacă se poate face fără un F-117 sau fără un întreg batalion de Rangers[7].

— Blake, e ceva cu adevărat dificil, dar trebuie făcut. Pentru o mulțime de motive. Și nu putem să avem un eșec. Fă-o așa cum crezi tu că se poate, iar dacă cineva își umflă mușchii în fața ta încercând să te forțeze să faci altfel, vreau să rămâi ferm pe poziție și să nu te miști până nu obții un telefon securizat ca să vorbești direct cu mine. Acesta este un ordin, ai înțeles?

Acum, Murdock chiar că se simțea gata să ucidă pentru omul din fața sa.

— *Yes, Sir*!

CARRY ON!

[7] Rangers – unitate de elită a US Army; infanterie ușoară pentru desfășurare rapidă.

Regele
Piraților

Aventurile de altădată...

REGELE PIRAȚILOR[1]

PARTEA ÎNTÂI

Partea a doua

Numele lui Roberts Barthelemy deveni cunoscut pe mare. Marinarii olandezi şi portughezi tremurau de frica lui când îi vedeau pânzele în mijlocul oceanului. Şi când, după o goană deznădăjduită, ajungeau într-un port în care se credeau siguri, Roberts tot nu se lăsa, năvălea după ei şi-i jefuia, în fața tunurilor portului. Când era atacat, punea să se bombardeze tot oraşul şi dădea foc fortificațiilor.

Minunile pe care le povesteau oamenii despre el, nu se mai isprăveau.

Pe coasta sudică a insulei Haiti, într-o vale frumoasă, se află o căsuță de lemn, cu pereții din față acoperiți cu viță, cu ferestrele pline de flori, cu porumbei gălăgioşi pe acoperiş şi în uşă cu o pisică albă care toarce.

De amândouă, părțile căsuței se întind plantații neîngrădite de bumbac. Câmpul acesta verde salută vesel pe călător, când vine dinspre San Domingo şi, după ce rătăceşte toată ziua printre munți, zăreşte spre seară această colibă cu coşul ei fumegând, în adâncimea singuratică a liniştitei văi.

Cine o fi locuind în ea?

De multe ori, în nopțile luminate de lună, se aude un cântec frumos. Marinarii care debarcă pe mal ca să ia provizii de apă dulce sunt uimiți, auzindu-l în singurătatea aceea.

Cine oare locuieşte acolo?

Într-o zi, pe-nserate, o barcă uşoară se îndrepta spre țărm. În ea se aflau trei oameni. Unul din ei se coborî, ceilalți doi rămaseră în barcă.

Cel care se coborâse pe mal, era un tânăr frumos, pârlit de soare, cu figura veselă şi vioaie, cu o expresie pătimaşă în ochi şi pe gură. Vântul îi flutura pletele negre de sub care se ivea o frunte mare, deschisă.

Se uita aşa de bucuros în jurul lui, ca cineva care, venind de departe, se întoarce iarăşi în locul natal unde cunoaşte fiecare copac, fiecare mărăcine.

Pe umeri purta o manta simplă, de marinar, pe cap o pălărie rotundă de paie; gulerul alb al cămăşii era întors peste cravata legată în chip neglijent. Părea să fie

[1] Foileton interbelic apărut într-o ediţie de buzunar in 1941- fără autor.

un tânăr marinar, care, după o lungă călătorie pe mare, se întoarce la căsuța-i părintească spre a petrece o oră în ea.

Cărarea era tot aşa cum o lăsase, poate mai grea de umblat ca înainte; porumbeii gunguresc la fel, pisica cea albă toarce în uşă ca înainte vreme.

Noul sosit se apropie cu paşi uşori de prag, apasă cu băgare de seamă pe clanță şi deschide uşa micii colibe.

Înăuntru, într-un jeț mare, şade o femeie bătrână; este bunica noului sosit; în jurul ei se află trei fete tinere - două sunt blonde, cea de-a treia e brună, cu ochi strălucitori ca stelele şi cu o față ca aurora; cele două blonde sunt surorile noului sosit, cea de-a treia, cea mai frumoasă, este logodnica lui. Ele şed toate cu furcile în brâu şi torc fir subțirel de bumbac.

Când dau cu ochii de tânărul care intră, strigă cu toatele: „William!" Cele două surori aleargă la el şi-l iau de gât, bunica nu mai poate să-i iasă înainte ci-i întinde numai brațele; logodnica rămâne cea din urmă pentru ca să poată sta mai multă vreme la pieptul lui.

Mare bucurie. Nu mai găsesc loc pentru iubitul lor William; îl aşează când ici, când colo şi fiecare ar vrea să stea lângă el. Îi pun sute de întrebări şi nu aşteaptă nici un răspuns.

— Un an întreg de când nu te-am văzut! spuse bunica cu ochii înlăcrimați.

— O veşnicie! bâiguieşte logodnica lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Nu-i aşa că n-ai să ne mai părăseşti? întreabă sora cea mai mică, atârnându-se de gâtul fratelui său, parcă ar fi voit prin aceasta să-l țină acolo.

— Numai o oră pot să stau aici. Corabia a rămas la larg, pe când marinarii mei au venit să ia apă dulce.

— Trebuie oare să stai mereu departe de noi? întrebă bătrâna suspinând.

— Din nenorocire, da! Credeam că în scurt timp îmi voi putea ajunge scopul, dar soarta e împotriva mea; când credeam că am ajuns, iar cădeam biruit. De două ori îmi strânsesem oarecare avere, dar din pricina unor întâmplări nenorocite, am pierdut-o şi a trebuit să încep din nou.

— Întâmplări nenorocite? întrebă sora cea mai mică, agățându-se de aceste cuvinte rostite de el; nu-i aşa că ai avut naufragii sau te-ai întâlnit cu pirații?

— Da, am avut naufragii!

— Şi cu pirații nu te-ai întâlnit? Mai mult de ei ne temem pentru tine! Ah, dacă te-ar prinde, te-ar omorî şi atunci te-am plânge toată viața!

Noul sosit zâmbi.

— Tu vă temeți de ei, dragele mele. Nu-mi fac nimic. Cei mult îmi pot fura averea! Dar voi m-ați primi cu veselie chiar dacă m-aş întoarce fără de nimic, nu-i aşa?

— Ah, de n-ai mai pleca niciodată! murmură frumoasa logodnică.

— Nu, dragă, nu pot să vă las să trăiți toată viața în pustietatea asta; vreau să vă văd trăind bine, fericite, vreau să vă duc într-un oraş mai mare, unde să puteți trăi printre oameni mai prietenoşi, pentru ca soarele să nu pârlească aceste trăsături frumoase, ca munca să nu înăsprească aceste mâini fragede. O să vedeți că o să fac asta!

— Adaugă: dacă o vrea Dumnezeu! spuse bunica. Orice lucru trebuie să-l

începi cu gândul la Dumnezeu şi atunci Dumnezeu te va ajuta. Mai obişnueşti să te rogi, William?

Tânărul suspină.

— Pe vremuri m-ai învățat multe rugăciuni cucernice, bunico!

— Nu le uita! Noi ne rugăm în toate zilele pentru tine!

— Fireşte! confirmă sora cea mică. Şi eu şi Julieta ne rugăm. Bunica citeşte din cartea de rugăciuni şi după ce isprăveşte, mai spunem o rugăciune lungă în care numărăm tot binele pe care să ți-l dea Dumnezeu şi tot răul de care să te ferească: de vijelii, de boli, de naufragiu, de foame, de sete, de delfini, de sălbatici şi mai ales de Roberts Barthelemy!

Tânărul se uită zâmbind la fată.

— Şi de ce de Roberts Barthelemy? întrebă el.

Pentru că este un pirat rău, fără credință în Dumnezeu, un om căruia nimeni nu i se poate împotrivi. E în legătură cu diavolul şi pe cine-l prinde, îl arde pe jeratec sau îl aruncă în mare.

— Nu e adevărat! Roberts nu face niciodată nimănui vreun rău!

— Lasă că ştim noi! Şi pe el îl pomenim în toate rugăciunile noastre.

— Şi pe el?

— Da. Făcându-ne cruce de trei ori, adăugăm în rugăciunea noastră o rugă către Dumnezeu şi-i cerem să prăbuşească în fundul mării, pe monstrul ăsta blestemat, de care ne temem în fiecare zi, pentru tine.

— Şi toate aveți obiceiul să-l pomeniți pe Roberts Barthelemy la rugăciune? întrebă tânărul, îmbrățişând pe fete una după alta.

Acestea se atârnară de gâtul lui plângând şi râzând.

— Julieta, zise una din ele, ia cântă-i lui William cântecul pe care l-ai făcut despre el şi despre piraţi!

— Ai făcut un cântec despre mine şi despre piraţi? întrebă tânărul cu o voce dezmierdătoare.

Julieta se făcu roşie ca un trandafir. Mai întâi se lăsă îmbrățişată, apoi retrăgându-se puțin începu să cânte cu o voce dulce, tremurătoare, înflăcărată:

În depărtare zboară porumbelul alb,
După el aleargă vulturul negru,
Cel dintâi este iubitul meu,
Celălalt căpitanul piraților.
Pune-te între ei, Dumnezeule atotputernic!
Dă putere porumbelului
Trăzneşte-l pe hrăpăreț.
Adu-l pe porumbelul meu
Înapoi acasă, la cuibul lui.
Pe vulturul cel negru,
Prăbuşeşte-l în mare!

— Înțelegi? întrebă sora cea mai mică, porumbelul eşti tu şi vulturul este Roberts Barthelemy.

Tânărul le acoperi cu sărutări pe cele trei fete frumoase, dintre care nici una nu ştia, nici una nu bănuia că bunul şi dragul lor frate şi încă şi mai dragul logodnic, care o îmbrățișa pe Julieta atât de fierbinte, era chiar Roberts Barthelemy.

Aşa era. Înainte vreme numele lui Barthelemy fusese William. Căsuța aceea liniştită îl văzuse crescând, femeia acea bătrână îl învățase să se roage, fetițele acelea vesele îl învățaseră să iubească.

Doua familii emigraseră în insulă: una din Irlanda, cealaltă din Corsica, şi se aşezară acolo.

Părinții muriră repede, unii după alții, în acea climă străină, şi din cele două familii se făcu una singură. Julieta crescu ca o soră a lui William, dar mai târziu se schimbă în logodnică.

Erau săraci şi pe William îl durea inima văzându-şi iubita şi familia în mizerie. Văzând corăbiile care alunecau pe mare şi apoi dispărând la orizont, se gândea că-şi putea schimba soarta şi o dorea din tot sufletul.

De multe ori întâlnea marinari care debarcaseră spre a căuta apă dulce şi le asculta aventurile ca din poveşti; ei îi vorbeau despre țări cu praf de aur, despre comorile pe care le aveau, despre norocul marinarilor şi când se întorcea în coliba lui, era tăcut şi cu greu i se putea scoate vreo vorbă.

Într-o zi se hotărî să-şi înştiințeze familia că pleacă, pentru fericirea ei, să-şi caute norocul. Îşi luă rămas bun de la toți şi se tocmi pe vaporul unui vânzător de sclavi.

Cât îl plânseră când plecă, cum i se mai aruncară în brațe, cum alergară după el, neîndurându-se să se despartă, şi tânăra şi blânda logodnică cum uită, în clipa despărțirii, timiditatea-i feciorelnică şi cât de pătimaş îl îmbrățișa, acoperindu-i fața cu sărutările şi cu lacrimile ei - şi cum căzu leşinată pe țărm, când barca se depărtă, legănându-se.

Multă vreme fluturară batistele albe ale surorilor, făcându-i semne din depărtare. Oh, toate astea rămăseseră vii în inima lui William, cu toate că soarta îl trecuse prin multe.

Silința şi cinstea lui îl făcură iubit pe corabie, întâi fu matroz, apoi fu făcut cârmaci. După un timp se porni spre casă cu banii câştigați şi se desfăta la gândul colibei, al familiei pe care avea s-o scoată din nevoi, când fură atacați de o corabie de pirați. William se luptă cât zece, dar în zadar, căci numărul piraților era covârşitor şi fu învins. Cuțitele se şi îndreptaseră, sclipind, spre pieptul său, când se auzi vocea răguşită a căpitanului:

— Să nu-l răniți cumva pe flăcău! Să mi-l aduceți viu încoace!

Pirații îl ridicară pe umeri pe tânăr şi-l duseră, în fața şefului lor.

William se uită îngrozit la capul de mort al acestuia. Era Davis, diavolul mării.

— Eşti un luptător viteaz, spuse Davis cu voce spartă, răguşită; e păcat de tine că ai fost menit să fii om de treabă. Ce mai pirat harnic ai fi fost! Flăcăi, dați-i să bea din ploştile voastre.

Un pirat apropie de buzele lui William plosca lui plină cu rom, dar el întoarse capul plin de scârbă. A bea din paharul piraților înseamnă a fi primit în banda lor.

— Ha, ha! râse căpitanul printre dinți. Eşti un băiat încăpățânat. Ai văzut

vreodată pe vreun om legat de catarg, tocmai când soarele arde cu mai multă putere? Sau ai gustat vreodată deliciul de a vedea pe cineva cusut într-o piele crudă şi expus astfel la razele soarelui de amiazi, pentru ca pielea lipită de corpul lui să se usuce, să se strângă?

— N-ai decâ să mă chinuieşti! spuse William liniştit.

— De aceea nu te voi chinui, spuse Davis. Flăcăi, dezlegați-l pe băiatul acesta şi purtați-i respect căci o să ajungă om mare.

De când sunt pirat, este cel dintâi blestemat care îndrăzneşte să mi se împotrivească; uitați-vă la el, ăsta o să ajungă urmaşul meu!

William rămase pe corabia piraților sperând că aceştia vor fi odată învinşi şi el va fi eliberat.

Nu trecea nici o săptămână fără luptă; piraţii atacau toate corăbiile ce se iveau la orizont, chiar dacă erau mai mari ca a lor, şi totdeauna învingeau; potrivnicul era răpus sau se preda căci tâlharii aveau totdeauna noroc.

În cele din urmă, două corăbii de război înconjurară corabia piraților „Diavolul Mării”. William era acum aproape sigur de eliberarea lui. Potrivnicul avea pe corăbii optzeci de tunuri şi două sute de oameni pe când piraţii erau şaizeci şi aveau numai treizeci de tunuri.

Când piraţii observară că nu mai pot fugi, atacară cu îndrăzneală nebună una din fregate, şi din prima salvă, trimiseră o ghiulea în camera în care se afla provizia de praf de puşcă a potrivnicilor. Fregata zbură în aer; cel de-al doilea urmăritor, cealaltă corabie întinse pânzele şi fugi din faţa piraților.

— Asta este, va să zică, soarta oamenilor cinstiți? se gândi William, când răsunară, în jurul lui, strigătele de izbândă ale piraților; apoi se întoarse spre cel care se afla lângă el şi zise:

— Dă-mi să beau din plosca ta!

Piratul căruia i se adresase era Skyrme.

— Foarte bine, băiete! strigă uriaşul, scuturând mâna tânărului cu mâna lui uriaşă; ştiam eu că ăsta o să fie sfârşitul!

După aceasta îl conduse pe noul înrolat la căpitan şi acolo tînărul, în faţa acelei nobile societăți, îşi scrise în cartea neagră numele: Roberts Barthelemy.

Astfel William deveni Roberts Barthelemy.

*

* *

Surorile, logodnica, bunica îşi descărcară sufletul plângând, se uşurară. Ceasul trecu, tînărul trebui iar să plece.

Nu putea nici măcar un bănuț să dea familiei lui şi corabia lui era plină de comori! Dar banii aceia erau toți prădați şi William nu putea să le dea o avere mânjită de păcat, femeilor acelora care erau sărace dar cu sufletul curat.

Bătrâna bunică îl sărută şi-l binecuvântă vărsând lacrimi din belşug.

Fetele îl însoțirâ până la mal; Julieta îl luă de gât, surorile rămaseră mai în urmă ca să nu tulbure cuvintele dulci, tainice, de despărțire ale îndrăgostiților.

— Când ai să mai vii? întrebă în şoaptă fata.

— Când te voi putea face fericită!

— Numai dragostea ta mă poate face fericită. Pentru fericirea mea nu e nevoie să umbli pe mare, căci fericirea mea ar fi să te pot vedea mereu.

— Aşa spun copiii; eu aş vrea să fim fericiți toată viața. Dar vezi la săraci până şi fericirea e săracă, de scurtă durată!

Fata dădu din cap.

În timpul acesta ajunseră la un tufiş care le ascundea vederii țărmului. Aici tânărul le spuse fetelor să se oprească..

— Nu mergeți mai departe; tovarăşii mei sunt nişte oameni brutali şi nu vreau să ne tulbure despărțirea. Întoarceți-vă! Bunica vă aşteaptă.

Cele două surori porniră înapoi, după ce-l mai sărutară, îl îmbrățişară şi plânseră; logodnica însă mai rămase la pieptul lui şi-i şopti cu voce înăbuşită:

— Ia-mă cu tine!

La cuvintele acestea toată ființa tânărului se înfioră şi el se uită, cu fața palidă, la fata care îşi încolăcise brațele în jurul umerilor lui, ca o iederă.

— Ce zici? Ai veni cu mine - pe mare?

— Oh, aş fi fericită peste tot unde ai fi tu. Nu mă tem nici de furtună, căci văzându-te pe tine, m-aş simți şi acolo în siguranță. Aş fi fericită dacă aş putea împărți cu tine toate primejdiile, toate mizeriile la care eşti expus; şi dacă Dumnezeu n-ar voi ca să ne ajungem odată ținta, aş putea cel puțin să mor odată cu tine!

Figura tânărului se întuneca tot mai mult.

Câtă dragoste! Câtă jertfire!

În față i se deschidea raiul. Dar la poarta raiului sta îngerul cu sabia de foc şi zicea: înapoi, numele tău este Roberts Barthelemy.

— De multe ori m-am gândit, spuse fata tremurând, că odată te vei întoarce şi vei întreba: unde este Julietta? De ce nu-mi iese înainte? Atunci te vor conduce la o colină înflorită şi-ți vor spune: Julietta a aşteptat mult, inima i s-a zdrobit de atâta aşteptare, s-a ofilit şi acum se odihneşte aici! - crezi oare că atunci inima n-o să-ți spună: De ce n-am luat-o cu mine?

— Nu mai vorbi, nu mai vorbi! spuse tânărul cu o voce înăbuşită de durere. Ceea ce doreşti nu e cu putință. Întoarce-te acasă!

Fata se făcu albă ca varul, brațele-i căzură moi, de la gâtul iubitului, picioarele i se muiară, frumosul ei cap îi căzu pe umeri.

Tânărul o prinse în brațe pe fata care leşinase şi o culcă încetişor pe iarbă, depuse o sărutare pe figura-i palidă şi porni în fugă, printre tufişuri, ca un nebun.

*

* *

Barthelemy îşi puse pana roşie la pălărie şi se apropie de tovarăşi. În ochi nu-i străluceau lacrimi ci foc; era iar Roberts, îndrăznețul şi aventurosul şef al piraților.

Ținuta mândră a capului său, privirea-i ageră, mişcările-i hotărâte nu se potriveau deloc cu logodnicul visător, duios ce fusese cu o oră înainte.

Ochii lui ageri observară numaidecât supărarea de pe fețele bandiților. De când plecase se schimbase purtarea tâlharilor față de el. Cine-va îl trădase şi le

şoptise că şeful se dusese la o aventură de dragoste.

— Ce vă lipseşte, băieți? întrebă Roberts, uitându-se lung la figurile lor. Ce staţi aşa de îmbufnați? Vorbiți odată!

Tâlharii se dădură mai la o parte morocănoşi, Moody îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să tragă din tot sufletul din lulea, privind norii.

— Vorbeşte tu, bătrâne Lucifer, ce au băieții, ce li s-a întâmplat?

— De, şefule! spuse tâlharul, încrucişâdu-şi brațele pe piept şi rezemându-se de un stâlp, ştii care este credința piraților? Că nu trebuie să se teamă de nimeni, că nu trebuie să iubească pe nimeni.

— Ştiu! Mă tem eu oare de cineva?

— Iubeşti însă! Şi acela care iubeşte, acela suspină; acela care iubeşte, are suflet şi acela care are suflet nu poate fi pirat!

— Credeți deci că dacă m-aş gândi la o femeie n-aş mai fi aşa de destoinic ca oricare dintre voi?

— N-ai mai fi, şefule! Acela care e îndrăgostit, se gândeşte neîncetat la viitor şi doreşte, mai devreme ori mai târziu, să se retragă într-un cuib liniştit şi să trăiască acolo fericit, să îmbătrânească şi să moară; acela e tot mereu cu ochii la lună şi tresare când i se vorbeşte; acela îşi disprețuieşte tovarăşii şi vrea să fie mai bun decât ei. Un asemenea om nu face de noi.

Vezi, şefule, n-am iubit pe nimeni în viața mea, pe nimeni, şi flăcăii ăştia din jurul tău sunt toți ca picați din cer, n-au nici tată, nici mamă, nici soție, nici iubită.

Asemenea oameni sunt buni pentru mare, asemenea oameni se fac piraţi, căci lor nu le trece prin minte, când bântuie furtuna şi când şuieră gloanțele, coliba liniştită şi fata iubitoare de acasă.

Floarea asta n-a fost creată pentru noi! Dacă azi te îmbrățişează şi te sărută, mâine o să te înşele!

O singură dată ne-a trăznit prin cap să luăm cu noi din Paris o încărcătură de femei. Le-am ales dintre cele de la Salpetrière; nu aveam cel puțin să ne temem că ne-am putea amoreza de ele. Hei, dar n-a ținut mult. Piraţii nu prea ştiu să glumească; când se înfurie, nu bat, ci omoară. După două luni, de-abia mai rămăseseră două femei. Asemenea sentimente demoralizează pe pirat.

— Va să zică, credeți, răspunse Roberts, uitându-se țintă în ochii tâlharului, că voi aveți inimi mai tari decât mine, pentru că nimic nu poate să vă înflăcăreze? Veți avea îndată ocazie s-o dovediți.

În noaptea asta ne vom întâlni pe mare cu flota unor negustori portugezi. Patruzeci şi două de corăbii, însoțite de două puternice galere de război, vin dinspre insulele Todos los Santos. Sunt încărcate cu aur şi cu mărfuri. Dacă vreți să fiți martorii unei îndrăzneli care va uimi o lume întreagă, veniți cu mine!

— Nu vei fi vrând să spui că vei cuceri aceste patruzeci şi două de corăbii? întrebă Skyrme.

— Asta nu, dar voi ataca corabia care are încărcătura cea mai bogată, o voi lua prizonieră sub ochii întregii flote şi a tuturor navelor de război. O voi lua cu noi dintre cele patruzeci şi una de corăbii.

Tâlharii se uitară neîncrezători la Roberts, neştiind dacă glumeşte ori e serios.

— Aici vom avea ocazia să arătăm a cui inimă e mai tare! spuse Roberts. Fiecare dintre noi va avea să se lupte cu o sută şi fiecare va trebui, în fiece clipă, să săvârşească minuni de care el însuşi să se mire după aceea.

— Căpitane, spuse Asphlant după ce stătu mult pe gânduri, e aproape o imposibilitate ceea ce spui.

— Acum o clipă vă lăudați toți cu tăria inimilor voastre; se vede că Moody n-a răstălmăcit bine sentimentele voastre, când a spus că piraţii nu trebuie să se gândească la viitor. Şi voi vreți să mă învățați pe mine ce e îndrăzneala? Acela care se teme să meargă cu mine, să se dea jos. Țărmul e aproape. Să alerge acasă, la mama lui! Şi chiar dacă aş rămâne numai cu trei, tot voi aduce la îndeplinire ceea ce am spus, căci eu nu sunt viteaz numai când mă îmbăt cu rom, ca voi, ci şi atunci când fața mi-e încă umedă de lacrimile iubitei!

Tâlharii se retraseră ruşinați, uimiți de uriaşa îndrăzneală a şefului lor.

Roberts văzu că vorbele lui avuseseră mare efect dar tâlharii rămăseseră tot îndârjiți. De aceea se întoarse iar spre ei, bine dispus, şi le zise:

— Oare vă e teamă când eu merg în fruntea voastră? Dacă v-aş spune eu: „veniți după mine în fundul mării să-l atacăm pe zeul apelor şi să-l tragem de barbă până afară, în lumina soarelui," n-ați veni cu mine? Dacă v-aş spune: „Să declarăm lumii întregi război, să intrăm cu corabia în Tamisa şi să dăm foc Londrei! Eu merg în fruntea voastră!" Voi n-ați veni? Dacă v-aş spune: „Mizerabilă e lupta pe pământ, veniți cu mine în iad!" Nu m-ați urma voi şi acolo?

Tâlharii urlară în culmea admirației: Vom merge cu tine! Şi îi întinseră mâinile lui Barthelemy care le strânse pe rând.

— Aşa, băieți, aşa! Suntem fiii norocului şi norocul este zeul ocrotitor al celor semeți.

Marea este sclava noastră, furtuna - tovarăşa noastră de joc, moartea - bucuria noastră! Lucruri la care alții nici nu îndrăznesc să se gândească, noi le îndeplinim.

— Ura! Trăiască Roberts Barthelemy! urlă toată banda, aruncându-şi pălăriile în aer.

Începuse să se întunece, în colibă trei îngeri se rugau cu mâinile împreunate ca Dumnezeu să scufunde în adâncul înfricoşat al mării pe monstrul blestemat, pe Roberts Barthelemy, spaima călătorilor...

*

* *

Se înoptase şi miliardele de stele se oglindeau în întinsul neted al mării. La orizont se iviră patruzeci şi două de corăbii, la egală depărtare unele de altele.

Aveau vânt prielnic; santinelele de pe catarg anunțară, somnoroase, că se apropia o corabie. Căpitanii nu-i dădură nici o importanță şi întorcânduse pe cealaltă parte, adormiră din nou.

Corabia ce se apropia se legănă câtva timp locului apoi cârmi direct spre una din corăbiile din mijloc, spre „Triton".

Căpitanul „Tritonului" sta culcat comod în patul lui, când un marinar intră şi-i anunță corabia ce se apropiase

— Salutați-o! răspunse el supărat şi se înveli cu plapuma.

Corabia ce venise din direcție contrară, se opri acum; apoi lăsă în apă un ponton care se îndreptă cu grabă spre „Triton”. Pe ponton se aflau şase oameni.

Pontonul nu părea să neliniştească pe cineva; când fu lângă corabie, trei oameni rămaseră pe el, iar ceilalți trei se urcară pe covertă.

Unul dintre ei întrebă de căpitan cu care trebuia neapărat să vorbească. I se arătă cabina în care dormea acesta. El intră şi cei doi însoțitori ai lui îl aşteptară la uşă.

— Ce mai e iar? întrebă căpitanul supărat, ridicând capul. Străinul însă îi răspunse liniştit:

— Nici o vorbă, domnule... Eu sunt Roberts Barthelemy!

Căpitanul îngheță de groază.

Piratul nu-i îndreptă nici un pistol spre piept, nu-l amenință cu moartea; îi spuse numai: sunt Roberts Barthelemy.

— Ce doreşti? îl întrebă căpitanul, clănțănind din dinți.

— De la d-ta absolut nimic! răspunse piratul. Nu vreau decât răspunsul la o întrebare: spune-mi care dintre aceste patruzeci şi două de corăbii are încărcătura cea mai prețioasă?

— Vrei să ştii care are încărcătura cea mai prețioasă?

— Dacă nu-ți poți călca pe conştiință ca să-mi răspunzi la întrebarea mea, voi lua cu mine corabia d-tale; iar dacă crezi că e de demnitatea d-tale să mă înşeli, dându-mi informații false, poți fi sigur că ai să mănânci gloanțe şi pe urmă ai să bei apă de mare!

Vorba hotărîtă a piratului şi vederea celor doi tâlhari dârji ce stăteau în uşă, îl făcură numaidecât pe căpitan să ia o hotârîre.

El făgădui că le va arăta corabia pe care o voiau.

De altfel era absolut convins că dacă pirații o vor ataca, vor fi pierduți cu siguranță.

— Îmbracă-te şi vino cu noi, zise Roberts.

— Cum? Pe corabia d tale?

— Pentru ca nu cumva să ne trădezi, făcând vreun semn celorlalte corăbii. Fără vorbă! Trebuie să am cea mai bună corabie, dacă nu vrei să mă mulțumesc cu a d-tale. Haide!

Căpitanul n-avu încotro, îşi puse hainele în neştire, apoi porni, înconjurat de cei trei tâlhari, fără să îndrăznească să atragă atenția oamenilor, şi-i urmă în barca lor, care se întoarse la corabie.

Marinarii de pe celelalte corăbii priveau liniştiți cum barca străină trata cu *Tritonul* şi nu găsiră nimic suspect în aceasta.

Ajunşi pe „Diavolul mării”, căpitanul îi arătă lui Roberts galera pe care acesta o căuta, asigurându-l că ea conținea încărcătura cea mai prețioasă. Trecu însă sub tăcere faptul că aceeaşi corabie era prevăzută cu patruzeci de tunuri şi o sută cincizeci de oameni.

„Diavolul marii” întoarse numaidecât şi cârmi spre corabia indicată.

Era un vas mare cu trei catarge, de o construcție greoaie; pintenul ei împodobit, forma covertei sale, construcția pânzelor arătau că e o corabie

negustorească veche.

Corabia piraților ajunsese aşa de aproape de ea, încât se puteau auzi strigătele de la una la alta.

Pe corabia piraților domnea liniştea cea mai adâncă; oamenii stăteau nemişcați la frânghii, la pânze, la vâsle sau la tunuri.

Pe când ochii tuturor erau îndreptați asupra galerei ce se apropia şi ai cărei oameni priveau cu o indiferență somnoroasă cum veneau pirații, fără să bănuiască absolut nimic, căpitanul îşi dădu seama că nimeni nu-l observă. El sări repede la balustradă şi strigă tare spre galeră:

— La arme, băieți! Apoi se aruncă în apă şi porni înot înapoi spre corabia lui.

Lucrurile se petrecură atât de iute, atât de neaşteptat, încât în prima lor uimire, pirații nu ştiură ce trebuie să facă.

Sentinelele corăbiei amenințate, alarmate de strigătul căpitanului, dădură de veste întregului personal şi pirații observară acum uimiți puterea covârşitoare cu care aveau de-a face.

Câțiva se priviră neîncrezători; unii chiar fură de părere că pânzele ar trebui întoarse, ca să fugă, cât mai repede de primejdia pe care o căutaseră cu atâta îndrăzneală.

Barthelemy se uită disprețuitor în jurul lui şi-şi încrucişă brațele liniştit.

— Nu sunt decât portughezi! spuse el batjocoritor.

Tâlharii izbucniră în hohote de râs şi se apropiară repede de corabia portugheză. Apărătorii acesteia fură în aşa hal îngroziți de ceata aceea care se apropia râzând, încât începură să tragă în dreapta şi în stânga, într-o zăpăceală de nedescris, aşa că nici măcar nu găuriră pânzele „Diavolului mării”. Corabia piraților se şi înțepeni de corabia duşmană cu o cange şi peste o clipă tâlharii, ca nişte diavoli, săriră pe covertă şi cu hainele lor roşii ca de sânge şi cu figurile lor sălbatice, îngroziră atât de tare pe potrivnici, încât aceştia, neluând în seamă cuvintele şefului lor, aruncară armele şi săriră unul după altul în mare.

Lupta continuă pe corabia atacată. Împuşcăturile alarmară pe celelalte patruzeci şi una de corăbii care începură acum să tragă în toate părțile, dar de departe, nimeni neavând pofta să se bage chiar în luptă.

Pirații atacau cu îndârjire, înconjurați de toată flota, pe portughezii din care căzură în luptă mai mult de jumătate, pe când pirații nu pierdură decât doi oameni.

Barthelemy puse stăpânire pe corabie şi legând-o de „Diavolul mării”, se depărtă cu o repeziciune uimitoare.

De-abia acum ieşiră la iveală cele două corăbii de război care trebuiau să apere flota şi începură urmărirea piraților care fugeau cu prada lor.

Barthelemy le lăsă câtva timp să-l urmărească, şi după ce le ademenise destul de departe, se întoarse pe neaşteptate, împărți pe oamenii lui pe amândouă corăbiile şi se puse în fața urmăritorilor.

Îndrăzneala lui nebunească păru că-i sperie pe potrivnici, care stătură câtva timp la sfat, apoi întoarseră, pânzele, şi pe când tâlharii aşteptau râzând să vază ce vor să facă, ei încetară urmărirea şi se întoarseră la celelalte vapoare; pirații porniră foarte liniştiți, în larg, cu comorile pe care le prădaseră.

*

* *

Tâlharii debarcară veseli pe coastele Guyanei. Bani aveau din plin. În corabia cucerită găsiră în lăzi opt mii de moidores de aur, apoi şiruri de perle orientale, pe care împăratul Braziliei le trimisese ca dar regelui Portugaliei, şi lăzi pline de stofe prețioase, mărfurile cele mai scumpe ale Indiei de sud.

Şi oare piratul face bani pentru ca să-i dea cu dobândă? Sau stofele furate le pune în prăvălii pentru ca să le desfacă cu metrul?

Obiceiul piratului e să bea mereu, până la ultima para, să nu se trezească câtă vreme mai simte un ban în buzunar.

Acela care pune deoparte ceva din partea lui de pradă, e un trădător, şi acela care se retrage cu banii câştigați, pentru ca să se facă om de treabă, merită moartea şi e omorât.

Lumea cunoştea foarte bine obiceiurile acestea ale piraților. Piraţii nu debarcau decât când aveau bani, când puteau să petreacă, când voiau să risipească comorile câştigate, şi cu cât le cheltuiau mai repede, cu atât şi plăcerea era mai mare.

Pe mare, lumea tremura de ei, pe uscat însă erau primiți cu brațele deschise, nu numai de către femei, o nu, ci chiar de bărbați.

Sunt acte care dovedesc că în insulele diavolului din Surinam, funcționarii cei mai înalți, ba chiar şi regentul, se întreceau în a primi bine pe piraţi şi a le arăta prietenie.

E drept însă că tâlharii cheltuiră în cincisprezece zile opt mii de moidores de aur şi că femeile din oraş, de la doamna cea mai sus pusă până la ultima servitoare, erau îmbrăcate în mătase şi caşmir şi că şirul de perle care fusese hotărît să împodobească frumosul gât al Majestății sale regina Portugaliei, era trecut acum în jurul gâtului soției regentului.

Peste tot locul se dădeau serbări, de la sălile guvernatorului până la ultima colibă; piratul ieşea dintr-una ca să intre într-alta, aici cavaler, dincolo golan, bând toată ziua, dansând, hoinărind şi făcând dragoste. Timp de paisprezece zile, nu se mai ştia care-i ziua şi care-i noaptea. Chefurile se țineau lanț. Păreau că nici n-or să mai aibă sfârşit.

Când însă toate plăcerile fură secate, când în oraş nu mai există vin din care să nu fi băut, femeie pe care să n-o fi îmbrățişat, îndrăgostit pe care să nu-l fi chelfănit şi om însurat cu care să nu fi ciocnit; când, în sfârşit, ultimul moidor fu dat, tâlharii se urcară pe corabia lor, se frecară la ochi ca să se trezească şi se uitară în jurul lor căutând iar de lucru.

Fuseseră înştiințați că o brigantină cu încărcătură bogată se apropia de țărm. Spre seară cârmaciul zări corabia la orizont.

— Fiți cu ochii în patru! spuse Barthelemy. Dacă ne-ar observa, ar avea timp să fugă de noi. Amândouă galerele vor rămâne aici sub ordinul locotenentului Kenedy. Dați drumul şalupei. Patruzeci de oameni se vor coborî în ea ca să vină cu mine. Astfel ne vom putea apropia de brigantină fără ca să ne observe.

După aceasta îşi alese singur pe cei patruzeci de oameni, printre care fură

Skyrme, uriaşul Skudamore, ajutorul de căpitan - Henry Glasby, Asphlant, Moody şi Sympson, nobilul lord.

Cu aceştia porni în larg.

Era atât de convins că până a doua zi dimineaţă va cuceri brigantina, încât, împotriva obiceiului său, nici măcar nu se asigură dacă şalupa era prevăzută cu destule merinde.

Era întuneric beznă. Şalupa zbură pe apă toată noaptea în direcţia indicată. După aşteptările lui Roberts spre dimineaţă trebuiau să fie la o bătaie de puşcă de brigantină.

Deodată, soarele începu să răsară. Se uitară în jurul lor: brigantina nu se vedea nicăieri. Se învârtiră şi în dreapta şi în stânga dar pe tot întinsul apei nu putură, zări nici o pânză.

Brigantina îi zărise şi-şi schimbase direcţia; avantajată de întunericul nopţii, dispăruse.

Barthelemy era furios. Nu voia să se întoarcă ruşinat la corăbiile sale şi urmă să o caute, schimbându-şi cursul când într-o parte când într-alta.

El rătăci pe mare o săptămână, luptându-se neîncetat cu vânturile şi curenţii. În a opta zi se sfârşiră merindele aşa că fu silit să arunce ancora şi să trimită o mică barcă înapoi la corăbiile sale de care se depărtase cu treizeci de mile, spre a cere merinde şi ajutor.

Barthelemy şi cu tovarăşii lui rămaseră pe şalupă singuri, înţepeniţi de fundul mării.

După socotelile exacte ale lui Roberts, barca avea nevoie de trei zile pentru ca să ajungă la corăbiilc părăsite şi iarăşi de atâta vreme pentru ca să se întoarcă. Şase zile întregi Barthelemy trebuia să zăbovească nemişcat într-un punct de pe întinsul apei.

Cu o săptămână înainte înotau în belşug; acum îşi împărţeau, în razele arzătoare ale soarelui, ultima bucată de pezmet şi li se uscau buzele după o picătură de apă.

În cele din urmă, Barthelemy avu ideea să construiască o plută din două catarge legate, pe care trimise doi oameni cu un butoi ca să cerceteze coasta. Erau cât pe-aci să moară de sete, când se-ntoarse pluta. Trimişii ajunseră chiar la ţărm, unde umpluseră butoiul cu un fel de apă noroioasă şi aduseră o legătură de plante ca ridichea. Apă noroioasă şi ridichi! Ce prânz princiar pentru piraţi! Dar nu trecu mult şi se isprăvi şi mâncarea asta. Trecuse şi a şasea zi şi barca nu se întorcea, iar din pricina curentului contrar al mării nu mai era cu putinţă ca pluta să se apropie încă odată de mal.

Piraţii pierdură nădejdea şi începură să murmure.

— Nemernicilor! strigă Moody furios. Oameni prăpădiţi pe care foamea îi învinge când postesc de-abia de trei zile! Lumea merge spre pieire! Chiar şi piraţii sunt laşi!

Pe timpul meu nu erau aşa, pe vremea când eram tânăr şi când eram sub conducerea căpitanului Olonais. O săptămână întreagă, n-am mâncat decât rădăcini uscate, şi pe urmă ne-am adus mâncarea din mijlocul oraşului Vera Cruz, de pe masa guvernatorului.

— Şi aţi avut îndrăzneala să vă luptaţi şi pe uscat? întrebă, Asphlant cu o expresie de neîncredere.

— Pământul e drept că nu se clătina sub picioarele noastre ca sub ale voastre, când păşiţi pe uscat. Odată douăzeci dintre noi, sub conducerea lui Olonais, ne apropiarăm până la porţile Havanei.

— N-am auzit niciodată că aţi fi cucerit oraşul acesta.

— Crede-mă că n-a lipsit mult. Spre norocul lui, guvernatorul a aflat din vreme că atacăm oraşul, fiind foarte puţini la număr.

— Şi atunci v-aţi întors cuminte de unde aţi venit!

— Ţi-e uşor a vorbi acum. Regentul a trimis după noi două sute de soldaţi cu o corabie de război iar noi eram numai în două bărci. În acelaşi timp a trimis după noi şi pe călău ca să fim spânzuraţi de-a lungul coastei, dacă vom fi prinşi.

— Va să zică aţi luat-o frumos la sănătoasa!

— I-am aşteptat! După ce i-am momit destul de departe de Havana, eu şi cu încă un diavol ca mine, care însă n-a ajuns la bătrâneţe, ne-am aruncat din bărci în mare şi înotând până sub corabie i-am găurit fundul cu nişte burghie. Ei, cum s-a mai scufundat de-odată toată galera care ne urmărea, cum mai urlau soldaţii, cerând ajutor, cum plescăiau în apă, întinzând mâinile rugători!

— Atunci Olonais a întors bărcile şi cum se arăta un cap de soldat de-asupra apei, îl tăia. Numai pe călău, pe care-l recunoscu după boneta lui roşie, îl lăsă şi-l trimise înapoi la regent să-l salute prieteneşte din partea lui şi să-i spuie că n-avea nevoe de nici un călău.

— Om odată şi jumătate, căpitanul tău, Moody! unde a fost îngropat?

— Hm, hm, a avut o moarte ciudată.

— Mai ştii c-a fost prins?

— Mai ciudată; într-o luptă cu sălbaticii indieni căpătă o rană şi fu prins. Blestemaţii îl mâncară cu haine cu tot.

— Barca! strigă în clipa aceea cârmaciul şi hoţii îl lăsară pe bătrânul pirat cu povestirile lui ca să se uite spre barcă. O recunoscură imediat şi ridicând ancora, zburară cu pânzele întinse spre ea.

Oamenii din şalupă recunoscând pe cei ce şedeau în barcă, agitară pălăriile strigând de trei ori ura, dar aceia stăteau pe bănci nemişcaţi ca şi cum nu le-ar fi făcut aşa de mare plăcere revederea.

Skyrme conducea barca. Când ajunse la şalupă se urcă pe coverta acesteia, cu ochii în jos, cu faţa necăjită şi răspunse la toate întrebările ce i se puneau: „Ai rom, carne, pezmeţi?” „Nimic!” Şi când piraţii, uimiţi de răspunsul acesta, clătinară din cap, Skyrme se adresă lui Barthelemy cu vocea tremurătoare:

— Căpitane, am fost înşelaţi, trădaţi, nimiciţi!

— Ce spui?

— Amândouă corăbiile pe care i le-ai încredinţat lui Kennedy, au dispărut şi ne-au părăsit.

— Cu neputinţă!

— E totuşi aşa. I-am căutat două zile întregi dar nu le-am dat de urmă; am aflat de la nişte pescari care lucrau pe acolo, că îndată ce au apărut la orizont au întins pânzele şi au pornit în larg.

Un urlet de furie şi deznădejde urmă după aceste cuvinte. Ridicând cuțitele spre cer, piraţii înşelaţi jurară mii de chinuri şi moarte trădătorilor. Barthelemy se făcu alb la față ca şi creta.

Skyrme întrebă codindu-se: „Încotro?”

— Pe mare! zise Roberts mândru, arătând înaintea lui.

— Da, dar aşa, fără o bucată de pâine, fără o înghițitură de apă?

— Prima corabie întâlnită ne va procura tot ce ne trebuie. Vai de aceia peste care vom da întâi, căci ei vor lupta cu diavolii cărora le este sete de apă şi de sâuge omenesc!

— Dar dacă cine ştie câte zile nu întâlnim pe nimeni?

— Suntem patruzeci. Dacă peste două zile nu căpătăm nicio pradă, atunci tragem la sorți. Pe cine o cădea sorții, sângele lui va fi băutura noastră iar carnea lui va fi mâncarea noastră. Vom avea de mâncare patruzeci de zile; cei care vor rămâne în viață, vor moşteni răzbunarea! Înainte!

Pe întinsul apei răsunară urletele sălbatice ale piraților care ridicară ancora. Încă în aceeaşi zi dădură peste două şalupe bine armate, care veneau dinspre insula Defrada.

Tâlharilor le era sete de apă şi de sânge omenesc. Putură să bea din amândouă; după o luptă îndârjită cuceriră şalupa. Nu păstrară decât merindele şi tunurile iar vasele le scufundară.

Apoi cutreierară marea în lung şi în lat, câteva zile, fără să mai pună mâna pe vreo pradă. Merindele le erau iarăşi pe sfârşite. Dar când împărțiră şi ultima porție de apă, observară la orizont o galeră bristoleză.

Numaidecât după ea!

Corabia bristoleză voi să fugă de ei. O urmăriră toată ziua şi întinseră atâtea pânze pe catargele şalupei încât aceasta fu de mai multe ori gata să se răstoarne; spre seară însă ajunseră galera de-o construcție greoaie. Aceasta, văzând că nu mai poate înainta, se predă fără nicio împotrivire.

Goana cea lungă îi înfuriase pe piraţi şi pe figurile lor se vedea dorința de a-i arunca în apă pe urmăriți, spre a-şi potoli furia.

Barthelemy se căță pe coverta lor unde marinarii îl aşteptau cu capetele goale.

— Unde este căpitanul vostru? strigă el.

Sărmanul stătea tocmai la spatele lor. Nu prea era setos de glorie. Când fu adus în fața lui Barthelemy el îngenunchie.

— Nu îngenunchia! Ridicați-l ca să stea în picioare.

Doi piraţi îl ridicară cu greu în picioare.

— Cu ce e încărcată corabia ta? îl întrebă Roberts.

Căpitanul se rugă din suflet să i se dea drumul căci altfel nu putea să vorbească, apoi mărturisi, tremurând amarnic, că corabia lui era încărcată cu vin spaniol.

— Vorba aceasta te mântuieşte! spuse Barthelemy, pe când tâlharii chiuind de bucurie îl aruncară pe căpitan în aer ca pe o minge.

Apoi alergară în fundul corăbiei pentru ca îndată după aceia să care sus butoaie mari, ferecate. Nenorocitul căpitan sta de față. Tâlharii ca să-l tachineze îl

întrebară de numele vinului său şi el răspunse adânc întristat şi suspinând:

— Malaga!

Sărmanul se uita mereu cu coada ochiului, îngrijorat, spre o încăpere a corăbiei! Tâlharii îi observară spaima şi sparseră uşa încăperei unde descoperiră nişte cârnaţi puşi bine la păstrare şi se întoarseră cu ei încolăciţi în jurul gâtului, ca nişte şiruri de perle.

Căpitanul era un mare mâncăcios; el îşi aproviziona bucătăria cu cele mai alese mâncări, şi pe corabie erau cotețe mari cu fazani şi cu claponi de Calcuta care fuseseră hrăniţi cu nuci, căci aşa carnea lor căpăta un gust mai bun.

Blestemaţii soaseră afară, până la cea din urmă, toate păsările.

— Unde este bărbierul? strigară ei. Trebuie să lase sânge pasărilor! Şi-l aduseră numaidecât pe Skudamore ca să-i amputeze pe claponi cu prețioasele lui instrumente chirurgicale.

Skudamore tăie cu mare plăcere capetele pasărilor care cârâiau grozav.

Căpitanul bristolez părea că le plânge pe fiecare în parte şi după ce Skudamore o dădu gata şi pe cea din urmă, îl apucă deodată de păr pe căpitanul care suspina îi puse cuțitul la gât şi l-ar fi trimis după pasările lui daca Skyrme nu i-ar fi dat la vreme un brânci care-l făcu să se răstoarne la pământ.

— Credeam că acum vine rândul ăstora! zise doctorul cu un râs infernal.

Piraţii se şi apucaseră să jumulească păsările, le tăiară cum putură, fără ajutorul lui Skudamore, care jura pe toţi sfinţii că el nu fusese angajat pentru ucisul păsărilor ci al oamenilor.

După aceea aruncară fazanii cei scumpi şi frumoşi în trei căldări mari de alamă, le adăogară piper şi batog crud şi făcură foc sub ele.

— O, ce barbari! suspină căpitanul bristolez. Mănâncă fazanul cu batog!

De cum fu mâncarea fiartă pe jumătate, se adunară cu toţii la ospăţ, răscolind cu cuţitele prin căldări. Luară printre ei şi pe căpitanul cel fricos şi-i dădură mâncare. Sărmanul luă, căci vedea bine că păsările acelea căzute jertfă nu le mai putea scăpa şi, ca să se despăgubească, îşi dădu măcar toate silinţele să mănânce cât trei.

După aceea nemernicii aduseră toate compoturile căpitanului pe care le pregătise numai pentru el şi le mâncară sub ochii lui.

Piraţii, obişnuiţi numai cu pastramă crudă, mâncau cu lăcomie, lingându-şi degetele, compotul de ananas, bananele zaharisite şi mai îndrăzneau să spună că ceapa ar fi fost mai bună.

Şi cum mai beau vinurile acelea nobile! Credeţi poate că din sticluţe mici, cu gât subţire, în care se obişnueşte să se pună astfel de vinuri? Nu! Ei scoaseră capacul butoiului şi beau cu pălăriile sau, ţineau gura la cep şi nu se ridicau decât când de-abia se mai puteau ţine pe picioare.

Câtă vreme turnară vin pe gât, atâta timp gâtlejurile lor cântară cântecele cele mai sălbatece, adevărate urlete, cum nici la piraţi nu-şi găseau perechea.

Căpitanul bristolez trebui să bea din vinurile lui. Şi cu cât bea mai mult, cu atât mai mult începu să creadă că el era şeful piraţilor şi cucerise o corabie pe care o jefuise.

El porunci piraţilor să se spânzure unii pe alţii; cu totul dimpotrivă era

Skudamore, care, datorită vinului, începu să se creadă un om cinstit, pe care tâlharii îl țineau prizonier, ceea ce avu ca urmare că doctorul şi cu căpitanul bristolez se încăierară.

Şi cum căpitanul era mai tare, Skudamore plăti cheful cu doi dinți scoşi.

După aceasta căpitanul se aşeză, triumfător, printre tâlhari şi cântându-le din gură, îi entuziasmă atât de mult, încât Skyrme sări de la locul lui, şi se jură pe toți sfinții că va ridica un toast în onoarea căpitanului bristolez, bând dintr-un pahar din care nimeni nu mai băuse până atunci.

El îşi ținu chiar cuvântul; spuse să i se aducă un butoi mare cu vin de Malvasia, îi scoase capacul, se băgă în el şi bău astfel în sănătatea căpitanului, care era să leşine de râs, căci i se păruse lucru foarte comic ca cineva să şază chiar în paharul din care bea, fără să-i fie frică că s-ar putea înghiți singur.

Pe corabia cucerită beția ținu neîntrerupt trei zile şi trei nopți.

A treia zi, tâlharii amețiți îl îmbrățişară pe căpitanul beat, şi mai cărând câteva butoaie cu vin pe şalupa lor, ca amintire, se pregătiră de drum: îşi luară rămas bun de la căpitan şi-l conjurară, pe sufletul lui, că dacă va ajunge la Barbados, să le trimită câteva corăbii bogate cu marfă, de care aveau mare nevoie acum.

Până să ajungă la Barbados, căpitanul bristolez se trezi din amorțeală, şi cum îşi dădu seama de uciderea păsărilor lui şi de jaful făcut în vin, se gândi să trimeată chiar câteva corăbii frumoase ca să-i salute pe piraţi.

El se duse numaidecât la regent, îi povesti nenorocirea şi-l îndârji şi pe acesta atât de mult încât se hotărî, în lipsă de corăbii de război, să trimită numaidecât o corabie neguțătorească cu douăzeci şi patru de tunuri şi o şalupă cu zece tunuri, sub comanda capitanilor Rogers şi Greves, împotriva îndrăzneților tâlhari care se învârteau, fără teamă, în jurul portului.

Piraţii tot nu se treziră de beție, căci mai aveau vin. Când zăriră corăbiile care se apropiau, le luară drept prăzi uşor de câştigat şi se îndreptară spre ele.

Galera şi şalupa îi lăsară să se apropie şi nu răspunseră la primele focuri ale piraților.

Lucrul acesta îi încurajă şi mai mult şi, strigând celor din corabie să lase steagurile şi să se predea, cârmiră, apropiindu-se tot mai mult de potrivnic. Acesta tăcea mereu.

În clipa în care piraţii scoaseră cângile ca să se înțepenească de galeră, tunurile de pe aceasta bubuiră. Tâlharii văzură acum că în locul prăzii uşoare, aveau de-a face cu un duşman puternic care-i ataca din două părți, trimițând asupra lor un foc înfricoşat.

Primejdia îi dezmetici pe tâlhari; țipetele de până acum amuțiră şi nu se mai auzi decât vocea lui Barthelemy care, cu cât era primejdia mai mare, cu atât se simțea mai tare.

Sub focul ucigător al duşmanului, el dădu ordin să întoarcă pânzele şi să se apere împotriva celor două vase. Şi cum prin împuşcăturile lui bine ochite, pricinui pe una din corăbiile duşmane o clipă de zăpăceală; clipa aceasta îi fu de ajuns ca să se strecoare printre cele doua vase.

Dar duşmanii se luară după el. Lui Roberts nu-i mai era cu putință să scape.

Focul tunurilor nu încetase. Corabia piraților se apăra, mergând; celelalte

două se căzneau să-i ia înainte, când în dreapta, când în stânga lui. Deodată tunurile piraților amuțiră. Roberts le aruncase peste bord.

Şalupa piraților fu numaidecât uşurată şi tocmai când duşmanii o credeau pierdută, fără de scăpare - ea le fugi de sub nas, uşoară ca un pescăruş, întinzându-şi toate pânzele în bătaia vântului şi în curând fu mântuită.

Urmăritorii rămaseră tot mai în urmă şi în cele din urmă se întoarseră în port.

Şalupa piraților zbură spre New-Foundland, ca un tăun speriat. În portul acesta se aflau douăzeci şi două de corăbii. Piraţii n-aveau nici tunuri, nici praf de puşcă, aveau în schimb cuțite şi multă furie.

Cum ajunseră în port, începură să bată în tobe, să sufle în trompete, ridicară steagurile negre şi oamenii de pe toate cele douăzeci şi două de corăbii, fugiră pe uscat, de groaza lor.

Piraţii îşi aleseră corabia cea mai bună; pe celelalte le prădară şi le dădură foc. Lecția căpătată la Barbados încă le ardea sufletul şi erau însetați de răzbunare. Câtă vreme se gândiră la Barbados, nu le scăpă nicio corabie; mai ales când le cădea în mâini vreun vas ce venea dintr-acolo, omorau până şi şoarecii de pe el.

Norocul i se întorsese, Roberts se ridică iar. Fiece zi îi aducea noi comori, noi isbânzi.

Toată marea era domeniul lui; în cele din urmă începu să le ia corăbiilor numai banii în numerar şi corăbiile nici măcar nu i se mai împotriveau; el vizită pe rând toate porturile cu corabia lui măreață pe al cărei pinten era chipul aurit al zeiței norocului, şi peste tot puse biruri grele.

Va urma...

Nota: *Foiletonul prezentat mai sus a fost publicat într-o editie de buzunar interbelică, fără a se indica numele autorului sau al traducatorului. Textul cu un aer uşor vetust, specific „romanelor de aventură şi pasiune" din epocă, descrie aventurile cutezătorului rege al piraților Roberts Barthelemy.*

Barthelemy (Bartholomew) Roberts a fost însă un personaj real descris in următorul...

Portret de pirat
BARTHOLOMEW ROBERTS

de **Manuel Stănescu**

Cel mai „eficient” pirat al tuturor timpurilor (aproximativ 470 de corăbii capturate) s-a născut la 17 mai 1682, într-o localitate din Ţara Galilor, sub numele de John Roberts. Nu se ştie de ce şi-a schimbat numele, dar între piraţi adoptarea altor nume sau a unor porecle era un obicei des întâlnit.

Se pare că s-a îmbarcat la vârsta de 13 ani; prima atestare documentară îl arată marinar pe o navă care se îndeletnicea cu comerţul cu sclavi, în 1718. În 1719, la începutul lunii iunie, când corabia se găsea ancorată în largul Coastei de Aur din vestul Africii (Ghana, astăzi), a fost atacată de piratul Howell Davis, tot de origine galeză. O parte din echipajul capturat, inclusiv Roberts, a fost forţat să se alăture piraţilor. Având în vedere calităţile sale de navigator, ca şi posibilitatea de a vorbi în galeză fără să fie înţeles de ceilalţi membri ai echipajului, Roberts a devenit rapid unul dintre apropiaţii lui Davis.

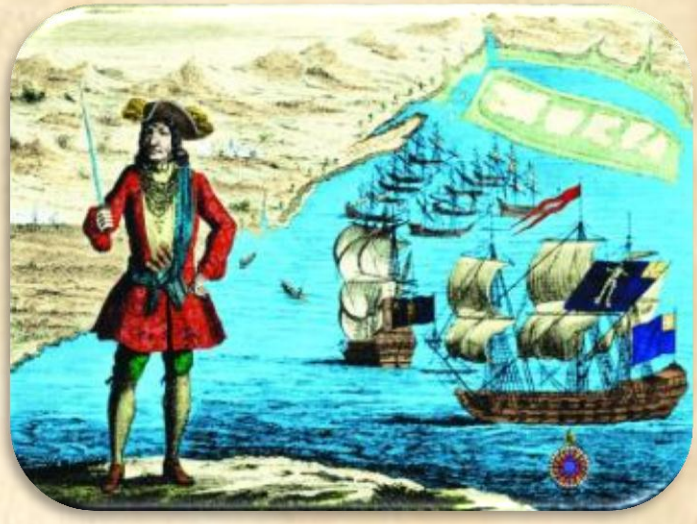

Din lucrarea lui Charles Johnson – *O istorie generală a piraţilor* – aflăm că iniţial Roberts a ezitat să devină pirat, dar curând a descoperit avantajele noii îndeletniciri, în condiţiile în care salariul lui lunar nu atingea nici 3 lire, iar posibilitatea de a primi propria comandă era egală cu zero. După câteva săptămâni, Davis a fost omorât pe insula Principe, după o ambuscadă organizată de autorităţile portugheze. Într-un mod cu totul surprinzător, la doar şase săptămâni de la capturarea sa, Roberts a fost ales căpitan de către echipajul lui Davis, probabil datorită abilităţilor sale de navigator şi darului oratoriei, pe care se pare că îl stăpânea destul de bine, cel puţin pentru un marinar.

Prima faptă în calitate de căpitan a fost să treacă prin foc şi sabie insula Principe, după care s-a îndreptat spre coastele Braziliei. După 9 săptămâni fără nicio captură, a interceptat un convoi de 42 de nave comerciale, în goful Bahia, care aşteptau o escortă de nave militare pentru a ridica ancora către Lisabona. A atacat cu îndrăzneală o navă cu 40 de tunuri şi un echipaj de 170 de oameni, care

s-a dovedit o adevărată mină de aur, încărcată cu bijuterii, inclusiv o cruce din aur bătută în diamante, un dar pentru însuşi regele Portugaliei, de care Roberts nu s-a mai despărțit până în ziua morții sale.

Oprit pe insula Diavolului din largul Guyanei, Roberts şi-a rebotezat vasul Royal Fortune (primul dintr-o serie ce aveau să poarte această denumire), iar echipajul a jurat cu mâna pe Biblie că va respecta un ***cod al piraților***, unul dintre cele mai interesante amănunte din viața lui Roberts. Din Brazilia s-a îndreptat spre Indiile de Vest, făcând ravagii în comerțul dintre Jamaica şi Barbados, apoi spre Nord, către New Foundland, unde a atacat flotele de pescari şi aşezările franceze şi engleze din apropierea coastei.

Sfârşitul epocii de aur a pirateriei

Spre sfârşitul lunii aprilie 1721, Roberts a atins insulele Capului Verde, apoi s-a îndreptat spre coasta Guineii. La 5 februarie 1722, HMS Swallow (Rândunica), aflată sub comanda căpitanului Chaloner Ogle, a descoperit cele trei nave de pirați ale lui Roberts ancorate la Capul Lopez, în apropierea insulei Annobon (Guineea Ecuatorială). În încercarea de a evita apele puțin adânci, corabia britanică s-a retras, lăsând impresia unei nave comerciale, una dintre corăbiile piraților plecând în urmărire. După ce coasta a dispărut din vedere, Ogle a deschis focul, reuşind că captureze nava piraților.

La 10 februarie, Swallow s-a întors, găsind nava lui Roberts încă la ancoră. Deşi era dimineață, majoritatea echipajului de pirați era deja beat. Întrerupt de la micul dejun, Roberts s-a năpustit pe punte, dând ordin ca toate legăturile să fie tăiate pentru ca nava să poată manevra spre larg. Îmbrăcat într-un costum purpuriu din damasc, având o pană roşie la pălărie, un lanț din aur masiv la gât, de care atârna crucea de care nu se despărțea niciodată, înarmat cu o sabie şi având la cingătoare două pistoale, Roberts a fost lovit mortal de o schijă. În conformitate cu instrucțiunile lăsate chiar de el, a fost înfăşurat în steagul negru şi încredințat oceanului. Moartea lui a reprezentat sfârşitul epocii de aur a pirateriei, iar numeroşi istorici nu ezită să considere acest moment unul esențial pentru evoluția ulterioară a comerțului mondial.

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

9

GRUZIA - II

Iason şi oamenii săi nu s-au bucurat de o astfel de primire plină de culoare şi însufleţire atunci când au ajuns în ţara regelui Aeetes. În preajma regatului Colhidei ei au navigat cu mare prudenţă, apropiindu-se de coastă sub protecţia întunericului. Cei patru nobili tineri din Colhida, pe care argonauţii i-au salvat din insula Iui Ares, i-au prevenit că bunicul lor, vicleanul şi ferocele rege, era extrem de suspicios faţă de toţi străinii care se abăteau prin ţara lui fără să fie invitaţi; el era în stare să-i aresteze şi să-i trimită la moarte. Aşadar, argonauţii s-au apropiat de ţărmurile Colhidei ca nişte hoţi veniţi în recunoaştere la un palat bine păzit. Ei au vâslit în tot timpul nopţii, fără niciun zgomot, prin gurile râului Phasis şi au mers în sus pe râu o mică distanţă, înainte de a se vârî în mlaştini şi a o ascunde pe *Argo* printre trestii. Acolo s-au sfătuit pentru a găsi cea mai bună modalitate de a obţine lâna de aur de la cel ce o posedă, regele Colhidei.

Potrivit afirmațiilor lui Apollonius, Iason dorea să respecte legile ospitalității. El considera că, atâta timp cât Aeetes i-a oferit azil lui Phrixus când acesta a sosit în Colhida cu ani în urmă ca refugiat, ar fi fost normal ca argonauții să-i dezvăluie regelui, în mod deschis, scopul misiunii lor şi să aştepte reacția acestuia. Ar fi aflat atunci dacă regele intenționa să-i trateze ca pe oaspeți sau ca pe dușmani. Astfel, Iason a plecat la palatul lui Aeetes, cu un toiag de mesager în mână pentru a demonstra că a venit cu intenții paşnice, fiind însoțit de doi argonauți, Augeais şi Telamon şi de cei patru nepoți ai regelui Aeetes, care urmau să explice misiunea galerei *Argo.*

Palatul regal, spunea Apollonius, se afla pe malul din dreapta, adică pe țărmul dinspre nord al râului Phasis. Drumul care ducea acolo din locul în care a fost ascunsă *Argo,* printre trestii, trecea prin păduri dese întunecoase, de răchită şi sălcii de care atârnau trupurile neînsuflețite ale colhidienilor. Obiceiul locului cerea ca numai femeile să fie îngropate. Când un bărbat din Colhida murea, trupul său era înfăşurat într-o piele neargăsită de bou şi atârnat într-un pom pentru a se descompune în aer liber. Ceața groasă care se lăsase prin mlaştini a făcut drumul spre palatul regal şi mai dificil, în schimb ea a ajutat pe străini să nu poată fi văzuți, până ce Iason şi tovarăşii lui au ajuns la porțile fortăreței regale.

Reşedința regelui era o construcție impozantă cu mai multe curți care dădeau dintr-una într-alta, cu balcoane care-i dominau împrejurimile, cu pavilioane laterale, cu uşi cu două canaturi care se deschideau în diversele încăperi ale casei regale. Acestea erau apartamentele regelui, ale fiului său şi moştenitor al tronului, prințul Apsyrtus, şi clădirea rezervată femeilor din palat, îndeosebi fiicei regelui Aeetes, prințesa Medeea. Când Iason şi tovarăşii săi au sosit, porțile mari ale curții palatului erau deschise. Intrând, au dat de servitorii regelui ocupați cu treburile zilnice: tăind lemne pentru foc, spintecând un bivol ucis pentru bucătăriile regale şi pregătind apa caldă pentru baie.

Detaliile despre palatul lui Aeetes sânt probabil acelea pe care şi le închipuia Apollonius, aşa cum credea el că arăta palatul temutului rege al Colhidei. Putea, de asemenea, să se bazeze şi pe povestiri de care vag îşi aducea aminte asupra felului în care era construită şi organizată o fortăreață regală tradițională din Colhida. Este puțin probabil că, aşa cum pretinde Apollonius, regele Aeetes, aceeaşi persoană care era la conducerea Colhidei când Phrixus a ajuns acolo, mai era încă în viață, iar istoricii cred că de fapt numele regelui devenise generic, cel puțin în ceea ce-i privea pe scriitorii greci. Se pare că ei îi numeau Aeetes pe toți regii vechi ai Colhidei.

Modul sincer în care Iason a discutat cu conducătorul Colhidei l-a pus într-un mare pericol. Regele Aeetes i-a invitat pe străini să ia masa cu el, iar după aceea i-a întrebat pe nepoții săi pentru ce s-au reîntors atât de devreme din călătoria lor, aducând străini cu ei. Argus, cel mai mare dintre nepoți, i-a explicat că el şi frații săi au naufragiat în insula lui Ares, că au fost salvați de argonauți şi aduşi acasă la râul Phasis. Argonauții, a spus el bunicului lor,

au venit să ia lâna de aur a berbecului sfânt al lui Phrixus şi s-o ducă cu ei înapoi în Grecia. Pentru a răsplăti pe Aeetes pentru lâna de aur, Iason şi argonauții se ofereau să ajute armata Colhidei în războiul pe care aceasta îl ducea împotriva vecinilor lor de la nord, vechii lor inamici sauromații.

Regele Aeetes a început să tune şi să fulgere. Se învârti în jurul lui Iason şi al lui Augeias şi Telamon şi jură că vor avea de suferit dacă ei şi tovarăşii lor nu vor părăsi regatul său imediat. Urlând, spuse că povestea cu lâna de aur este o minciună. Au venit în realitate pentru a-l ataca şi a-i lua tronul Colhidei. Ei nu erau mai buni decât pirații. Dar pentru că au mâncat la masa lui şi legile ospitalității îi protejau, nu-i pedepsea tăindu-le limbile şi mâinile, trimițându-i înapoi la tovarăşii lor care îi aşteptau în *Argo,* prevenindu-i în felul acesta să nu încalce teritoriul țării sale.

În fața acestei explozii de mânie, Iason şi-a păstrat calmul. El a repetat oferta sa, spunând că, în cazul în care li se va da lâna de aur, argonauții vor lupta alături de colhideni împotriva sauromaților. Şi dacă Aeetes îşi va arăta generozitatea predându-le lâna de aur, atunci Iason şi oamenii săi vor face ca numele său să fie preamărit în toată Grecia.

Nefericitul Iason a intrat acum exact în acelaşi fel de capcană ca aceea de la începutul călătoriei pe urmele lânii de aur: afirmația vicleană a lui Pelias că îi va oferi tronul oraşului Iolcos dacă va readuce lâna de aur. De data aceasta, cursa îi era întinsă de regele Aeetes. El i-a spus lui Iason că va putea obține lâna de aur dacă va duce la îndeplinire o misiune deosebită: trebuia să pună în jug doi tauri care scoteau flăcări pe nări ce păşteau pe câmpia sacră a lui Ares, pe celălalt mal al râului, unde se afla stejarul sfânt de care era agățată lâna de aur. După ce Iason ar fi reuşit să-i înjuge pe cei doi tauri, trebuia să are cu ei 4 acri de pământ într-o singură zi. Apoi urma să înfigă în brazde dinții unui şarpe imens. Din aceşti dinți ar fi ieşit nişte bărbați înarmați, iar Iason trebuia să-i ucidă pe toți înainte de căderea nopții. Această ispravă, spunea Aeetes, nu era imposibilă. Ca rege al Colhidei, el însuşi ştia cum să-i înjuge pe tauri, să însămânțeze dinții şi să-i omoare pe luptători. Dacă şi Iason s-ar fi arătat la fel de viteaz, atunci el putea să ia lâna de aur în aceeaşi zi.

Pe ascuns, însă, regele Aeetes hotărâse să-i omoare pe argonauți. Chiar dacă Iason ar fi reuşit să ducă la bun sfârşit această grea încercare, un grup de războinici colhidieni urma să dea foc navei argonauților şi o dată cu ea să ardă şi echipajul. Pentru a-i pedepsi pe cei patru nepoți ai săi, care au avut îndrăzneala de a aduce în Colhida pe aceşti străini primejdioşi, Aeetes şi-a propus să-i trimită în exil.

În acest moment intră în scenă prințesa Medeea. Apollonius povesteşte că prințesa îl zărise pe Iason atunci când a intrat pentru prima dată în palat. Când a întâlnit pentru prima oară privirea prințului micenian, Medeea a fost tulburată şi s-a îndrăgostit total şi iremediabil de tânăr. Chiar atunci când Iason discuta cu Aeetes, Medeea se afla în camera ei chinuită de înflăcărată atracție pentru străin şi de presimțirea că din cauza aceasta i se va întâmpla

ceva îngrozitor. Ea ştia însă că, orice s-ar fi întâmpâat, nu putea rezista dragostei sale pătimaşe. Nu putea să-l lase pe Iason să plece din Colhida fără să-l ajute, fie chiar şi împotriva tatălui său.

Medeea era cunoscută în Colhida ca o tânără cu puteri magice, însă acolo ea nu avea reputația proastă pe care o va avea în Grecia. În Colhida era o preoteasă neprihănită şi se spunea că ştia toate ierburile cu puteri magice, cum să le prepare şi să urzească farmecele şi vrăjile. Teribila schimbare de rol a Medeei din povestea lui Iason, de la fata îndrăgostită din Colhida la regina aducătoare de moarte din Grecia, avea să devină una din cele mai cunoscute metamorfoze din tragedia greacă. Pentru moment, însă, tânăra prințesă din Colhida era o persoană foarte plăcută. Când Iason şi tovarăşii săi s-au reîntors la *Argo,* tânărul nobil colhidian Argus le-a vorbit despre puterile vrăjite ale Medeei şi i-a povățuit să-i ceară ajutorul împotriva regelui Aeetes. El s-a oferit să-l conducă pe Iason într-un loc unde era sigur că o va găsi pe Medeea, căci ştia că prințesa se află la templul închinat lui Hecate, zeița Infernului.

Iason a acceptat şi împreună cu Argus a pornit spre locul sfânt, însoțiți de Mopsus, prorocul. Când s-au apropiat de dumbravă, Mopsus l-a tras înapoi pe Argus, ştiind că, dacă se dorea ca întâlnirea să dea roade, Iason şi Medeea trebuiau lăsați singuri. Când Medeea l-a văzut pe Iason venind prin pădure spre ea, povesteşte Apollonius, „inima ei s-a oprit, i s-a pus o ceață pe ochi şi o caldă îmbujorare i-a cuprins obrajii. N-a mai fost în stare nici să păşească spre ei, nici să se retragă: picioarele i-au rămas țintuite locului". Iason i-a vorbit cu blândețe, implorând-o să nu-i fie teamă de el, căci venise să-i ceară supus ajutorul. Dacă o va lăsa inima să-l sprijine, numele îi va fi imortalizat pentru bunătatea ei. I-a reamintit despre Ariadna cea de viță nobilă care l-a ajutat pe Tezeu să se descurce în labirint şi să afle locul unde era Minotaurul. Ea a fost răsplătită de zei, care i-au format propriul ei inel de stele, Cununa Ariadnei, aşezată printre constelațiile cereşti. În frumusețea Medeei, spunea Iason, se oglindeau căldura şi gingăşia inimii ei.

„Omagiul pe care i l-a adus Iason, scria Apollonius, a înduioşat-o pe Medeea... într-un anumit moment amândoi, cu capul plecat, priveau în jos stingheri; după aceea şi-au zâmbit, privindu-se cu licăririle dragostei în ochi." Medeea i-a dezvăluit atunci cum va putea să înjuge taurii ce scoteau flăcări pe nări, să are cu ei câmpul şi să înfrângă luptătorii înarmați ce vor răsări din brazde. I-a pregătit o pomadă vrăjită, făcută dintr-o plantă roşie ca sângele care creştea în Munții Caucaz. Dacă Iason va oficia un ritual la miezul nopții în onoarea zeiței Heeate şi după aceasta îşi va unge trupul cu pomăda, va deveni pentru o zi invulnerabil. Va putea astfel să înjuge taurii, să are câmpul şi să semene dinții şarpelui. Şi când oamenii înarmați vor răsări din brazde, el urma să arunce spre ei un bloc de piatră, ce ar produce învălmăşeală şi chiar o bătălie între ei, până când Iason s-ar avânta în luptă pentru a-i învinge pe cei ce mai erau în viață.

Cunoscând secretul cu ajutorul căruia putea să îndeplinească condițiile

puse de Aeetes şi tulburat de frumusețea Medeei, Iason i-a cerut acesteia să-l însoțească atunci când *Argo* va pleca din Colhida pentru a se reîntoarce în Grecia. Împreună vor merge la Iolcos, unde va deveni soția lui şi unde vor conduce țara. Era cererea în căsătorie a Medeei ce avea să ducă, în cele din urmă, la faptele sângeroase care mai târzâu au fost legate de numele ei.

Una din primele întrebări pe care i le-am pus profesorului Otar Lordkipanidze a fost dacă există vreo mărturie arheologică ce ar atesta că un personaj ca regele Aeetes ar fi existat în Gruzia la sfârşitul epocii de bronz şi dacă arheologii au identificat capitala acestuia, cunoscută de greci sub numele de Aeae. Otar a răspuns că misteriosul oraş Aeae a fost căutat mult timp de arheologii şi istoricii gruzini, dar fără vreun rezultat clar. El intenționa ca în următoarele zile să mă ducă să vizitez mai multe locuri unde ar fi putut exista oraşul respectiv, deşi unii oameni de ştiință erau de părere că Aeae nu era numele real al unui anumit loc, ci un nume care se aplica întregului regat condus de regele Aeetes, al cărui titlu însemna „Conducător al ținutului Aeae". Dar în ceea ce mă privea, eu aveam totuşi nevoie de un punct precis de pe malurile râului Rion, care să reprezinte sfârşitul propriei noastre călătorii pe urmele argonauților, aşa că l-am întrebat pe Otar cât de departe pe râu în amonte se află prima aşezare din epoca de bronz, identificată cu certitudine, care ar fi existat în secolul al XIII-lea î.e.n. El mi-a spus că aceasta era într-un loc numit Ialadidi sau Valea Mare, la 15 kilometri de delta de la gurile râului Rion. Am hotărât ca locul acela să-l considerăm capătul expediției noastre. Otar mi-a promis că a doua zi se va duce la Ialadidi cu maşina şi se va instala pe malul râului. *Argo* va vâsli în amonte, iar Otar va claxona când vom ajunge la locul care ne interesează.

Aşadar, după ceremonia din portul Poti am pornit-o cu *Argo* pe brațul de nord al deltei râului Rion, unde acesta curge printre bancuri de nisip şi locuri fără adâncime, vărsându-se în Marea Neagră. Solul din delta râului Rion se întindea plat sub un cer cenuşiu. Vitele păşteau pe păşuni udate de apa sărată a mării, iar copiii care se jucau pe plajă veniseră să se bălăcească în apa mică, ultimele valuri ale hulei scăldându-le picioarele pentru a vedea cum intră Argro din mare în râu. Priveau uimiți, intrigați de ciudata navă nou-venită, cu ochii ei pictați care încă mai priveau înainte, mergând spre est pe marele râu, pe care vechii greci îl folosiseră ca drum principal spre Colhida. Când mica galeră a ieşit din apa sărată, doar zece bătăi de vâslă ne-au trebuit ca să trecem de la mişcarea tremurătoare a valurilor la apa liniştită a râului. Şi astfel *Argo,* dintr-o creatură a mării timp de două luni şi jumătate, a devenit un animal de apă curgătoare, mai domolită şi mai reținută.

Nisipul de pe țărmul mării a făcut loc pământului de pe malul râului, la început de un galben-gri pal, iar după aceea din ce în ce mai închis, nămolos. Mănunchiuri de trestii şi tufişuri mici invadau golfurile din râu cu apă sălcie. Ele oferiseră un loc bun de ascunziş în care prima *Argo* a ancorat, echipajul

neştiind cum urma să fie primit de regele Aeetes şi colhidieni. Dincolo de trestii creşteau pomi mici şi subțiri pe care vâslaşii gruzini le numeau *thelma* şi pe alocuri câte o salcie izolată îşi legăna frunzele în bătaia brizei dinspre mare. Şi vara şi iarna, după cum spuneau gruzinii, acelaşi vânt, înspre uscat, întotdeauna din aceeaşi direcție. În funcție de anotimpuri, apa râului creştea şi descreştea; canalele din albia râului se modificau şi apoi reveneau la vechiul lor curs, iar insula din centrul deltei îşi împingea inevitabil marginea spre mare.

Pe malul râului Rion se aflau câteva căsuțe. Ele erau puțin mai arătoase decât bărcile de pescuit sau cabanele pentru vară. Fiecare avea câte un debarcader de lemn fixat pe suporți şi două bărci legate de-a lungul acestuia. Cei ce le ocupau, după felul cum arătau, erau oameni veniți în vacanță, şi ne făceau voioşi cu mâna. Apoi *Argo* a făcut o cotitură şi ne-a apărut în față un pod de cale ferată vechi suspendat deasupra râului. Podul era tixit de lume. Sute şi sute de gruzini veniseră aici, ştiind că din punctul acela puteau s-o vadă pe *Argo* cel mai bine la trecerea ei prin dreptul lor. Când au zărit galera pentru prima dată, s-a auzit deodată un freamăt de entuziasm, un zumzet de voci omeneşti. Zgomotul şi modul în care se înghesuiau oamenii făceau ca podul să arate ca un roi de albine. Şi cu cât *Argo* se apropia tot mai mult, spectatorii se îndesau pe pod pentru a vedea mai bine până când, în cele din urmă, s-a auzit o trosniturii puternică, amenințătoare, căci trotuarul pentru pietoni de-a lungul liniei de cale ferată începu să se frângă sub greutatea mulțimii. Din fericire, nimeni nu a fost rănit, iar oamenii s-au refugiat iute la loc sigur. Podul, pe care noi îl văzusem îndoit la mijloc din cauza numărului mare de spectatori, şi-a revenit aproape la forma lui normală. Pentru noi, spațiul mai mare dintre nivelul apei şi pod a fost folositor. *Argo,* cu catargul său lăsat mai jos, l-a atins puțin. Nu erau mai mult de 5 cm între coada sa de scorpion şi oțelul ruginit al tablierului podului când echipajul a trecut galera, împingând cu brațele ridicate traversele metalice. Când *Argo* a reuşit să se strecoare în partea cealaltă, mulțimea a izucnit în aplauze.

Otar Lordkipanidze îmi explicase la Poti pentru ce gruzinii erau atât de entuziasmați de Expediția Iason. Legenda argonauților este adânc înrădăcinată în mândria şi conştiința gruzinilor. Povestea căutării lânii de aur este mult mai bine cunoscută în țara lor decât în oricare altă parte a lumii. Ei află despre această legendă din copilărie, când le este prezentată sub forma unui basm. La şcoală constituie texte de bază. La universitate, legenda este studiată ca o sursă a istoriei Gruziei şi pentru cunoştințe clasice. Gruzia se mândreşte cu o istorie neîntreruptă veche de cel puțin 5000 de ani, iar în această istorie vizita lui Iason şi a argonauților este o piatră de hotar. Ea constituie primul contact documentar cu vechile Civilizații mediteraneene. Savanții gruzini au realizat traduceri meticuloase ale *Argonauticii* din greaca veche în limba gruzină. Istorici de artă au publicat colecții ale tuturor ilustrațiilor clasice şi mai recente, ale întâmplărilor din povestea lui Iason. Fete gruzine poartă şi azi numele de Medeea, iar nişte bine cunoscute țigări

gruzine se cheamă „Lâna de aur”, având pe pachet desenată prima navă *Argo*. Iason, Medeea şi argonauții sânt eroi în cultura populară a gruzinilor şi de aceea în momentul în care o nouă *Argo* a sosit pe râul Rion, gruzinii au îndrăgit-o. O ediție specială populară a *Argonauticii* fusese tipărită şi difuzată pentru a coincide cu vizita noastră; s-a creat un nou sortiment de coniac gruzin căruia i s-a dat numele legendei, iar o mare peşteră subterană, descoperită recent de exploratori în munții Caucaz, a primit numele de „Peştera argonauților”.

În prima după-amiază a călătoriei noastre pe Rion am mers 7 kilometri în amonte şi am rămas peste noapte pe malul râului. *A* doua zi dimineață am pornit-o din nou, vâslind în sus pe Rion, care ducea în interiorul țării ca o şosea largă şi complicată. Vremea era prea umedă pentru anotimpul acela, iar ploaia puternică ce se scurgea de pe pajişte se adăuga apei rezultate din topirea zăpezilor care cobora dinspre izvorul râului din Caucaz şi care mărea viteza curentului, astfel că vâslaşii au tras din greu ca să poată înainta. Dar cu zece maeştri ai sportului gruzini în barcă, *Argo* avea suficientă putere musculară să înfrunte curentul. Înaintam greu, hotărâți să realizăm ultimii centimetri ai călătoriei în căutarea lânii de aur cu propriile noastre eforturi. Un om din echipaj stătea la prova, aruncând saula de sondă pentru că, deşi râul Rion era în perioada de apă crescută, se mai găseau pe ici pe colo bancuri de mâl şi porțiuni cu apă mică, presărându-şi canalele cu întreruperi ale cursului apei şi înfundături.

De-a lungul ambelor maluri se întindea o luncă plină de vegetație, iar fermierii gruzini coborâseră cu familiile lor la râu pentru a ne vedea cum luptam împotriva curentului. Copiii lor încercau să se țină de noi, alergând desculți de-a lungul malului prin noroiul negru lipicios şi oprindu-se la fiecare dâmb pentru a ne vedea mai bine. Chicoteala lor entuziastă părea un ciripit de vrăbii. Era o zi caldă şi umedă, cu cerul acoperit de nori, cu un aer atât de dens încât ni se părea că ne dăm sufletul vâslind printr-un nesfârşit peisaj de apă de râu cafenie, câmpii verzi şi un cer cenuşiu, fără viață. Nu existau sate, căci pajiştile erau atât de îmbibate de apă, încât casele erau plasate mai departe şi nu se puteau vedea. Când i-am depăşit pe copii, nu mai rămăseseră decât râul cel mare, câte un bâtlan ocazional, un stol de rațe-sălbatice şi turme împrăştiate de vite şi bivoli de apă. Singurele zgomote care se auzeau erau cele ale vâslelor, vârtejurilor de apă care se scurgea pe cocă, respirația grea a vâslaşilor şi pleoscăitul incidental al unei porțiuni din malul argilos al râului care, săpată de curent, se rostogolea în şuvoiul de apă. De câteva ori *Argo* s-a izbit de malurile de noroi ascunse; ciocnirile acestea nu ne-au afectat - noroiul, amestecat cu nisipul de râu, era moale. Am vâslit invers, lăsând curentul să ne ajute, şi am liberat barca pentru ca să dibuim drumul înapoi în canal şi să continuăm să vâslim.

Cu fiecare kilometru, micile izbituri deveneau tot mai frecvente. Am ajuns ca la fiecare cinci minute să ne lovim de malurile noroioase. Efortul depus pentru a ieşi cu bine din această situație a măcinat energia membrilor

echipajului. Pe la ora 11 mi-am dat seama că începuseră să obosească. Examinând suprafața râului pentru a vedea luciul apei şi vârtejurile care anunțau alte locuri cu apă mică, am început să mă întreb până unde am putea ajunge de fapt cu *Argo* înainte să ieşim în sfârşit din apă şi să punem capăt călătoriei pe râu. Am mai trecut de un meandru şi am observat că am intrat într-o zonă foarte importantă. Râul se desfăcea atât de larg, încât la mijlocul curentului se formase o insulă permanentă. Niciunul din canalele de pe ambele părți ale insulei nu se arăta prea promițător, astfel încât am cotit spre stânga, *Argo* făcându-şi cu greu drum. Când am ajuns la capătul micii insule, am pus cârma pe partea cealaltă, am dirijat nava spre dreapta, căutând din nou un canal central. Am simțit o uşoară smucire la vâsla de cârmă. În aceeaşi clipă *Argo* a tremurat cu un clipocit când întreaga lungime a chilei a trecut încet, peste coama unui banc de nisip ascuns în apă. Nesimțind nimic, echipajul a mai tras câteva vâsle. Alunecând peste cocă, curentul râului le-a înşelat simțurile, dându-le impresia ca *Argo* continua să înainteze. După aceea şi-au dat seama şi membrii echipajului că barca era într-adevăr urcată bine pe uscat. Obosiți, s-au aplecat bucuros pe vâsle pentru a se odihni. Vroiam tocmai să anunț că era momentul să facem o pauză pentru masă, când începu să sune încontinuu şi cu insistență un claxon de maşină. Era un sunet straniu în peisajul acela mocirlos şi pastoral. Privind în stânga, am văzut o maşină stropită de noroi traversând pajiştea în hurducături; claxonul său continua să sune infernal. În maşină era Otar Lordkipanidze, care ne semnala că am ajuns la prima aşezare din epoca de bronz de pe malurile râului Rion - Ialadidi. Era locul în care *Argo* a urcat pe uscat în mod definitiv.

Am schimbat ordinul pe care urma să-l dau.

— Aşezați vâslele! am strigat. Asta e! Aici ia sfârşit Expediția Iason! Am reuşit!

A izbucnit hărmălaia. Vâslaşii au sărit de pe bănci. Se striga: „Gata cu vâslitul! Să bem! Unde-i vinul?" Pentru câteva clipe ne-am putut, calma pentru a scoate trei rachete roşii de semnalizare pe care le-am aruncat spre cer, una după alta, semn că a luat sfârşit călătoria noastră. Şi apoi a început în mod serios sărbătorirea evenimentului. Mi-am pus repede deoparte carnetul de însemnări, căci ştiam ce urma. Doi argonauți voinici s-au îndreptat spre partea cealaltă a navei cu un scop precis, s-au vârât sub traversă, m-au luat pe sus şi m-au aruncat peste parapet în râu. Apa era destul de mică pentru ca să pot sta în picioare şi am rămas privind la un şir de sărituri, căderi sau aruncări în apă, până ce în barcă n-a mai rămas nimeni, întregul echipaj se bălăcea în şuvoiul de apă, ovaționând până la răguşire. Mulți dintre ei au părăsit galera, înhățând sticle de vin gruzin şi trecându-le din mână în mână. Apoi ne-am târât uzi înapoi în barcă şi acolo, în mijlocul râului, s-a desfăşurat o petrecere pentru victorie care exprima marea noastră bucurie.

O şalupă cu motor ne-a prins din urmă, aducând mâncare pentru un

picnic uriaş - pui, pâine, brânză, struguri, mere, prune, pepeni, peşte şi petrecerea s-a întins până la apuntament. Otar Lordkipanidze, Nugzar Pophadze şi Ilia Peradze, reprezentantul clubului nautic gruzin, care antrenase pe vâslaşii gruzini, au venit şi ei în barcă pentru a lua parte la victorie împreună cu vâslaşii uzi până la piele, dar fericiți. Peter bucătarul s-a jurat că a pregătit ultima mâncare pentru argonauți; de-acum încolo vom beneficia de generozitatea gruzină. Cei prezenți priveau cu atenție la unul din vâslaşii gruzini, care demonstra cum se bate cu palma fundul unei sticle de vin până când presiunea care se formează în interior aruncă în cele din urmă dopul fără a se recurge la tirbuşon. Dar asta nu era nimic. Demonstrația cea mai grozavă a făcut-o un sportiv gruzin uriaş, care şi-a întins tare degetul mic de la mâna dreaptă, i-a plasat vârful pe dop şi cu o mişcare bine controlată l-a împins în sticlă. Suficient ca să simți tu însuți că-ți zvâcneşte mâna.

Apoi au început toasturile. S-a toastat pentru fiecare membru al echipajului cu numele său, apoi pentru țara fiecăruia dintre aceştia, ca şi pentru argonauții care au ajutat-o pe *Argo* în călătoria ei, dar care nu au mai fost la bordul navei în etapa finală a expediției. Maniera gruzină de a toasta era foarte veselă, potrivită pentru ocazia aceea: ori de câte ori cuiva îi venea în minte un bun pretext pentru un toast, cerea celorlalți să facă linişte, ridica paharul şi închina pentru ceva sau cineva. Apoi începea să silabisească *”Gau... ma...*”, iar ceilalți adăugau cu o voce puternică „*... Jous!”,* aruncând vinul pe gât. În gruzină, cuvintele respective însemnau „sănătate bună!”, şi ele urmau să devină la ordinea zilei în toată vizita noastră în Colhida. Au început apoi cântecele: primii au fost gruzinii, cu cântece populare, iar după aceea argonauții cu corurile lor mult repetate în timpul vâslitului, căci le cântaseră din Grecia până la capătul Mării Negre. Ca un simbol al camaraderiei, nu era ceva mai frumos decât să-l priveşti pe Cormac O'Connor, fostul campion al întrecerilor de curragh-uri din vestul Irlandei, ținându-l pe după umerii săi vânjoşi pe Vladimir Beraiia, fostul câştigător al cupei Spartachiadei URSS, amândoi cântând în cor un vechi cântec gruzin.

După trei ore, când petrecerea din mijlocul râului a luat sfârşit, Ilia a anunțat că, potrivit planului, *Argo* urma să meargă în sus pe râu pentru o ceremonie oficială care se pregătise în oraşul Vani. Totul, spunea el, este organizat. Un remorcher era pe poziție pentru a o ajuta pe *Argo;* clubul nautic controlase râul; membrii clubului desenaseră chiar şi o hartă a râului, care cuprindea canalele şi adâncimea apei. Otar şi celelalte personalități au plecat spre Vani, iar echipajul argonaut mixt gruzino-internațional a sărit în apă, a ridicat-o pe *Argo* de pe bancul de nisip şi a legat-o de remorcher.

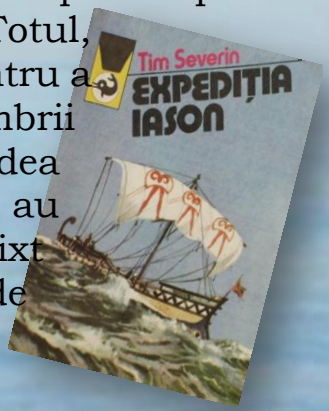

Va urma...

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în 1985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(1987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de 17 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

VP MAGAZIN

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

Spiritul Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 6

„Singură vocea lui m-a făcut să mă opresc, iar toate relele pe care le făcuse doar i-au crescut puterea în mintea mea. Îl numeau diabolic pe Bătrânul Baron Harkonnen, dar cum rămâne cu tradiția de a numi pre-născuții Abominații? A spus cineva, „Alia, ce ai să ne spui despre cunoaşterea ta unică?” Nu au spus. S-au temut de mine, şi m-au condamnat. Am fost prima care să lupte cu acest înger, cea care s-a gândit să trăiască cu toate Celelalte Memorii. Când n-am mai putut să le controlez, aveam nevoie de o voce care să poată. Şi când umanitatea nu mai poate purta povara istoriei sale, nu vor avea nevoie de un tiran să țină trecutul în frâu? Să ştiți că atunci când vine criza umanității vor fi încântați că Tiranul lor a venit să-i salveze. Şi faptul că noi toți suntem Abominații doar ne va îndemna spre a găsi un nou limbaj care permite înțelegerea”.

- Din piesa Răzbunarea Sfintei Alia

Yanima trimise o printare socio-temporală a viselor Mirodeniei recente surorii ei Yeshika pe Ix. În acelaşi timp primi o transmisiune de la Yeshika, probabil trimisă cândva mai devreme.

Trebuie să rămânem în contact strâns. Cine ştie când vor fi întrerupte liniile noastre de comunicații?

Transmisiunea era în trei părți, Yeshika mereu trimitea o scurtă notă despre evenimentele recente, iar împreună cu aceasta era un text numit *Răzbunarea Sfintei Alia* şi o notă referitoare la această piesă. Yanima începu

redarea notei, care era o holo-imagine. Yeshika apăru cu obişnuita licărire a imaginii în spațiul apropiat şi vorbi:

„Bună, geamăna mea de vis. Am ştiut mereu că o să-ți iroseşti viața visând, pe când eu am ales drumul responsabilității. Evitarea lui Edrichs şi Pathay mă ține în arhive zilele astea, şi am dat peste o referință la asta într-un cristal arhaic de stocare a memoriei. Este o PIESĂ SCRISĂ; ceva ce ştiu că ai aprecia. Este la fel ca holodrama acestui clasic, dar cred că nu mi-am dat seama vreodată că Murbella a aşternut piesa CU MÂNA EI. Oricum, înfige-te în ea. Ce mai face Thunhun? A mai găsit vreun Visător al Mirodeniei BUN, ca să poți veni acasă? Yeshika."

Mesajul se termină, şi Yanima apăsă icoana pentru redarea piesei. O văzuse de zeci de ori înainte (era mereu jucată aici pe Ouadra în timpul evenimentelor sociale Idah-Mirabla), oricum nu se gândise la ea vreodată ca la un text. Derulă prin ea până la una din părțile ei favorite şi fu surprinsă că încă se poate bucura citind ceva ce experimentase mult mai bine vizual...

Răzbunarea Sfintei Alia: Actul II, Scena III.

(CANONICATUL: Singură în întuneric, MURBELLA analiza formarea ŞCOLILOR DE PĂSTRĂVĂRESE prin distrugerea atât a BENE GESSERIT cât şi a ONORATELOR MATRES. Luase o supradoză de Melanj în speranța de a primi vreo viziune pentru punerea în practică a planului)

MURBELLA (DROGATĂ): Câte miliarde conțin într-un singur trup? Cineva care nu a trecut prin Agonie ar crede că sunt o ființă concentrată, mai multe suflete decât ar trebui să aibă un trup. Ce surprins ar fi un observator extern la cât de mult mă subțiază această povară. Cât de diluat pare fiecare gând când altcineva l-ar putea rosti din Celelalte Memorii un pic diferit. Cât de repede ar sări un suflet la ocazia de a mă contrazice. Şi totuşi încerc să le adun pe toate laolaltă, simultan... să le conduc spre exterior ca o lentilă prin care aş putea spiona cărarea pe care trebuie să o apuc. Cât de mult înapoi ne întindem, mame, copii, mame din nou. Mamă, matre, madra, mama, mah. O văd, nu asemănătoare cu noi, ci la fel cu noi toate. O văd aici. Stă lângă râu, ascultând cum curge apa în vreun râu antic. Oprind fiecare sunet pe care-l face râul. Atât de multe sunete şi ea le aude pe toate. Şi aşteaptă ca insectele să treacă, şi vântul să tacă, şi în spatele sunetelor apei îi aude cum îi vorbesc. Păstrăvii. Ascultă după păstrăvi până când vocile lor vin la ea prin larmă. Şi păstrăvul îi vorbeşte: „De ce asculți lângă râu să mă auzi vorbind?" Pentru că vreau să aud ce îmi va

spune vocea ta. „Dar celelalte sunete, ele nu sunt ca să le auzi tu? Râul nu povesteşte lecția lui? Nu vorbeşte copacul cu vocea sa, stârnită de vânt? Sau creaturile pământului şi aerului? De ce te opreşti să ne auzi pe noi vorbind?” Pentru că într-o zi va trebui să înfruntăm ceva, ce voi ştiți atât de bine. Ca să învăț de la voi cum ați continuat, ca să putem continua şi noi. „Noi nu oprim râul. Suntem parte din el. Vei şti care este râul tău când nu vei putea să-l opreşti. Când vei fi parte din el. Asta e tot ce voiai să auzi?” Faptul că spuneți asta îmi dă speranță. Faptul că ştim unde să vă auzim vocea voastră va da celor dintre noi ce vor veni speranță. Atât de mulți vor veni să vă audă. Atât de mulți. Atât de mulți. Ne putem întoarce înapoi la ei, la acele prime Păstrăvărese? Nu putem opri asta. Eu nu pot.

(Sunetul cuiva intrând pe uşa la care priveşte Murbella, aproape aşteptându-se la un potop de apă. Când uşile se deschid, lumina inundă camera iar Murbella se prăbuşeşte. Intră DUNCAN IDAHO)

DUNCAN: Murbella! (strigă pe cineva din afara camerei) Repede, cineva, Maica Superioară s-a prăbuşit !

MURBELLA (slab): Nu-i pot opri cursul, Duncanul meu. Păstrăvul a prevenit-o de atât de multă vreme. Ne-au prevenit de la început, dar nu am ascultat niciodată.

DUNCAN: Nu e nevoie să-l opreşti, draga mea. Doar relaxează-te şi lasă-l să treacă. (ajutoarele intră şi o pun în poziția aşezată)

SORA 1: Miroase puternic a Mirodenie. Ce făcea?

DUNCAN: Ce face orice Păstrăvăreasă? (ajutoarele o iau din cameră să o îngrijească. Duncan se întoarce şi le urmează afară.)

IEŞIRE.

Yanima închise textul şi se gândi la povestea Răzbunării Aliei. Murbella o scrisese însăşi după ce începuse fuziunea celor două şcoli Bene Gesserit şi Onoratele Matres. Piesa urmărea să descrie felul cum Murbella folosise Cealaltă Memorie a Aliei pentru a o ajuta să ia decizia. După cum spunea mitologia, Alia fusese posedată de Cealaltă Memorie a bunicului său, Baronul Harkonnen, o posedare ce avusese ca rezultat sinuciderea Aliei.

Yanima se arcui departe de prezent, invocând iar un Vis al Mirodeniei, apropiat de gândurile Murbellei...

Murbella avusese o întrebare mereu prezentă în minte: „În ce direcție să-mi conduc Surorile?” Această nouă comunitate a surorilor avea

potențialul tuturor măreților atât ale Bene Gesserit cât şi ale Onoratelor Matres, dar conducătoarea era strivită de opțiunile ce i se deschideau. Murbella ingera constant niveluri aproape fatale de Melanj, pentru a explora toate permutările de posibilități. Consulta marile conducătoare din trecut, fiecare cu propriile realizări şi slăbiciuni. Odrade. Mohiam. Doar când merse prin memoriile Aliei îşi găsi calea.

Visul Yanimei se diminuă. Deşi Alia nu avusese vreodată copii, agenții Tleilaxu furaseră câteva din celulele ei, iar când fugiseră în Dispersie, deseori încercaseră să multiplice aceste trăsături în membrele Onoratelor Matres ca monedă de schimb. Astfel, Murbella ajunsese în memorii prin acest proces de înmulțire încrucişată. Povestea continuă să descrie modul în care Alia o posedase pe Murbella, cum Murbella s-a aliat ea însăşi cu Alia interioară şi, în fine, cum cele două l-au dovedit pe Baronul Harkonnen care le poseda pe amândouă acum. Judecata Murbellei avea să devină un studiu de bază la nou înființata ei Şcoală de Păstrăvărese, şi avea până la urmă să ducă la practicile de Schimbare a Eului şi Indivizi cu Multivieți, aşa cum erau azi.

A fost asta o lecție prea bine învățată? De ce să-mi trimită Răzbunarea Aliei? Ştie Yeshika de vreo legătură între această poveste şi ascensiunea Celor cu Multe Fețe? Experiența Murbellei nu a fost inspirație doar pentru scrieri dramatice. Consulul Neo-Tleilaxu sub comanda lui Scytale se gândise să negocieze cu Maeştrii Dansatori Față într-o încercare de a o alunga pe Sheeana.

Oare luase Scytale celule de-ale Murbellei, cu memoriile celulare ale abilității de a aboli abominaționismul, şi le târguise cu Maeştrii Dansatori Față acum multe secole? Suspecta Yeshika asta ca fiind originea Celor cu Multe Fețe? Yanima redă din nou mesajul Yeshikăi, ştiind că cea mai bună codare era metafora.

„Oricum, înfige-te în ea.” Sfânta Alia a Cuțitului. Nu doar o glumă lejeră.

Yanima derulă înainte prin textul piesei. Murbella devenise obsedată de Alia, dar nu avea indiciul în minte. Yanima alunecă înapoi într-un Vis al Mirodeniei, dar doar pe jumătate, astfel încât să poată urmări textul pentru indicii. Tot timpul, o uşoară indicație din partea Celorlalte Memorii ale Murbellei o ghidară ca un fel de intuiție pentru ce să rețină şi la ce să renunțe.

Cu cât o revizita mai mult pe Alia, cu atât uita problemele ei proprii. Murbella începuse să observe modul cum Harkonnen o posedase pe Alia – dar cumva – nu putea să nu observe că Alia lua controlul asupra ei. Alia devenise dulce şi nemiloasă cu Murbella, atât de absorbită de misticismul şi prezența ei. Inocența Aliei venea din statutul ei unic de abominație. Era

nouă într-o lume pe care doar ea o cunoştea – iar Murbella rămânea transfixată în uimirea ei. Ar fi fost atât de greu ca cineva să se apropie şi să o accepte pe Alia? Ce prevedea ea, mascat de condiția ei atât de bine definită? Ea era Sfânta Cuțitului – şi ea este văzută ca tăind prin limitele a ceea ce este uman (prima persoană care nu este umană o salvează şi o ucide.) Ceea ce rămâne fără ea este o adorare a relației noastre cu ego-ul. Ea doar ceruse mai mult de la noi decât eram capabili să ştim.

Yanima ieşi din Visul Mirodeniei. Privi înapoi la nota Yeshikăi.

„Ce mai face Thunhun?" Thunhun trebuia să afle despre aceasta. Ea nu putea risca Visul Mirodeniei singură; prea multe detalii se puteau pierde.

Dacă Yeshika are dreptate, viitorul nostru poate fi mult mai scurt chiar decât prezice pesimismul lui Thunhun. Cu un astfel de avans ca parte a formării lor genetice inițiale, cine ştie ce granițe depăşesc Cei cu Multe Fețe în fiecare zi?

Va urma...

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altadată

ZANE GREY

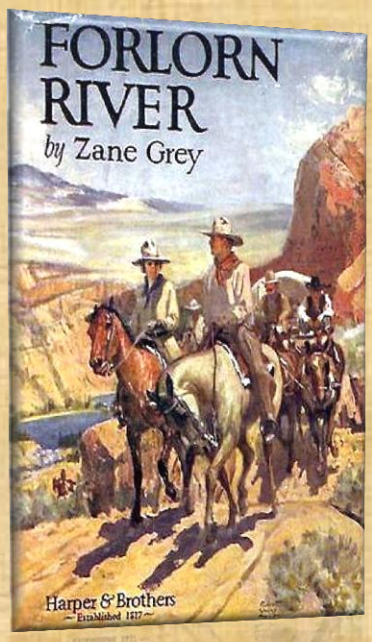

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU
sub titlul ROIBUL SĂLBATEC
Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL VII

Cele dintâi săptămâni ale verii fură plăcute pentru Ina Blaine, cu toate grijile ce-o copleşeau şi amenințau să facă să-i piară voia bună.

Ea îşi ajuta mama. Veselia, tactul şi dragostea ei făceau mai uşoară viața acestei femei, totdeauna neliniştită. Ina băgă de seamă şi înrâurirea bună pe care o avea asupra lui Dall şi Marvie. Ajunsese cea mai bună prietenă a Hettiei Ide care i se părea de fiecare dată mai binevoitoare.

Lucru mai neliniştitor era că Ina, care avea urechea ascuțită, prinsese câteva cuvinte între tatăl ei şi Less Setter care o nelinişteau. Era vorba de negoț de cai, afaceri cu pământuri şi vite, făcute în paguba micilor ranchmani duşi la sapă de lemn, de secetă.

Setter era agentul mai însemnat al acestor afaceri necurate, iar Blaine, care da banii ca să cumpere pe preț de nimic, nu câştiga nici cinste, nici stimă. Dar asta nu era totul. Acest Setter nu se temuse să fie mojic. Ea nu spunea

nimic tatălui, ghicind în cuvintele acestui stricat amenințări înăbuşite... Toată tactica ei consta în al ocoli, dar nu izbutea totdeauna.

Totuşi, veni o zi, la începutul lui iunie, când Blaine îi înştiință pe ai săi, că pe vară o să închidă casa din Tule Lake.

— Am pus mâna pe un loc lângă Wild Goose Lake, zise dânsul. În colibele de acolo nu eşti tocmai la largul tău, dar o să ridicăm câteva corturi până ce o să clădim o casă de țară. Nădăjduiesc să am în curând mari interese în jurul lui Wild Goose Lake până la Forlorn River. Singurul lucru prost e că lipseşte apa, dar anul ăsta lipseşte peste tot. Am trimis fântânari. Dacă nu găseşte apă, Setter are un plan care poate să izbutească. Oricum ar fi, puteți să începeți să pregătiți bagajele ca să plecăm cât mai curând.

Marvie şi Dall scoaseră țipete de bucurie Ina se strădui cât putu să-şi ascundă mulțumirea.

Când se mai potoli puțin zarva ce se iscase, Marvie o luă la o parte pe soră-sa:

— Spune, nu-i aşa că pescuitul în Forlorn River e minunat? Numai la zece mile de lac! murmură dânsul cu ochii sclipitori.

— Dar, drăguțule, am auzit că lacul şi râul sunt aproape secate.

— Ei! răspunse Marvie, dar ascultă, Ben stă în partea cealaltă a lacului. O să-i vedem casa de la tabăra noastră.

— Atunci? zise tânăra care zâmbi.

— Ei bine. Iată ce-i: am s-o şterg de multe ori ca să-l văd şi am să te iau şi pe tine când o să vrei.

— Zău? Crezi că o să se poată?

— Desigur, spuse fără să clipească Marvie. Ascultă, ştiu planurile tatei. L-am auzit vorbind cu Mr. Setter lângă şură. Vor să pună mâna pe pământurile şi râul pe care le are Ben, iar Setter a jurat că o să-l izgonească pe Ben Ide şi o să-l silească să părăsească ținutul. Am auzit pe unul din cowboy-i noştri spunând că Setter l-a vrăjit de tot pe tăticu'.

— Ah! zisa Ina, încercând să-şi potolească furia care o cuprindea. Dar e îngrozitor.

A doua zi dimineața, înainte de răsăritul soarelui, Ina şi Marvie călăreau în fruntea unui şir lung de cai de povară şi de căruțe.

Era ora patru când această caravană ajunse în curtea ranchului părăsit.

În linie dreaptă nu erau decât la zece mile de moşia lui Ben Ide, iar tânăra putea să zărească mica lui colibă îndreptată spre apus.

A doua zi dimineață, Mr. Blaine era mai vesel, ca de obicei. Se vedea că avea planuri mări şi Ina înțelese că şederea în acel colț pierdut avea pentru el alt farmec, decât odihna. Fu ridicat un cort. Ziua trecu repede în zorul duetului şi la ceasul mesei Marvie veni cu părul răvăşit, plin de noroi.

— Nu e nici măcar un peşte în acest lac blestemat! Nimic decât noroi şi mormoloci! Am făcut un drum îngrozitor.

— Ai fost până la Forlorn River? îl întrebă sora lui cam emoționată.

— Da, dar nu mult mai sus. Credeam că o să dau de Ben Ide, dar nu l-am găsit, Trebuie să lipsească de mult.

— Desigur că n-o să întârzie să vină, zise Ina, ca să-l îmbărbăteze, pe când dânsa se mira de această lipsă de neînțeles. Dar necazul lui Marvie atinsese culmea, când se pomeni cu taică-său:

— De unde vii? îl întrebă dânsul aspru.

— De la pescuit…

— De la pescuit, pe când toată lumea munceşte aici. Nu eşti bun de nimic.

— Nu, răspunse cu aprindere băiatul, anul acesta am lucrat. Acum am vacanță. Mi-ai spus că o să pot pescui cât o să vreau…

— Nu zic ba, dar patima aceasta pentru pescuit şi hoinărit ar putea să sfârşească rău, ca şi pentru Ben Ide.

În sâmbăta următoare, ranchul avea altă înfățişare.

După amiază, Ina se odihnea într-un hamac, sub ienuperi, când sosi cu o trăsurică Servell McAdam.

După o convorbire de câteva clipe, cu Mr. Blaine, Ina văzu că se apropie de ea. Supărată de această vizită nedorită, ea se prefăcu că doarme, nădăjduind să scape astfel de tânăr; dar nu întârzie să se căiască de această prefăcătorie, când îl simți lângă ea, atât de aproape încât deschise ochii şi sări îndărăt.

Dintr-o săritură, ieşi din hamac cuprinsă de o furie nebună.

— Ce mai faci, Ina? Te credeam adormită, zise dânsul salutând-o fără să fie stânjenit.

— O duc bine, mulțumesc, răspunse dânsa iute. Dar nu dormeam şi voiam să văd ce ai fi făcut dacă aş fi dormit.

— Ei bine! Voiam să te sărut.

— Mojicule! zise Ina.

— Ce ți se pare aşa de grozav ca un tânăr să încerce să sărute pe buna sa prietenă? întrebă dânsul cu neruşinare.

— Eu nu sunt buna d-tale prietenă, răspunse tânăra cu mare răceală.

— Ar trebui să fii, dacă ai fi cinstită. Tata şi cu mine suntem pe cale să facem o afacere proastă.

— Mă mir, Mister McAdam. Habar n-am că d-ta şi cu tatăl d-tale faceți o afacere proastă. Am fost totdeauna desăvârşit de cinstită cu d-ta. Nu te-am iubit niciodată; acum te disprețuiesc.

— Bine, ajunge, Ina Blaine, zise dânsul cu glas aspru, cu obrazul aprins, pe când ridica spre ea pumnul înmănuşat într-un gest care, fără să-şi dea seama, era de amenințare. Tatăl d-tale ne-a lăsat să credem că te pot socoti ca logodnica mea. Pe temeiul acestei făgăduieli, tata a intrat cu mii de dolari în aceste afaceri cu vite şi ranchuri.

Ina îi făcu semn cu mâna să tacă. Simțea că îngălbeneşte.

— Nu vreau să aud mai mult despre toate astea, zise dânsa cu tărie. Nu cunosc nimic din toate aceste afaceri. Tot ce ştiu e că n-o să mă mărit niciodată cu d-ta, chiar dacă ar fi vorba să-l scap pe tatăl meu de sărăcie, sau

să-mi scap propria mea viață.

— Te-ai schimbat de când nu te-am văzut ultima dată, Miss Ina. N-am uitat felul în care l-ai salutat pe Ben Ide, zilele trecute la Hammell. Dacă o să văd prăbuşindu-se totul, din pricina acestui păduchios, o să se căiască.

— Ai îndrăzni să-i spui asta în față?

— Ah! Ah! Acum văd ce este, citesc asta în ochii d-tale. Eşti o prefăcută bună! Să te întorci acasă cu toată educația şi eleganța d-tale ca să te măriți cu un hoț de cai!

Ina, scoasă din fire, înaintă spre McAdam şi-l pălmui atât de tare încât îi sângeră gura.

— Am să-i spun lui Ben Ide, ticăloasa d-tale ocară, strigă dânsa pătimaşă şi nădăjduiesc să fiu de față când o să-ți ceară socoteală.

Dânsa intră repede în cortul ei, închise uşa şi lăsă perdeaua. McAdam plecă repede înjurând şi biciuind ienuperii.

— Şi toate astea într-o clipă! îşi zise Ina căzând pe un scaun, sleită de puteri. Fără îndoială, m-am lăsat târâtă de mânie... Dar acest bădăran e nesuferit. La urma urmelor sunt mulțumită că s-a întâmplat aşa. Acum, e rândul tăticului! Parcă-l văd dând buzna ca un taur furios.

Tânăra nu trebui să aştepte mult. Auzi zgomotul unor cizme grele. Venea Blaine.

— Ina! strigă dânsul.

Ea aşteptă s-o strige a doua oară, apoi răspunse:

— Sunt în cortul meu.

— Bine. Vino încoa.

— Nu pot să ies acum.

— Cum? se înfurie dânsul lovind cu piciorul.

— Nu mi-e bine. Nu pot să ies.

— Atâta pagubă! O să vii să ceri iertare tânărului McAdam, strigă tatăl..

— Niciodată! Mr. McAdam m-a jignit.

— Te-a jignit... Şi cum?

— A vrut să mă sărute... L-am respins. Atunci m-a ocărât şi l-am pălmuit. N-o să-i mai vorbesc niciodată.

— Ina, o să-i vorbeşti. E o afacere foarte însemnată, pentru mine, se rugă tatăl.

— Îmi pare rău, tată. Ai făcut rău că l-ai încurajat, căci numai vreau să-l văd.

— Fata mea, cine eşti oare ca să mi te împotriveşti astfel? Vreau să mă asculți, urmă dânsul întărâtat. Ieşi sau fac toate praf.

El puse mâna pe mânerul uşii pe care o zgâlțâi, Ina se ridicase ca să-i țină piept. Venise clipa hotărâtoare. Vai! Avea sufletul îndurerat, dar viața şi fericirea ei erau în joc. Trebuia să-şi păstreze sângele rece.

— Tată, zise dânsa liniştit şi cu glas limpede, dacă intri cu sila şi mă duci înaintea acelui om demn de disprețuit, plec de acasă. Am să plec pe jos, dacă

va fi nevoie, la Hammell şi am să caut de lucru, chiar dacă ar trebui să fac pe servitoarea într-un hotel...

Se auzi un oftat înăbuşit. Urmă o tăcere îndelungată. Paşii grei se îndepărtară. Se auzi numai decât glasul mamei.

— Hart, am auzit totul; nu fi atât de aspru cu Ina...

— Furios?... Da, da, furios! M-a învins, dumneaei care a venit de la liceu... drace! M-a răpus!...

CAPITOLUL VIII

Puțin după această ceartă, Ina o văzu pe maică-sa intrând în odaie.

— A plecat, copila mea şi de când ne-am luat, nu l-am văzut niciodată atât de plouat, zise dânsa râzând înfundat.

— Oh, mamă! Sunt deznădăjduită, dar nu mai puteam să mă stăpânesc. Mă tem că lucrurile n-o să meargă singure... zise Ina. Tata a trebuit să se încurce prea mult cu McAdam...

— Da, s-a lăsat încurcat cu toată lumea şi mai ales cu Setter, zise Mrs. Blaine îngrijorată. Tatăl tău s-a schimbat mult! Am fost atât de mult timp săraci încât şi-a pierdut capul, când s-a văzut cu bani mulți.

— Atunci, ar fi un bine pentru el să mai piardă ceva.

— Asta i-am spus-o şi eu şi mi s-a părut că vrea să mă înghită. Nu mă mai ascultă. Ascultă, Ina, sa nu repeți ce am să-ți spun; sunt mulțumită că nu vrei să te măriți cu McAdam. Nu-mi place nici de frică.

— Slavă Domnului, mamă. Ce uşurare pentru mine! Oh! Dacă n-ar fi acest Setter.

— Ce vrei să zici?

— Mi-a scăpat vorba, dar cu atât mai bine. Trebuie să ştii... În ultimul timp, Setter m-a urmărit, m-a hărțuit, îmi aținea calea... îl întâlneam în toate colțurile unde credea să mă găsească sigură...

— Nu, zău! N-ai fi vrând să spui că-ți face curte? E atât de bătrân că ar putea să-ți fie tată.

— Să faci curte, e un fel cinstit de a vorbi, mamă, urmă tânăra cu seriozitate. Mr. Setter nu mi-a făcut această cinste. A încercat să se poarte cu mine cum are fără îndoială obiceiul să facă cu altele... şi a trebuit, nu numai să-l resping, dar şi să fug.

— N-ai spus asta niciodată tatei? reluă Mrs. Blaine înfuriată.

— Nu. O dată sau de două ori am încercat să-l bruftuiesc pe acest om îngrozitor şi m-a dojenit furios. Dacă i-aş vorbi sincer, nu m-ar crede.

— Sunt foarte mulțumită că ştiu toate astea, Ina şi încep să văd limpede.

Sunt poate o femeie simplă, cum spune mama tânărului McAdam, dar voi şti să-i spun tatei ce am pe suflet. Dacă aş fi în locul tău, aş şti să găsesc într-o zi un cowboy voinic, care să mă apere.

În mijlocul după amiezii, Ina fu chemată de Mr. Blaine în biroul lui. Ea se duse, cam neliniştită. Dar tânăra nu-şi găsi tatăl: Ea aruncă o privire pe masa acoperită de hârtie, acte, contracte, toate foarte răvăşite. Adesea, ea îi ceruse lui Blaine să-i țină registrele, dar el nu primise.

Pe când aştepta, tropote de cai o făcură să ațintească urechea. Văzu curând pe Less Setter venind cu trei cowboy, care aduceau caii, pe când stăpânul lor vorbea cu Hart Blaine la câțiva paşi de birou.

— ... 20 de cai sălbatici, pe jumătate îmblânziți, zicea Setter cu înflăcărare. Ide nu era acolo. Bănuiesc. Că a plecat de acasă noaptea trecută; uşa era abia închisă, aşa că am putut să intru. E curat la el. Era şi mâncare şi ne-am servit.

— Dar, zise Blaine, dacă nu era acasă, n-ați putut vorbi de afaceri...

— Nu, dar am să mă întorc şi am să aştept până ce vine.

— Cum vrei; dar nu sunt de aceiaşi părere.

— Ştiu, zise celălalt cu un gest de nerăbdare, dar aş vrea să ştiu de ce?

— Astea nu sunt purtări... Îl cunosc pe taică-său...

— Puțin îmi pasă de Amos Ide şi de fiul lui! Lucrul cel mai însemnat, e că Ben a pus mâna pe o afacere grozavă. Dacă izbutim s-o avem, împreună cu cele trei ranchuri din jurul lui Mule Deer Lake, suntem stăpâni a treizeci de mile ale râului Forlorn. Cum n-ai văzut asta?

— Gândesc ca şi d-ta, că poți face avere pe râul Forlorn.

— Avere? Mă faci să râd, zise Setter cu dispreț. E acolo un izvor care numai el prețuieşte un milion. Ide poate că ştia, dar n-a spus niciodată nimic.

— Fără îndoială că ştia. E băiat deştept. A înțeles poate viitorul acelei văi şi fără îndoială că de asta l-a înfruntat pe tată-său. Dacă-i aşa, n-o să-şi lase pământul.

— Dar, Hart, cine ți-a spus să cumperi pământurile de la acel flăcău? reluă Setter. Nu trebuie să cumpărăm. O să-l izgonim. Aminteşte-ți ce ți-am spus despre Nevada, care stă acolo cu Ben. Ce face acolo, a făcut pe vremuri în Montana, în Arizona... nu-i un vicleşug nou şi toată crescătoria şi vânătoarea de cai, nu-i decât o gogoaşă ca să-şi ascundă ticăloşia...

— Iar vii cu exagerările d-tale, Setter, zise Blaine.

— Ba deloc! Nu-mi retrag cuvintele. Las pe mine. Dă-mi banii trebuincioşi ca să intru în vorbă cu Sims şi cu vecinii lui. Sunt încredințat că o să avem asta pe o nimica toată.

— Desigur! Bieții oameni! Nici nu mă mir. Dar te înştiințez că negoțul ăsta nu mă mai încântă atât de mult. Câțiva prieteni vechi îmi întorc spatele... soția mea mă sâcâie...

— Da, da, ştiu... dar afacerile sunt afaceri. Nenorociții aceia, precum spui, o s-o ducă tot atât de prost, dacă nu cumpărăm. Să încercăm să sfârşim cu

această afacere şi o să fim stăpâni pe râul Forlorn.

— Nu, nu! M-am săturat deocamdată, zise Blaine îngrijorat. Tânărul McAdam a fost ieri pe aici. A fost necuviincios cu Ina. S-au certat şi ea l-a pălmuit. A venit la mine, necuviincios şi bădăran. Am fost şi eu mojic cu el şi i-am spus câteva vorbe care să-l usture la ficați. A plecat zicând că o să mă cheme la tribunal. Trebuie să mă duc mâine la Klamath ca să-mi fac rost de 30 de mii de dolari, pe care bătrânul McAdam i-a băgat în afacerile noastre. Nu ştii că vroia ca fiu-său să se însoare cu Ina. Eu, ca prostul, i-am încurajat şi mărturisesc, fără să mă fi gândit la fiică-mea... N-am căpătat acei 30 de mii decât după făgăduiala căsătoriei.

— Ei bine şi eu aş putea să-ți spun că eşti un nătărău, zise Setter, batjocoritor. De ce nu mi-ai vorbit de această combinație? M-aş fi împotrivit.

— Ai fi împiedicat-o?

— Fără doar şi poate!

— E îngrozitor!

Şi fostul picher din Apus începu să înjure şi să blesteme cu vorbe atât de mojiceşti şi mânioase, că Ina începu să tremure.

— Nu mai e nevoie să discutăm, adăugă Setter care se potolise. Acum ne-am descotorosit de acest om. Asta e lucrul de căpetenie.

— Dar aş fi vrut să-l fac pe Amos Ide să fie de partea noastră.

— Nu-ți bate capul cu asta, Hart. E cu noi cu trup şi suflet şi chiar mai mult decât îți închipui.

Ina, care auzise toată convorbirea, se depărta repede de la fereastră şi se aşează în fundul odăii când îl auzi pe taică-său deschizând uşa. Păru uimit că o găseşte acolo. Dar ea se prefăcu că e adâncită în citire şi-i zise numai decât:

— M-ai chemat, tată?

— Aşa-i, uitasem.

Părea obosit şi-şi trecea mâna prin părul cărunt ca şi când ar fi vrut să alunge o nălucă.

— Ina, nu mai sunt pe placul tău, nici pe al mamei tale, începu dânsul liniştit. Am crezut că McAdam o să-ți placă. N-am putut îndura ca să te împotriveşti astfel şi asta m-a înfuriat. Acum vreau să ştiu, dacă vrei să mă părăseşti ca să slujeşti într-un hotel.

— Tată, vroiam chiar s-o fac. Dar aş putea găsi de bună seamă ceva mai bun.

— Hai, nu te mai gândi la asta, mă umileşti. La urma urmelor pentru voi muncesc, nu pentru mine.

— Da, ştiu tăticule. Dar vezi, d-ta, mama, Dall şi cu mine şi de asemeni Marvie, am vrea mai curând să simțim bunătatea şi dragostea d-tale, decât să auzim mereu vorbind de viitor şi de bani.

— Ah! zise dânsul obosit. În ultima vreme am avut atâtea pe cap!

Ina sărută obrazul oacheş al tatălui şi puse mâna pe umărul lui mare:

— Dragă tată, o să-mi mulțumeşti odată, că am îndrăznit să mă

împotrivesc. Dar, spune-mi, marea d-tale bogăție, nu-i aşa, e un izvor de necazuri pentru matale... Unele din afacerile d-tale te neliniştesc?

— Drace, e adevărat. Ai ghicit. Unele afaceri mă covârşesc. Nu în ce priveşte vitele şi pământul, aici mă pricep. Dar hârțoagele, cifrele, ipotecile... mă amețesc! Dacă nu l-aş avea pe Setter, n-aş scoate-o niciodată la capăt.

— Dar, tată, de ce nu ceri sfatul unui om de afaceri, care cunoaşte bine legile?

— De ce? Dar aş fi prost să dau bani unui om de afaceri, când îl am pe Setter ca să mă sfătuiască!

— Iartă-mă, tăticule, dar cum ştii că e cinstit?

— Ce? Necinstit, Setter? zise dânsul ridicându-se dintr-o săritură... e foarte, bogat... Ar putea să-mi cumpere şi să-mi vândă de zece ori mai mult, dacă ar vrea... Copila mea, de unde ți-a venit ciudata idee că ar putea?...

O trosnitură în tindă şi un zgomot de pinteni întrerupse întrebarea lui Blaine. Setter intră. Când văzu pe tânără, fața i se lumină.

— Bună seara, Ina, de un veac nu te-am mai văzut, zise dânsul apropiindu-se. Tatăl d-tale mi-a spus că l-ai trimis la Klamath pe tânărul acela fățarnic cu mustăcioară. Te felicit. În locul d-tale, aş fi făcut la fel.

— Oh! Cred că tata l-a trimis la plimbare, zise Ina, cam nervoasă.

— Acum, oamenii serioşi îşi pot încerca norocul, zise dânsul, apucându-i brațele deasupra coatelor şi trăgând-o binişor spre dânsul. Zâmbea cu o blândețe dezmințită de ochi. Ina nu făcu nici o mişcare şi-şi întoarse ochii, vrând să ghicească în acelaşi timp ce gândea taică-său. Acesta nu se clinti. Ina înțelese atunci că bănuielile ei erau întemeiate: Setter era atât de îndrăzneț, pentru că îl avea în mână pe Blaine.

Atunci ea alunecă pe neaşteptate din mâinile lui Setter şi fugi. Se duse în odaia ei şi se lăsă pradă gândurilor chinuitoare. Era vădit că tatăl său n-o să se poată împotrivi lui Setter şi acesta era stăpân pe situație. Cine putea s-o apere? Atunci îşi aminti cuvintele maică-si: „Un cowboy voinic s-ar bate pentru mine...” şopti dânsa. Asta poate fi găsit. Dar... dar nu, deoarece... deoarece îl iubesc pe Ben Ide...

Ina se opri deodată şi începu să tremure. Această mărturisire făcută cu glas tare îi dezvăluise ei însăşi întregul adevăr... Ben, Ben... dar el era viața ei, dragostea ei, nădejdea ei!... Şi, zbuciumată, se adăposti în tufişul de ienuperi.

A doua zi, după amiază, ea auzi un zgomot şi deodată se pomeni cu Marvie. Băiatul nu mai putea de bucurie, cu obrazul îmbujorat.

— Repede, repede, strigă dânsul descălecând, ia poneiul meu şi fugi ca să ajungi cea dintâi... E prea caraghios! Eram la Ben Ide, când a venit Setter... S-a întâmplat ceva nostim acolo...

Marvie se prăpădea de râs, pe când soră-sa călărind pe poneiul, care părea sleit de oboseală, mergea spre ranch.

Blaine, care bombănea printre dinți, plecă repede în întâmpinarea călăreților. Ina, foarte curioasă, îl urmă. Din depărtare se vedeau venind

Setter şi trei cowboy.

— Ce vi s-a întâmplat? exclamă Blaine cum îi ajunse.

Setter era într-adevăr de nerecunoscut. Nu mai avea vestă. Cămaşa lui albă, pe jumătate ruptă, era leoarcă de sudoare, pătată de sânge şi praf. O vânătaie mare îi acoperea capul. Gura îi era umflată şi sângera.

Ridicând mâna murdară şi tremurândă, Setter începu cu glas înăbuşit:

— Ide şi tovarăşii lui m-au bătut măr!

— Cum asta? întrebă Blaine.

— Mi-au luat puşca şi s-au aruncat asupra mea, urmă dânsul, descălecând cu greutate.

— Aceşti blestemaţi vânători de cai! Nu putem să le trecem asta cu vederea! zise Blaine cuprins de uimire şi furie. Trebuie să-l înştiinţăm pe Strobel... Dar... ia spune... cowboy-i mei au stat cu mâinile în sân şi te-au lăsat să fii stâlcit de trei inşi?

La aceste cuvinte de imputare, unul din cowboy, Bill Sneed, tovarăşul lui Marvie, tresări de mânie. Ochii lui albaştri aruncau fulgere.

— Oh! Dar, iartă-mă, Setter, spune, te rog, adevărul.

— D-ta să taci, sau îţi sparg capul, urlă Setter făcându-se că ia revolverul.

— Să tragi în mine! zise Sneed cu dispreţ. Nu poţi. Am să plec de la ranch, dar mai întâi am să povestesc cum s-au petrecut lucrurile.

— Atunci eşti înţeles cu Ben Ide? Ei bine! Am să vă arăt eu vouă... strigă dânsul, tremurând de furie şi târându-şi piciorul, intră în colibă şi trânti uşa.

— Bill, e tovarăşul meu, zise atunci Blaine, privind furios pe cowboy, dar am dreptul să ştiu adevărul.

— Uite ce-i: Setter ne-a promis, nouă, cowboy-ilor, 100 de dolari de căciulă, ca să te facem să crezi că Ben şi prietenii lui l-au ciomăgit trei contra unul. Dar n-a fost deloc aşa. Ben era singur şi i-a tras o chelfăneală zdravănă lui Setter. Făcea să fie văzut.

— Bine, dar de ce?

— Am ajuns pe la prânz la râul Forlorn. Ide era acasă cu indianul lui şi ne-a găzduit cu bunăvoinţă. Ne-a spus că tovarăşul său e lângă câmpiile de lavă, având treabă cu o herghelie însemnată, pe care-o prinseseră. El şi Modoc duseseră un anumit număr la râul Forlorn. După ce am mâncat, ne-am dus să vedem caii. Ah! Frumoase animale! Desigur e o herghelie măreaţă. Ben se pricepe la cai, de asta să nu te îndoieşti. Dar după ce Setter i-a văzut, a spus pe neaşteptate: Tovarăşul meu Blaine are de gând să-ţi cumpere pământul d-tale, al lui Sims şi ale vecinilor săi. Ai putea să dai şi caii ăştia în acelaşi preţ.

Ben îl privi cam poznaş şi-i spuse liniştit că nu vrea să vândă. În ce priveşte pe Sims şi vecinii lui, de bună seamă că n-or să vândă nimic nici ei, deoarece el, Ben, le-a cumpărat de mult bunurile.

„Ai să vinzi sau ai să fii izgonit!” a spus atunci Setter.

Ben întrebă cine o să facă această mică treabă. Setter jură că el. Atunci Ben îi spuse că era într-o ţară a libertăţii, că va dovedi că ranchul era al lui, că

plătise şi nu vedea deci cum o să poată fi alungat.

Atunci Setter, întărâtat urlă: „Da, da, se cunosc toate isprăvile d-tale urâte…”

Dar înainte de-a sfârşi vorba, primi o lovitură zdravănă în ochiul drept. D-zeule! Setter s-ar fi rostogolit la o milă depărtare, dacă n-ar fi fost uluca. Puse mâna pe revolver, dar Ben îi prinse mâna în clipa când pornea glonțul. Dacă n-ar fi fost atât de repede ca fulgerul, ar fi fost ucis pe loc. Atunci Ben i-a tras lui Setter cea mai grozavă chelfăneală pe care am văzut-o în viața mea şi l-a lăsat în aşa hal, încât ne-a trebuit aproape un ceas ca să-l aducem aici. Asta e tot, Mister, iar băieți sunt aici ca să-ți spună dacă mint.

— Ah! Ei bine, Bill, o să-mi faci plăcerea să nu te mai gândeşti la plecare.

— Vă mulțumesc, Mister. Am să vă dau mâine răspunsul, zise dânsul cu mult sânge rece.

Ina descălecă şi-l urmă pe taică-său până în biroul său. El părea tulburat şi se temea de dânsa.

— Ei bine, tată, ce zici de felul cum a minți Setter?

— Micuțo, sunt îngrozit când mă gândesc la asta, zise Blaine deodată. Din nenorocire, sunt vârât în afaceri până în gât cu el... Nu mai pot să dau îndărăt, mă are la mână. Dacă ai sta să te gândeşti bine, ceea ce mă uimeşte e că Ben Ide nu l-a omorât.

— Cred că ştii de ce, tăticule, murmură Ina.

Şi ea plecă alergând până la cort.

VA URMA...

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 1

PRESENTATION ALPHA

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

PRESENTATION ALPHA

SE DESFĂȘOARĂ ÎN TIMPUL MITINGULUI AERIAN DIN JAKARTA. TOM NOLANE TREBUIE SĂ PREZINTE RAFALE PRODUS DE DASSAULT AVIATION CU SCOPUL DE A INTRA MASIV PE PIAȚA DE EXPORT. DAR EL ȘI PARTENERA SA SE CONFRUNTĂ CU OPONENȚI FEROCI, CARE ÎNCEARCĂ SĂ-I SABOTEZE – CHIAR SĂ DOBOARE RAFALE ÎN TIMPUL ZBORULUI – PENTRU A ÎNLĂTURA FRANȚA DE LA AFACEREA SECOLULUI.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

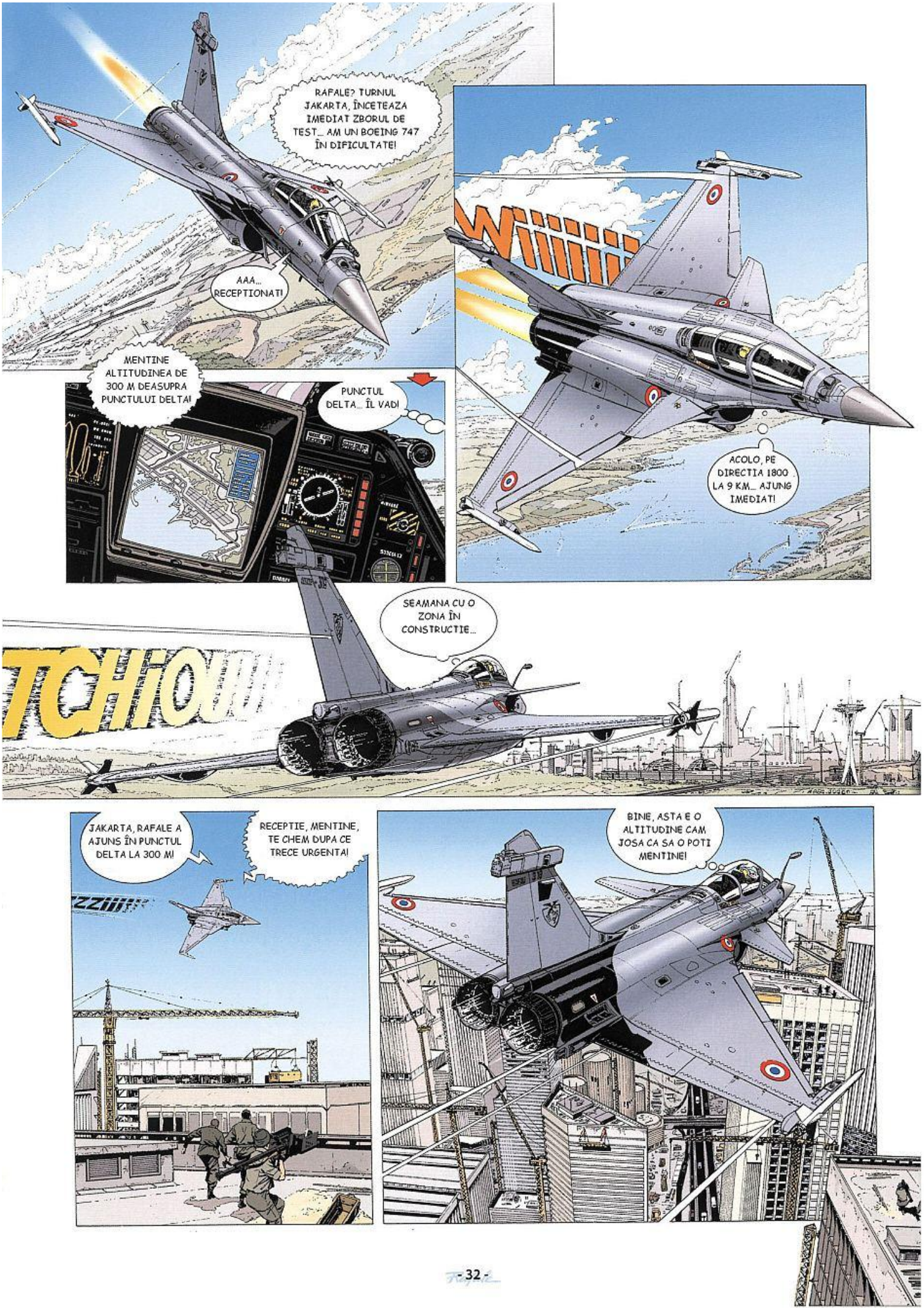
RAFALE? TURNUL JAKARTA, ÎNCETEAZA IMEDIAT ZBORUL DE TEST_ AM UN BOEING 747 ÎN DIFICULTATE!
AAA... RECEPTIONAT!
Wiiiiii
MENTINE ALTITUDINEA DE 300 M DEASUPRA PUNCTULUI DELTA!
PUNCTUL DELTA... ÎL VAD!
ACOLO, PE DIRECTIA 1800 LA 9 KM_ AJUNG IMEDIAT!
SEAMANA CU O ZONA ÎN CONSTRUCTIE...
TCHiOUU
JAKARTA, RAFALE A AJUNS ÎN PUNCTUL DELTA LA 300 M!
RECEPTIE, MENTINE, TE CHEM DUPA CE TRECE URGENTA!
zzIIII
BINE, ASTA E O ALTITUDINE CAM JOSA CA SA O POTI MENTINE!

STAI, CE-I ASTA?
CE DRACU!?
FLIOW
SUNT ATACAT CU SAM(1).
JESSICA, UNDE SE DUCE RAFALE SI CE ÎNSEAMNA ACEASTA MODIFICARE ÎN PROGRAM?
CE?!
MAYDAY! MAYDAY! (2)
NU AM MOMELI, DACA IMI IA URMA, SUNT MORT!
O SINGURA SOLUTIE: PICAJ PRINTRE TURNURI!

1) SAM - RACHETA SOL-AER.
2) MAYDAY - AJUTOR (ÎN CODUL RADIOFONIC INTERNATIONAL

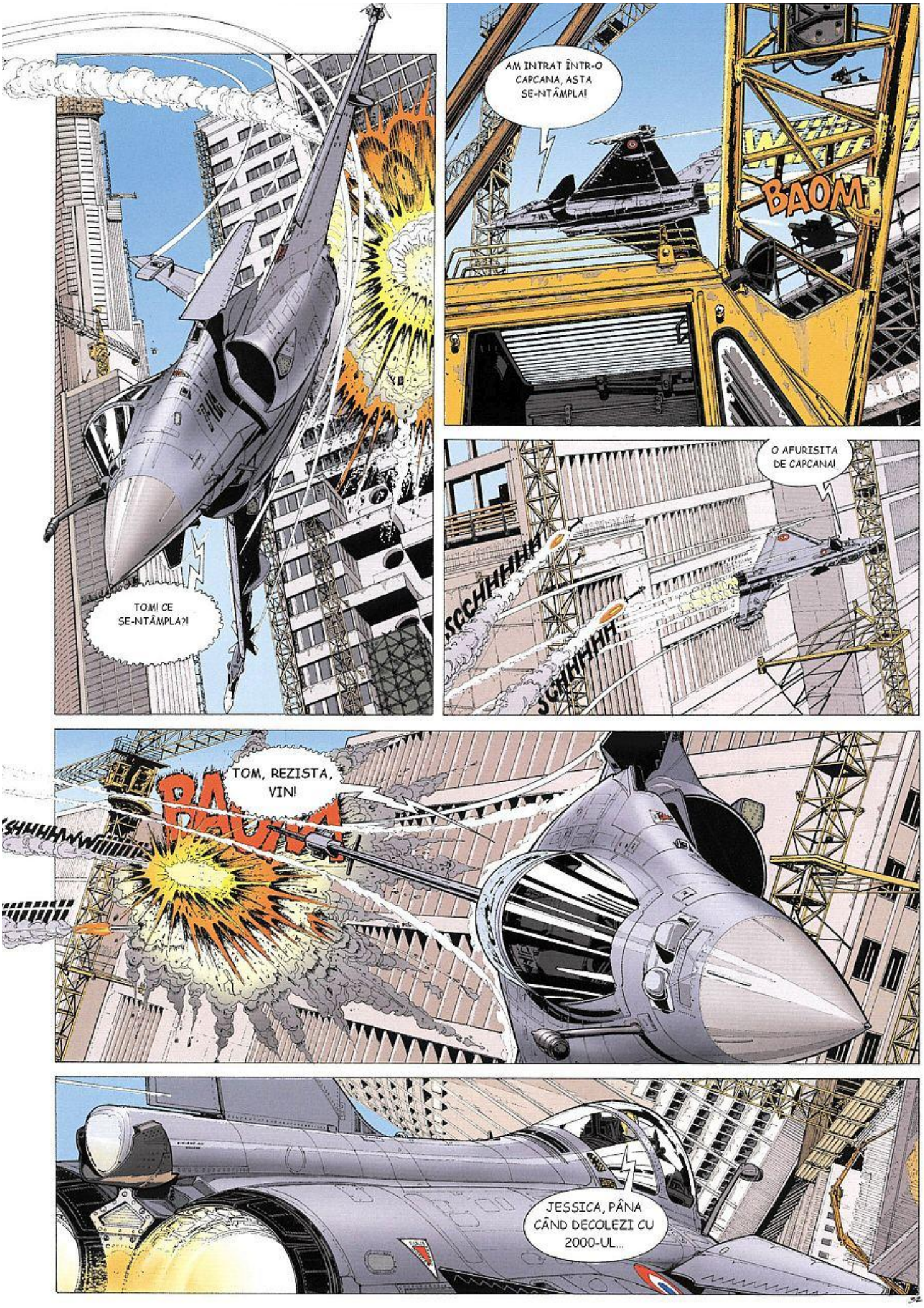
AM INTRAT ÎNTR-O CAPCANA, ASTA SE-NTÂMPLA!
BAOM
TOM! CE SE-NTÂMPLA?!
O AFURISITA DE CAPCANA!
SCCHHHHH
SCHHHHH
TOM, REZISTA, VIN!
BAUM
SHHHHHWWWW
JESSICA, PÂNA CÂND DECOLEZI CU 2000-UL...

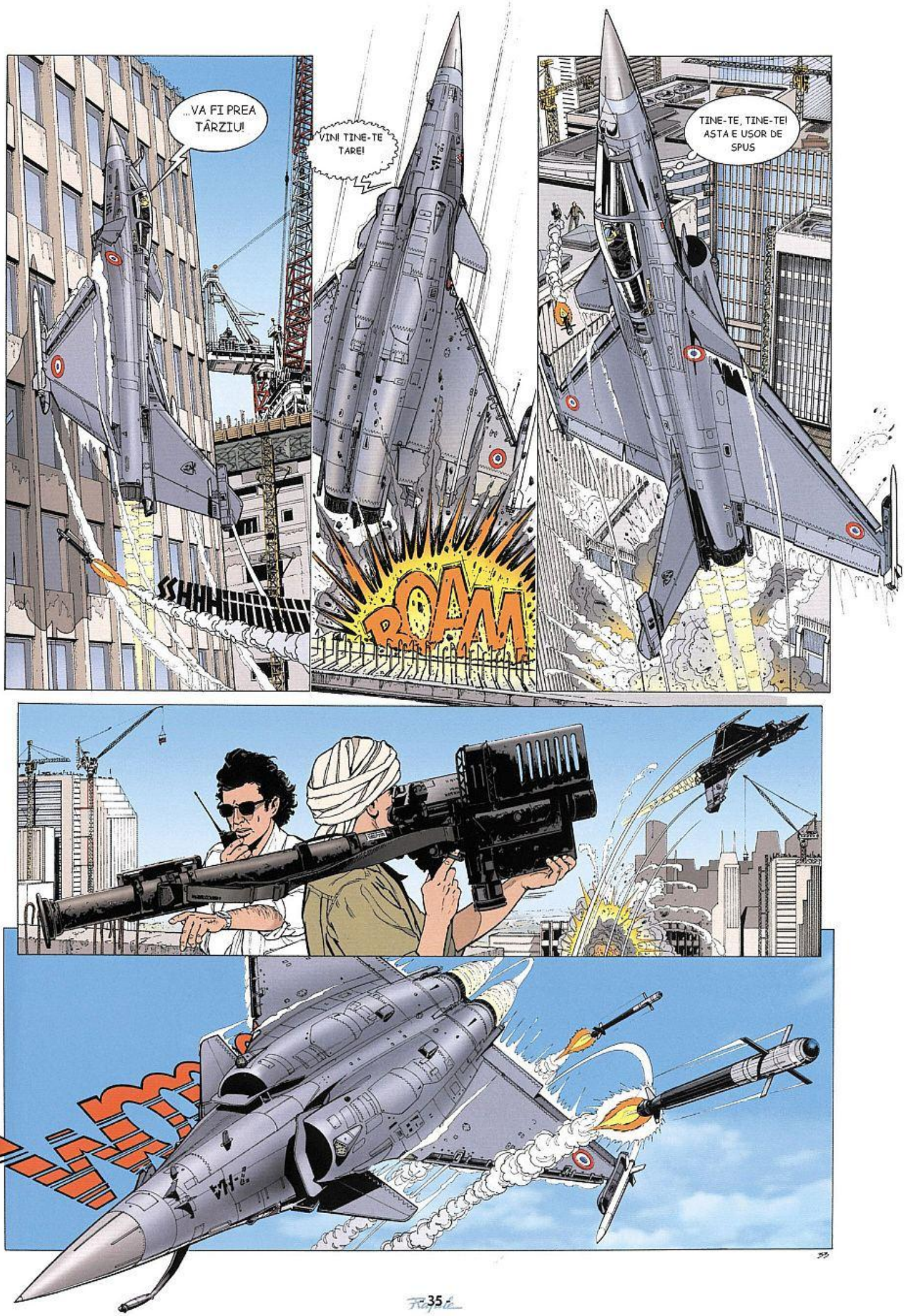
...VA FI PREA TÂRZIU!
SSHHH
VINI TINE-TE TARE!
BOAM
TINE-TE, TINE-TE! ASTA E USOR DE SPUS

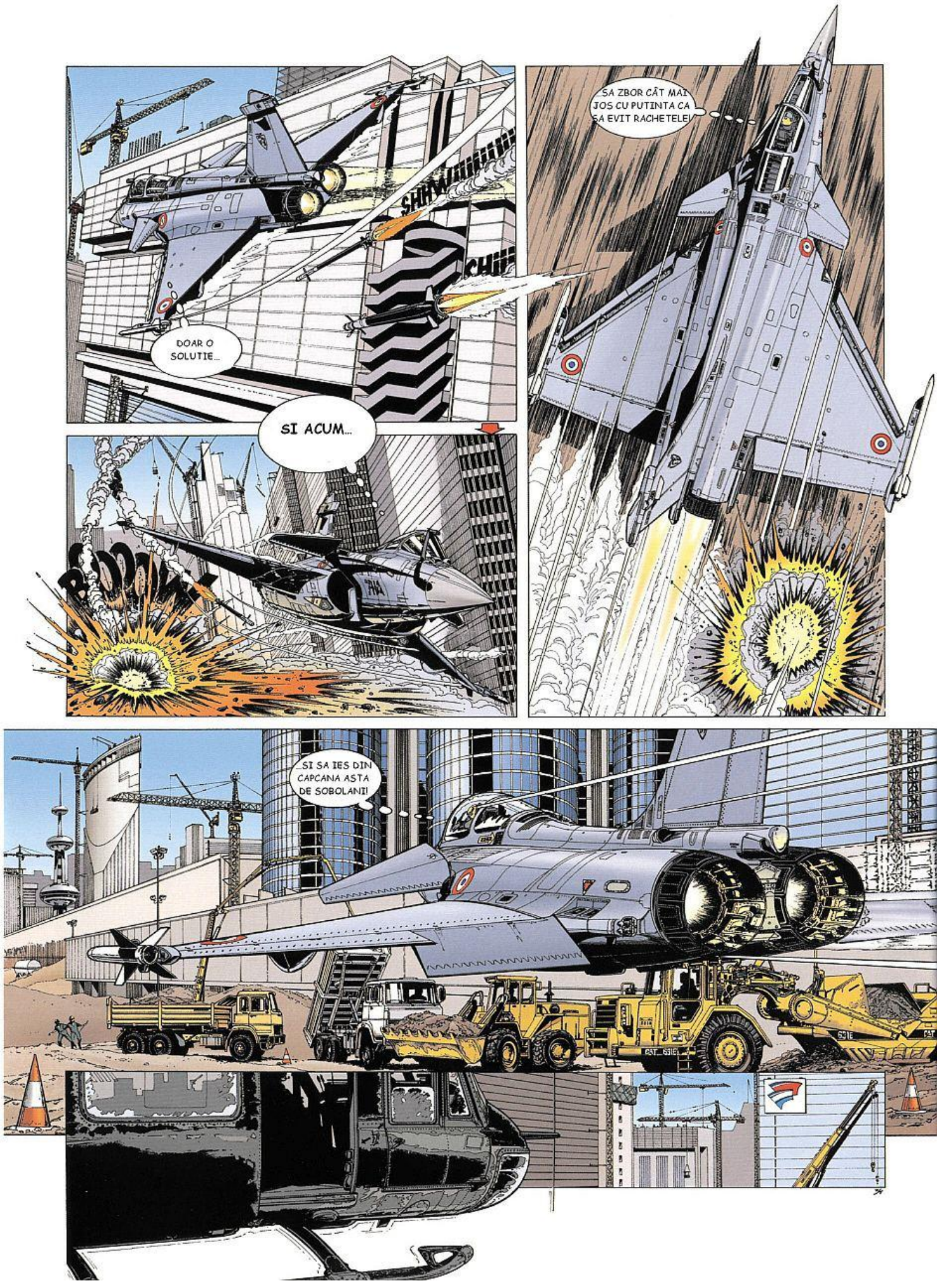
SHHWWWWW
CHHH
DOAR O SOLUTIE...
SI ACUM...
BOOM
SA ZBOR CÂT MAI JOS CU PUTINTA CA SA EVIT RACHETELE!
...SI SA IES DIN CAPCANA ASTA DE SOBOLANI!

PAPAPAPAPAPAPAPAPAPAPA
VINO, TICALOSULE!
OARE ASTA CHIAR SE ÎNTÂMPLA?!
CAT
BRAA BRAAAATATAA
7-HA

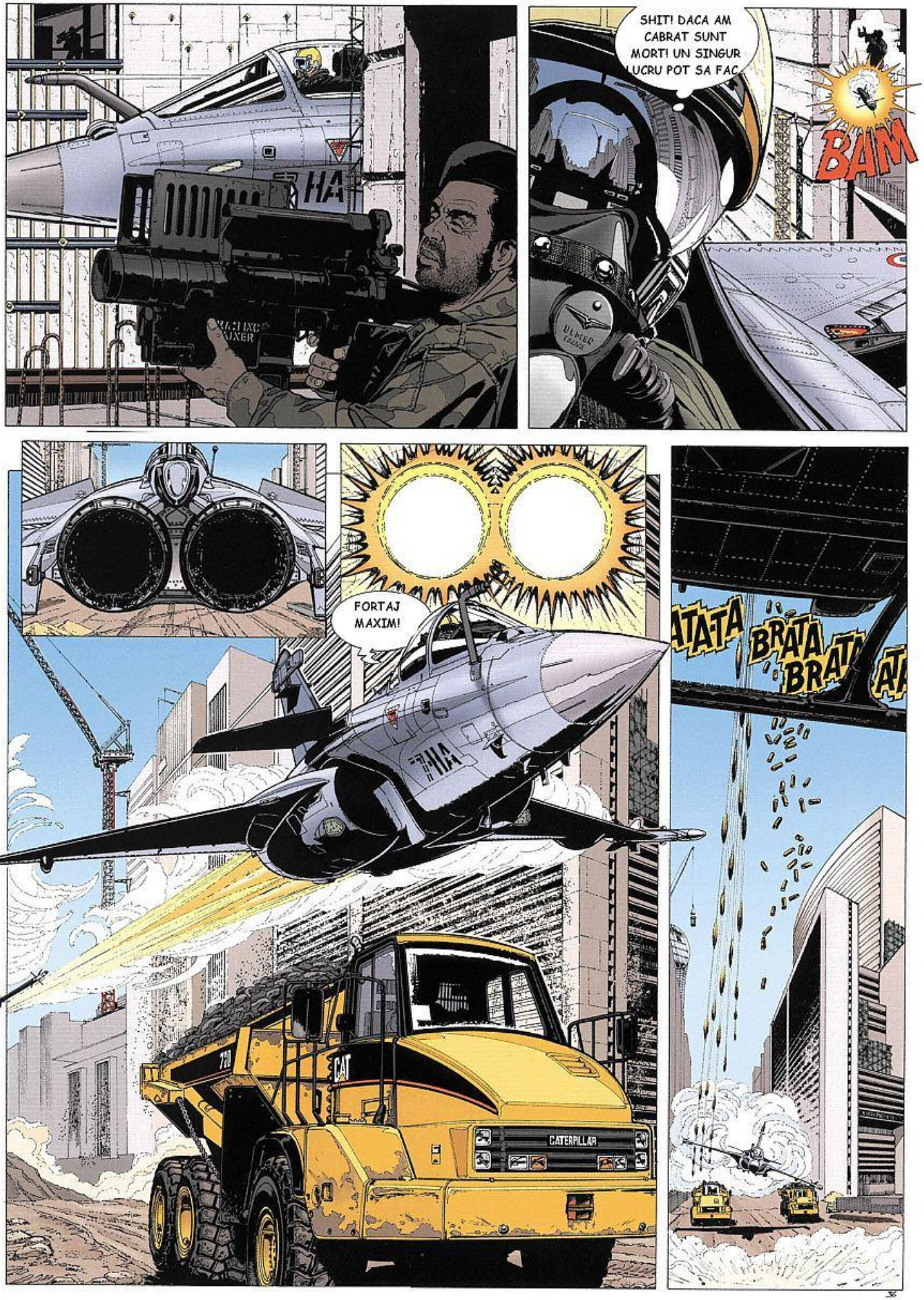
SHIT! DACA AM CABRAT SUNT MORT! UN SINGUR LUCRU POT SA FAC
BAM
FORTAJ MAXIM!
ATA-TA
BRATA
BRATA
CAT
CATERPILLAR

VA FI LA LIMITA!
?!...
NNNOO!
BOOM

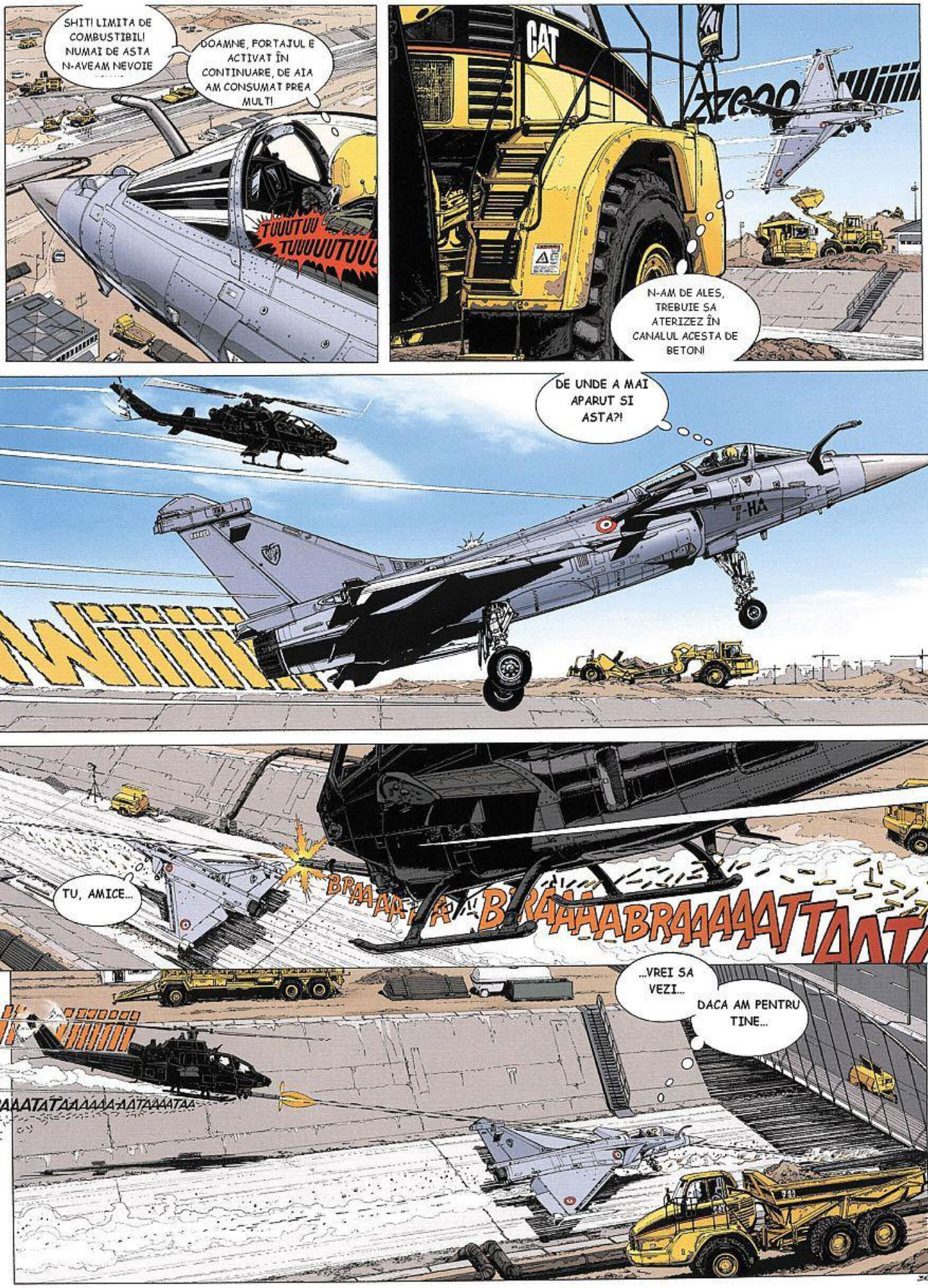
SHIT! LIMITA DE COMBUSTIBIL! NUMAI DE ASTA N-AVEAM NEVOIE
DOAMNE, FORTAJUL E ACTIVAT ÎN CONTINUARE, DE AIA AM CONSUMAT PREA MULT!
TUUUTUU
TUUUUUTUUU
CAT
N-AM DE ALES, TREBUIE SA ATERIZEZ ÎN CANALUL ACESTA DE BETON!
DE UNDE A MAI APARUT SI ASTA?!
TU, AMICE...
BRAAAAAAABRAAAAAATTAATAA
...VREI SA VEZI...
DACA AM PENTRU TINE...
CHI
RAABRAAATATAAAAAA-AATAAAATAA

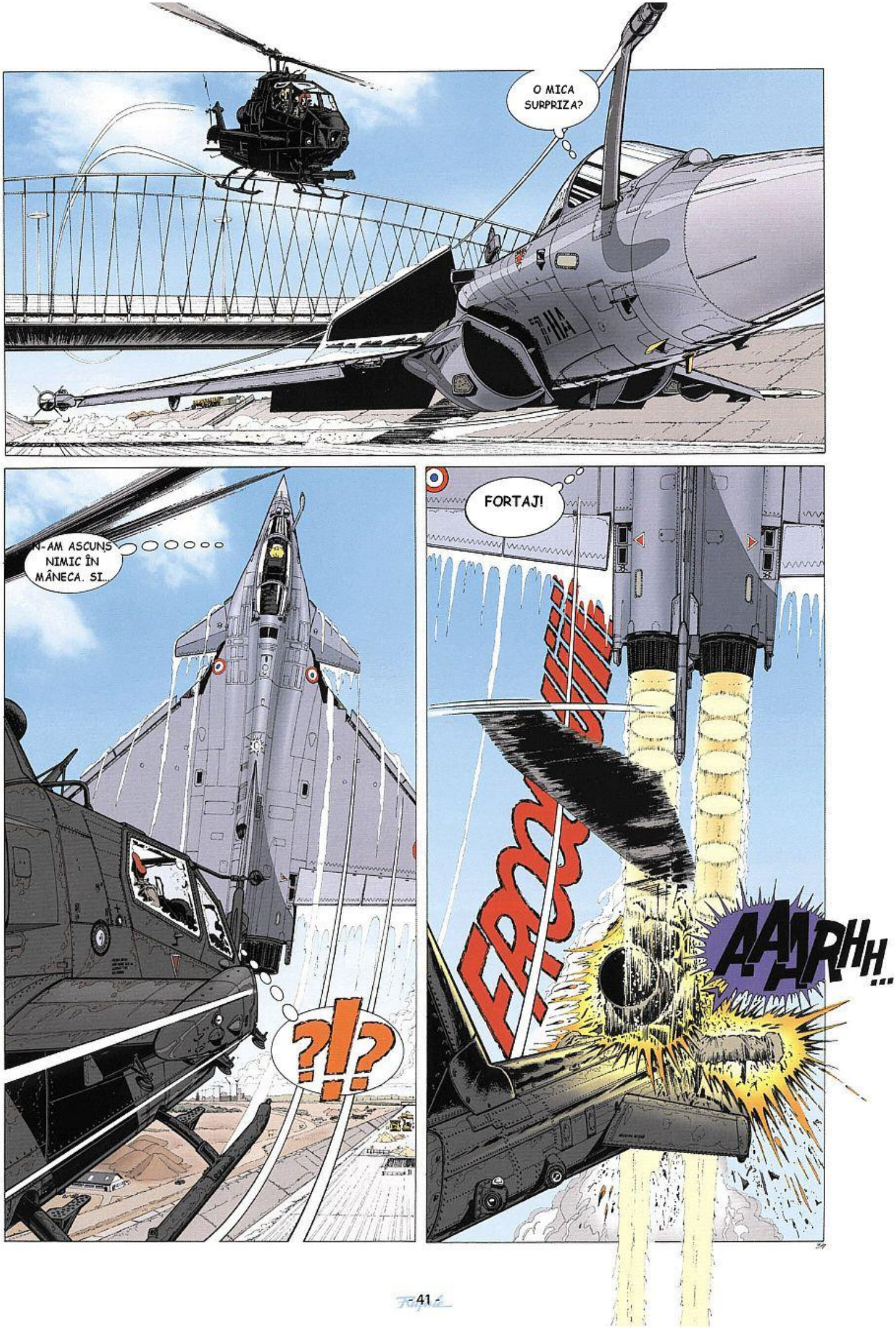
O MICA SURPRIZA?
N-AM ASCUNS NIMIC ÎN MÂNECA. SI...
?!?
FORTAJ!
FRRR!!!
AAARHH...

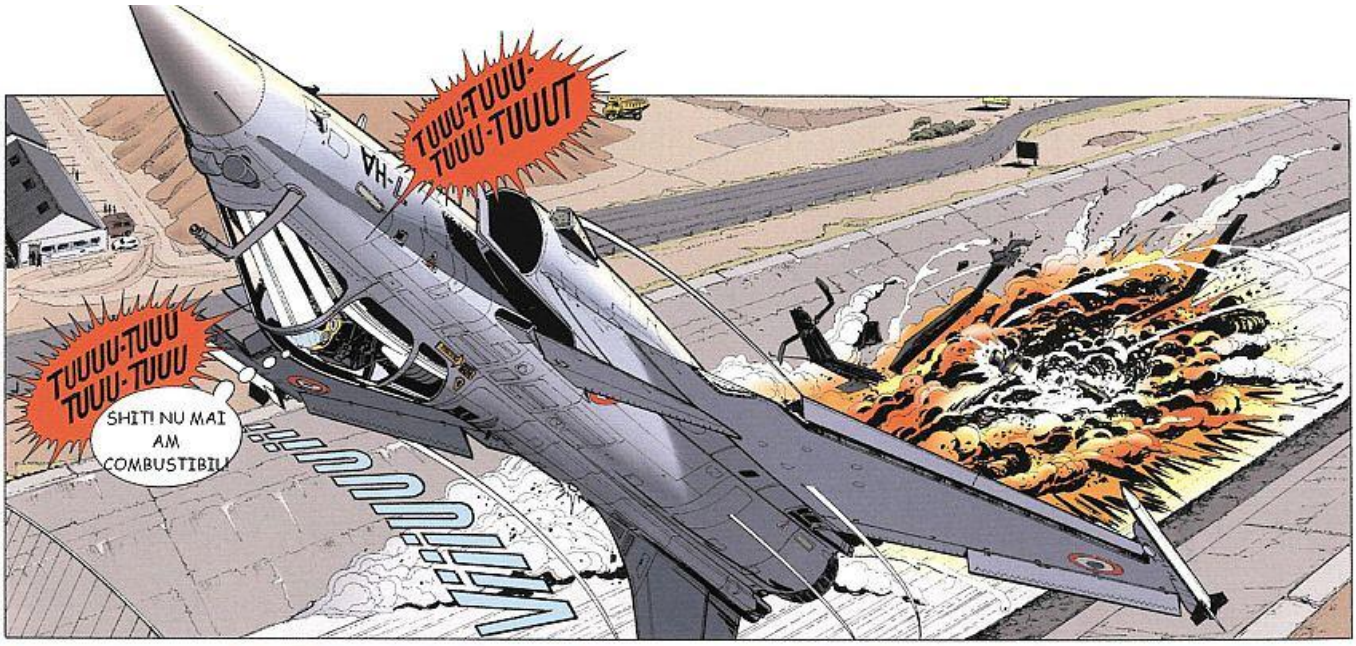
TUUU-TUUU-TUUU-TUUUT
TUUUU-TUUU TUUU-TUUU
SHIT! NU MAI AM COMBUSTIBIL!
VIIIUUUUU

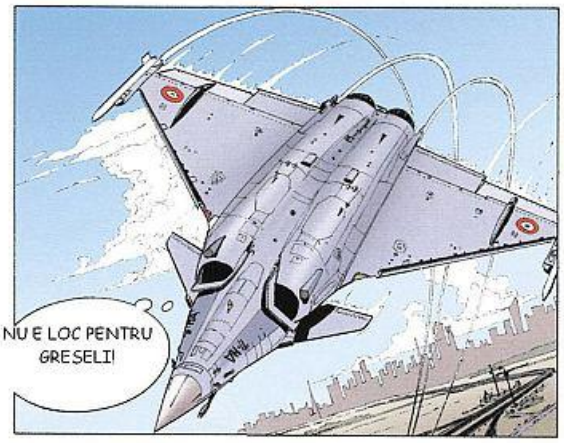
NU E LOC PENTRU GRESELI!

ELICOPTERUL A BLOCAT CANALUL... NU MAI RAMÂNE DECÂT AUTOSTRADA

TCHHHH
CATERPILLAR
D300
CAT

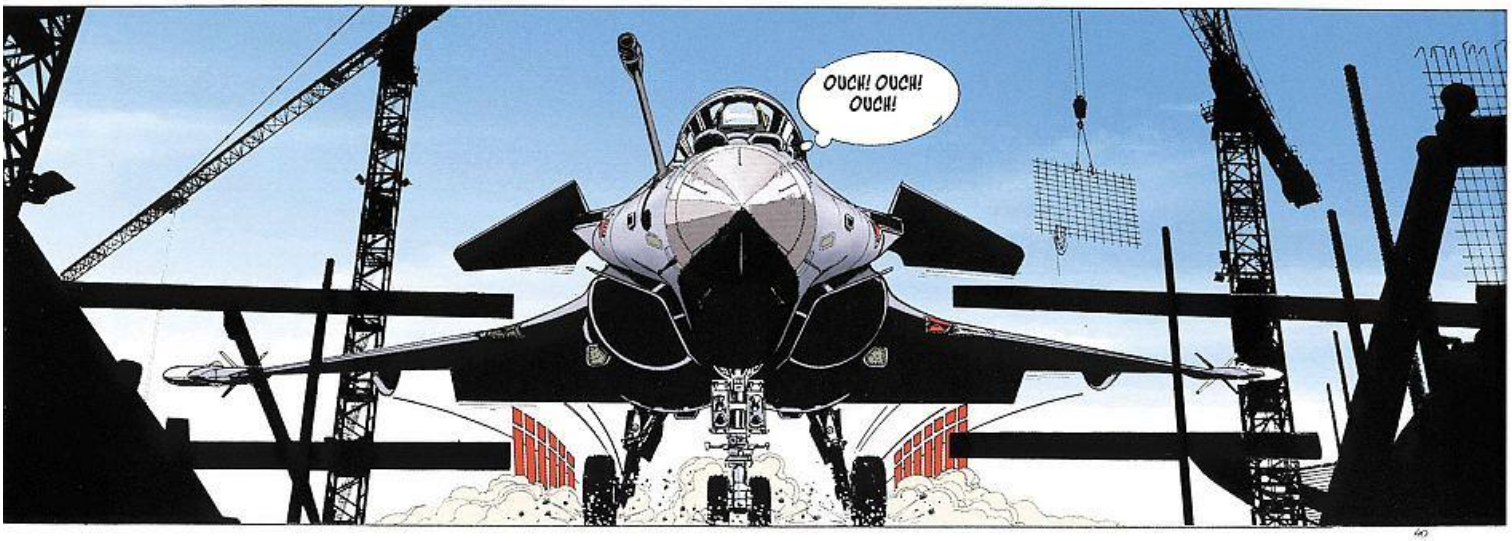
OUCH! OUCH! OUCH!

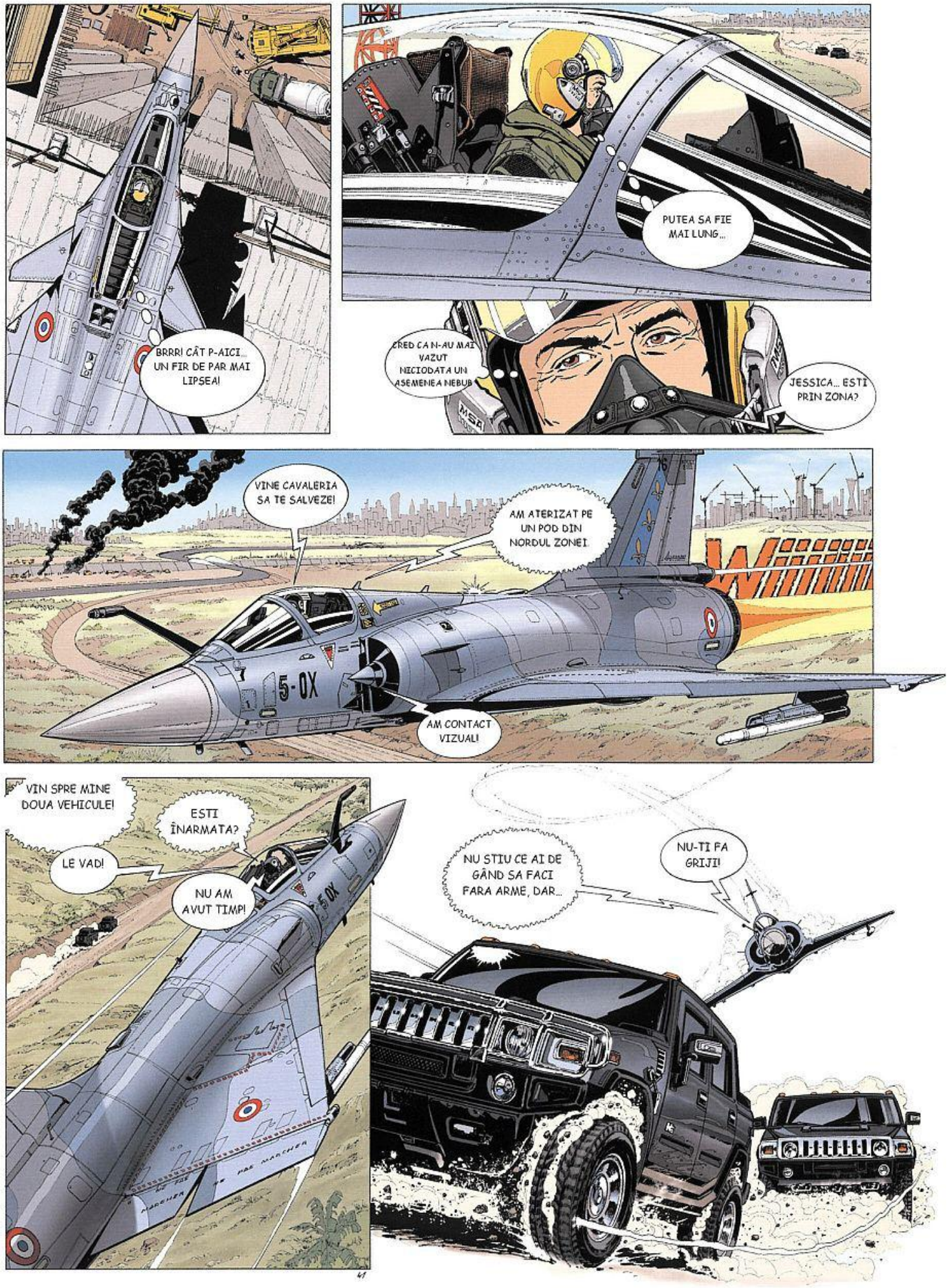
BRRR! CÂT P-AICI... UN FIR DE PAR MAI LIPSEA!
PUTEA SA FIE MAI LUNG...
CRED CA N-AU MAI VAZUT NICIODATA UN ASEMENEA NEBUB
JESSICA... ESTI PRIN ZONA?
VINE CAVALERIA SA TE SALVEZE!
AM ATERIZAT PE UN POD DIN NORDUL ZONEI
5-OX
AM CONTACT VIZUAL!
VIN SPRE MINE DOUA VEHICULE!
ESTI ÎNARMATA?
LE VAD!
NU AM AVUT TIMP!
NU STIU CE AI DE GÂND SA FACI FARA ARME, DAR...
NU-TI FA GRIJI!

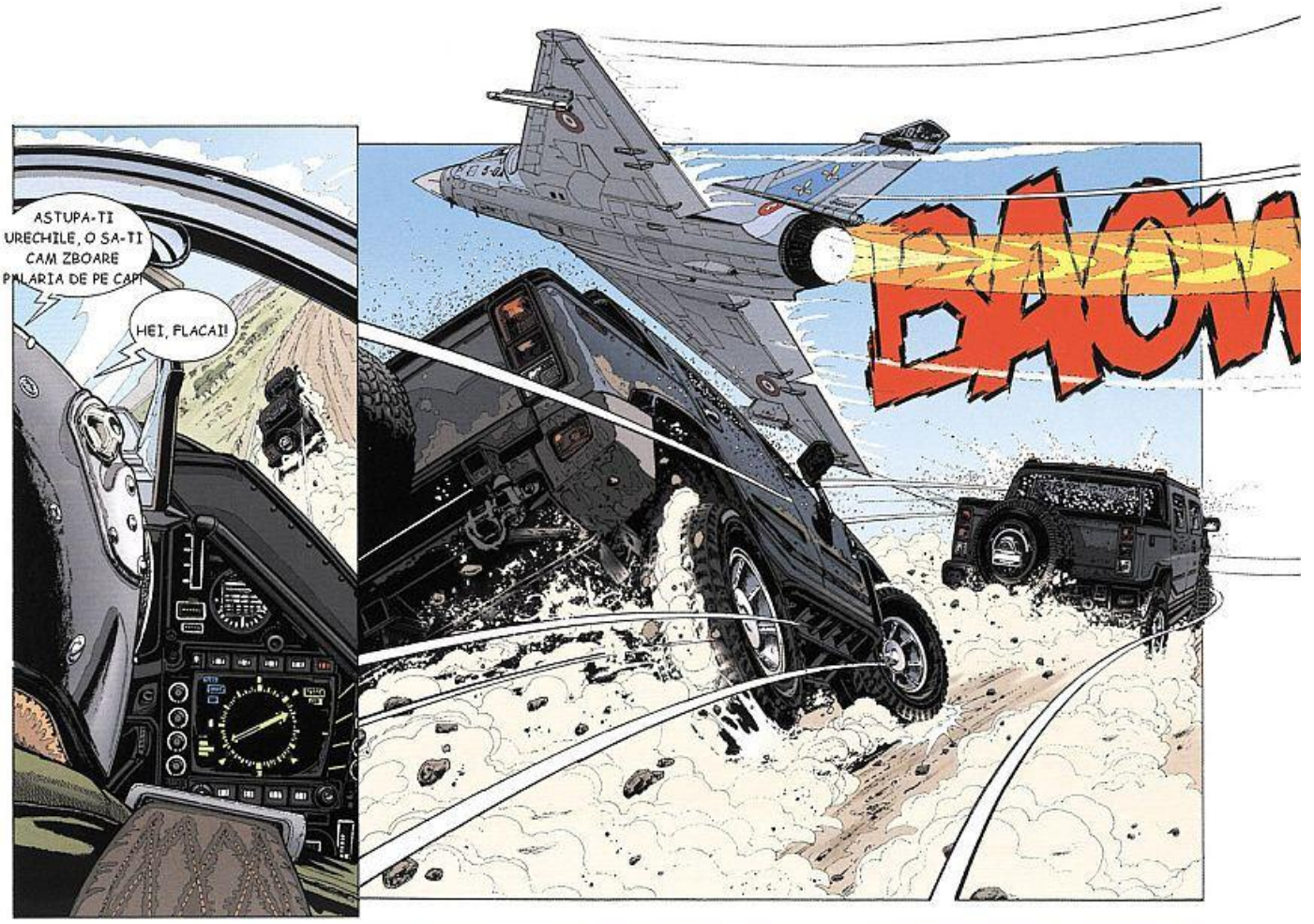
ASTUPA-TI URECHILE, O SA-TI CAM ZBOARE PALARIA DE PE CAP!
HEI, FLACAI!
BAOM

UN BANG SONIC SPECIAL PENTRU VOI!
Wiii
uuuuuuuuu

DUPA CÂTEVA MINUTE...
ZZWiiiiiiiiiii

MA BUCUR SA VA VAD, PRIETENI!
HELLO, BOSS! AI SIMULAT FIGURA CU „PANA DE COMBUSTIBIL"? SA FI LUAT DOAR O FATA FRUMOASA CU TINE...
IA ZI, TIGRULE, CHESTIA ASTA NU CUMVA E UN BILOC?
VOINICU' SI CU MINE NE-AM ÎNGHESUIT CA SARDELELE ÎN SCAUNUL DIN SPATE!
ERA O URGENTA SI N-AM GAST NIMIC ALTCEVA...
PÂNA LA URMA, AI FOST LOVIT?
ORICÂT DE INCREDIBIL AR PAREA, ÎN CIUDA A TOT CE AU TRAS TICALOSII AIA ASUPRA MEA, N-AM FOST ATINS NICI MACAR O SINGURA DATA!
ESTI MARE BAFTOS, CAPITANE!
SAUVETAGE
5-OX
BINE, NU VREAU SA VA GRABESC, BAIETI, DAR AM CAM INTRAT ÎN CRIZA DE TIMP!
OK, FACEM O VERIFICARE GENERALA, ORIZONTUL ARTIFICIAL SI PARBRIZUL!
KOWALSKI, GRABESTE-TE, SOLIDULE!
VINE, VINE!
CONDUCTA ESTE DESTUL DE LUNGA
43

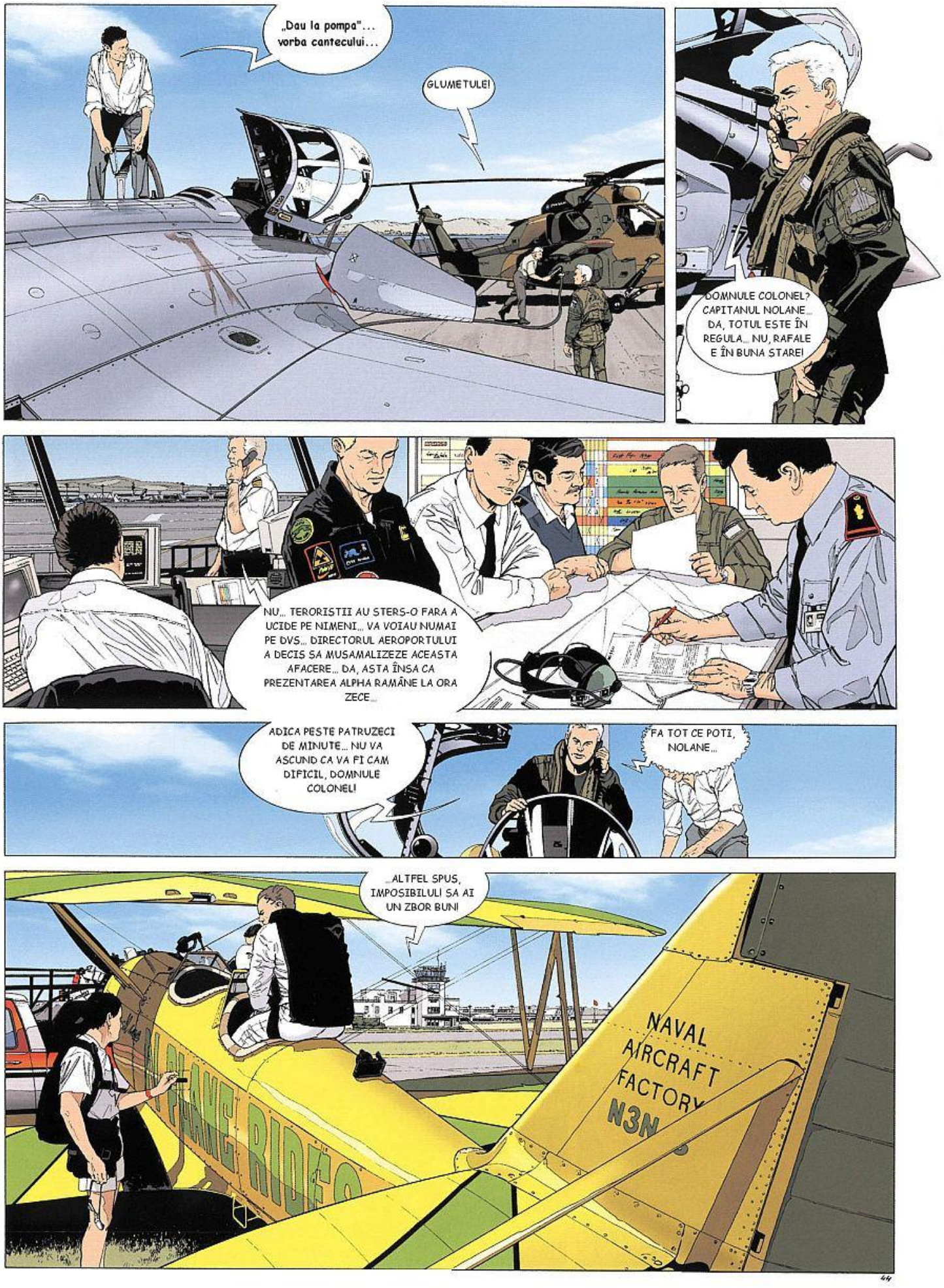
„Dau la pompa"... vorba cantecului...
GLUMETULE!
DOMNULE COLONEL? CAPITANUL NOLANE... DA, TOTUL ESTE ÎN REGULA... NU, RAFALE E ÎN BUNA STARE!
NU... TERORISTII AU STERS-O FARA A UCIDE PE NIMENI... VA VOIAU NUMAI PE DVS... DIRECTORUL AEROPORTULUI A DECIS SA MUSAMALIZEZE ACEASTA AFACERE... DA, ASTA ÎNSA CA PREZENTAREA ALPHA RAMÂNE LA ORA ZECE...
ADICA PESTE PATRUZECI DE MINUTE... NU VA ASCUND CA VA FI CAM DIFICIL, DOMNULE COLONEL!
FA TOT CE POTI, NOLANE...
...ALTFEL SPUS, IMPOSIBILUL SA AI UN ZBOR BUN!
NAVAL
AIRCRAFT
FACTORY
N3N

DUPA DOUAZECI DE MINUTE...
SUNTEM ÎN CRIZA DE TIMP. VOI REALIMENTA LA AEROPORT. SPUNE ECHIPEI SA FIE GATA IMEDIAT CE SOSESC!
S-A FACUT! SA AI UN ZBOR BUN!
ZZZiiiiiiiiiii
TURNUL JAKARTA, RAFALE SOLICITA ATERIZARE DE URGENTA PENTRU REALIMENTARE!
RAFALE, AI PRIORITATE!
388
STANDURILE... DOAMNE, OFICIALII SUNT DEJA PREZENTI... A MAI RAMAS EXTREM DE PUTIN TIMP...
2
REPEDE, BAIETI, DOUA TONE DE SUC, CÂT MAI REPEDE!
IMEDIAT, CAPITANE!
GATA, TOM?
ÎTI RAMÂN DATOR, FRUMOASO! AM SA-MI ACHIT DATORIA!
SPER, FRUMOSULE!

DOUA MINUTE MAI TÂRZIU...
TOTUL E GATA!
TURNUL JAKARTA, RAFALE GATA DE DECOLARE SI EVOLUTIE ÎN ZBOR.
DA-I PE SPATE!
CONTRAZA PE MINE!
RAFALE, LIBER LA DECOLARE, VÂNTUL E CALM!
ÎNCEP DEMONSTRATIA!
ZZZIIIIOOOM!
SFÂRSIT

CITITI !

Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro